

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_208112

UNIVERSAL
LIBRARY

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No. TM 894.8111 Accession No. TM 482
N321
Author Navalak Arumuga.
Title Slakkama Kothu. 1956.

This book should be ~~returned~~ on or before the date
last marked below.

உ
கணபதி துணை.

ஸ்ரீ சுவாமிநாத தேசிகர்

அருளிச்செய்த

இலக் கணக் கொத்து

(உரையுடன்)

திருவாவடுதுறை ஆதீனக் கட்டளைப்படி

ஆறுமுகநாவலரவர்கள்

பரிசோதித்தது

சிதம்பர சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைத்
தருமபரிபாலகர்

ச. பொன்னுஸ்வாமி அவர்களால்

சென்னை :

வித்தியாநுபாலன அச்சகத்தில்
அச்சிடப்பட்டது

6-ம் பதிப்பு.
தன்முகி, ஆணி.
ஜூன், 1956.

*

(உரிமையுடையது.)

வித்தியாநுபாலன அச்சகம்,
நெ. 300, தங்கசாலைத் தெரு, சென்னை.

ஸ்ரீ சுவாமிநாத தேசிகர்

சரித்திரச் சுருக்கம்

இந்நூலாசிரியராகிய சுவாமிநாததேசிகர் சற்றேறக்குறைய இருநூற்றறுபது வருஷத்துக்குமுன் பாண்டிவளநாட்டிலே பரம்பரைச் சைவவேளாளர்குலத்திலே திருவவதாரஞ்செய்து, இளமைப்பருவத்தே திருக்கைவாச பரம்பரையில் விளங்காநின்ற திருவாவடுதுறை யாதீனத்தைச் சார்ந்து, அக்காலத்தில் அவ்வாதீனத்தில் எழுந்தருளியிருந்த ஞானதேசிகரிடத்தே சமயநிகைகளையும் விசேஷநிகைகளையும் பெற்று, சிவாச்சிரமத்திற்குரிய துறவறத்தை அடைந்து, அவ்வறத்திற்கு விதித்த நூல்களை ஐயபந்திரிபின்றி ஓதியுணர்ந்து, அவ்வாறொடுக்கித் தவத்தான் மனந்தூயராகி, தம்முடைய ஞானதேசிகரது அருமைத் திருமேனியை விட்டு நீங்காது, அத்தேசிகரது அருட்பணிவிடையை அன்போடு செய்துகொண்டு, அணுக்கத்தொண்டராய் அமர்ந்திருந்தனர்.

அக்காலத்தில் மேற்கூறிய பாண்டிவளநாட்டிலே திருநெல்வேலியென்னுஞ் சிவநகரத்திலே பரம்பரைச் சித்தாந்த சைவவேளாளர்குலத்திலே தாண்டவமூர்த்திப் பிள்ளை செய்த தவப்பயனால் உதித்த மாடிலேறும்பெருமாள் பிள்ளையென்பவர் கல்வியறிவொழுக்கங்களானும் குருவிங்கசங்கம பத்தியானும் மிகச் சிறப்புற்று, செல்வம் அதிகாரமுதலிய நலங்களிற் குறைவின்றி விளங்கியிருந்தனர். இவரது பெருமை, இந்நூலாசிரியர் இந்நூற் பாயிரத்துட்கூறிய,

“திருநெல் வேலி யெனுஞ்சிவ புரத்தன்
 ருண்டவ மூர்த்தி தந்தசெந் தமிழ்க்கடல்
 வாழ்மயி லேறும் பெருமாண் மகிபதி
 யிருபத கமல மென்றலை மேற்கொண்
 டிலக்கணக் கொத்தெனு நூலியம் புவனே.”

என்னுள் செய்யுளாலும், அதன் விசேடவுரையாலும்,
 இனிது விளங்கும்

இந்த மயிலேறும்பெருமாள் பிள்ளை யென்பவர் மேற்
 கூறிய ஆதினத்தைச் சார்ந்த சிஷ்யவர்க்கங்களிற் சிறந்தவ
 ராயும், ஆதினத்திலே அத்தியந்த சிரத்தையுடையவராயும்,
 இருந்தமையால், ஆதினத்திற்கு அடிக்கடி வந்து, ஞான
 தேசிகரைத் தரிசித்துக்கொண்டு போவார். வழக்கப்படியே
 ஒருநாள் வந்து தரிசித்துக் கலந்து பேசிக்கொண்டிருக்கும்
 பொழுது, இந்நூலாசிரியர் ஆண்டினியாயினும் அறிவின்
 முதியராய், ஒழுக்கம் அன்பு அருள் வாய்மை அடக்கம்
 முதலிய நற்குணங்களின் மிகச் சிறந்தவராய் இருத்தலைக்
 கண்டு, “இளமைப்பருவத்தே இக்குணங்களெல்லாம் ஒருங்
 கமைந்திருப்பது அருமை அருமை” என்று வியப்புற்று,
 “நாங்கற்ற கல்விப்பொருளை இச்சிவனடியாருக்குக் கற்பிப்பே
 மாயின், உலகத்திற்கு மிகவும் பயன்படுவதன்றியும், நமக்கு
 இம்மையிற் புகழும் மறுமையில் நற்கதியும் கிடைக்கும்”
 என்று நினைந்து, தங்கருத்தை ஞானதேசிகர் சந்திதானத்தில்
 விண்ணப்பஞ்செய்து, அத்தேசிகருடைய ஆஞ்ஞையின்படி
 இந்நூலாசிரியரை அழைத்துக்கொண்டுபோய், தமது
 வீட்டில் இருத்திக்கொண்டு, யாதொரு குறைவுமின்றி,
 மிகுந்த அன்புடனே உபசாரஞ்செய்து, கற்பிப்பாராயினார்.

சமூகத்தினி டாகாமுனிவருடைய புத்திரரும் அகத்திய மகாமுனிவருடைய முதன்மாணுக்கரும் இடைச்சங்கப் புலவர் ஐம்பத்தொன்பதின்மூன்று ஒருவருமாகிய திரண நூலாக்கினியென்னுந் தொல்காப்பியமுனிவர் அருளிச்செய்த இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியத்திற்கு உரையாசிரிய ராகிய இளம்பூரணர் செய்த உரையாகிய இளம்பூரணமும், சேனாவரையர் செய்த உரையாகிய சேனாவரையமும், நச்சி னூர்க்கினியார் செய்த உரையாகிய நச்சினூர்க்கினியமும் எனப் படும மூன்றுரைகளையும், ஐயந்திரிபின்றி விளங்குமாறு, பல முறை கற்பித்தனர். அன்றியும், அக்காலத்தில் வழங்கிய மற்றையிலக்கண நூல்களையும், திருவள்ளுவர்குறள் பரிமே லழகருரையும், திருச்சிற்றம்பலக்கோவை பேராசிரியர் உரையையும், சிந்தாமணி சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை குண்டலகேசி வளையாபதியென்னும் பஞ்சகாவியங்களையும், கவித்தொலை முதலிய சங்கச் செய்யுள்களையும், முறையே கற்பித்தனர்.

அன்றியும், வடமொழியிலும் வல்லவராகச் செய்யக் கருதி, திருநெல்வேலிக்குச் சமீபத்துள்ள செப்பறைப் பதியில் அப்பொழுது சமஸ்கிருதத்தில் மகாபண்டிதராயிருந்த சிவப்பிராமணராகிய கனகசபாபதி சிவாசாரியரைக் கொண்டு வடமொழி வியாகரணமுதலியனவற்றைக் கற்பிப் பித்தனர். இக்கனகசபாபதிசிவாசாரியர் வடமொழி நற் பித்த ஆசிரியரென்பது, பாரிரத்துள் :

“செப்பறைப் பதியின் வாழ்சிவத் துவசன்
கனக சபாபதி கருதுவட நூற்கட
றபோதனர் புகழுஞ் சைவாதி ராச
னுபய பதங்களை யுண்மையொடு பணிவாம்”

என இந்நூலாசிரியர் கூறிய செய்யுளால் விளங்கும்.

இந்நூல்களையெல்லாம் இந்நூலாசிரியர் மனனிபண்டு வருஷர்வரையும் தம்முடைய இயற்றமிழாசிரியரை விட்டு நீங்காது, உபநிநுநது கற்று, உள்ளகொளப் பயின்றனர். பயின்றார்ன், மாரிலேறும்பெருமாள் பிள்ளை இந்நூலாசிரியரை அழைத்துக்கொண்டு ஆதினத்திற்கு வந்து, ஞான தேசிகரைத் தரிசித்து, அத்தேசிகரது சமதிதானத்திலே இந்நூலாசிரியரது கல்வித்திற முழுதையும் பரிகைச்செய்து காட்டினார். காட்டியபின், “இந்த மகாத்துவாவை ஞான சுவாமியுமர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருக்கக் கண்டு தரிசிக்க வேண்டும்” என்று மிகுந்த காதலோடு விண்ணப்பஞ் செய்தனர். அதற்கு ஞானதேசிகர் “அவ்வாறே செய்வோம்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருள, மாரிலேறும்பெருமாள் பிள்ளை மனமகிழ்ந்து, வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு, தாமிரத்திற்கு மீண்டனர்.

பின்பு இந்நூலாசிரியர் நிருவாணதீகைத் பெற்று, வீடு பெற்றுக்குக் காரணமாகிய சிவஞானபோதம் சிவஞானசித்திமார முதலிய ஞானநூல்களையெல்லாம் ஐந்தி, அவற்றின் பொருளைக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெவிர து கொண்டார்.

அதன்பின் தாங்கற்ற இலகநனைவிவக்கியங்களில் இஃகை மறை காய் போன் மறைநதுகிடந்த அரிய விதி களையெல்லாம் தமது துணைனுணர்வினால் விளங்க எடுத்துத் திரட்டி, இலகசணக்கொத்தென்னும் இந்நூலைச் செய்தது, தாகாரிய முதலிய ஞான நூல்களையுஞ் செய்தனர்.

இவ்வாசிரியர் இவ்வாறு விளங்கியிருக்கும் காலத்திலே, திருவாரூர் என்னுந் திவ்வியதலத்திலே பரம்பரைச் சைவா

சாரியகுலத்தில் உதித்து இலக்கணவிளக்கமுதலிய நூல்களை இயற்றிப் புலவர் திலகராய் விளங்கியிருந்த வைத்தியநாத நாவலர் ஒருநாள் ஆதினத்துக்கு வந்து, ஞானதேசிகரைக் கண்டு, கலந்து பேசிக்கொண்டிருந்தனர். பின்பு பந்தியிற் போசனஞ் செய்யும்பொழுது, “வந்தவிளைப்பாற் போசனஞ் செவ்வையாகச் செய்தற்கிசையவில்லையோ” என்று ஞான தேசிகர் வைத்தியநாத நாவலரைப் பார்த்துக் கேட்க, அவர் வந்தவிளைப்பென்னுந் தொடர்மொழிக்கு இலக்கணம் விசாரிக்கத்தொடங்கினார். அப்பொழுது சேட்டகனிட்ட முறைப்படியே பந்தியின்கடையிலே போசனஞ்செய்து கொண்டிருந்த இந்நூலாசிரியர்மீது ஞானதேசிகர் திருக்கண் சாத்தியருள, உடனே இந்நூலாசிரியர் வைத்தியநாத நாவலரைப் பார்த்து, அச்சொற்குள்ள இலக்கணங்கள் யாவும் எடுத்து விரித்துரைத்தனர். அதுவன்றியும், அச் சொல்லைப்பற்றியே அநேகவினாவையும் நிகழ்த்தினர். அதைக் கேட்ட வைத்தியநாதநாவலர் மிகமகிழ்ந்து, “தொல்காப்பிய முதலிய நூல்களை எழுத்தெண்ணிப் படித்த சுவாமிநாத மூர்த்தியா! தேவர் இவ்விடத்தில் வந்திருப்பது எனக்குத் தெரியாது” என்று மிக்க விரயமொழி கூறினார். கூறியாயின், “இவ்வியல்புடைய மகாவித்துவான்களைப் போசனகால முதலிய எக்காலத்தினும் சமீபத்தில் வைத்துக்கொள்ளல் வேண்டும்” என்று ஞானதேசிகரிடத்தில் அறிவித்தனர்.

பின்பு வைத்தியநாதநாவலர் சிலநாள் இந்நூலாசிரியருடன் ஒருங்குவதிந்து, தொல்காப்பிய முதலிய நூல்களைப் பாராட்டிக்கொண்டிருந்தது மன்றி, இவ்விலக்கணக்கொத்து நூலையுங்கேட்டு, “இவ்வரிய விதிகளையெல்லாங் கண்டெடுத்து இங்ஙனம் திரட்டுவது யாவர்க்கும் அரிதரிது” என்று மிக

வியப்புற்று மனமகிழ்ந்தது, தமதிடத்திற்குச் சென்றனர். இலக்கணவிளக்கஞ்செய்த இவ்வைவத்தியநாத நாவலரும், தமிழ்ப் பிரயோகவிவகஞ் செய்த ஆழ்வார்திருநகரிச் சுப்பிரமணியதீக்ஷிதரும் இந்நூலாசிரியர்காலத்துச் சிறந்த வித்துவான்களாய் இருந்தனரென்பது,

“நூல்செய் தவனந் நூற்குரை யெழுதன்
முறையே யெனிலே யறையக் கேண்
முன்பின் பலரே யென்கண் காணத்
திருவா ரூரிற் றிருக்கூட் டத்திற்
றமிழ்க்கிலக் காகிய வயித்திய நாத
னிலக்கண விளக்கம் வகுத்துரை யெழுதின
னன்றியுந் தென்றிசை யாழ்வார் திருநக
ரப்பதி வாழுஞ் சுப்பிர மணிய
வேதியன் றமிழ்ப்பிர யோக விவேக
முரைத்துரை யெழுதின னென்றே பலவே.”

என இந்நூலிற் கூறிய உரைச்சூத்திரத்தால் விளங்கும்

மயிலேறும்பெருமாள்பிள்ளை விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டபடியே ஞானதேசிகர் இந்நூலாசிரியருக்கு ஆசாரியார்பிஷேகஞ்செய்யத் திருவுளங்கொண்டும், சின்னப்பட்டத் திற்கு அப்போது பண்டாரசநிதிகள் இருந்தமையால், இவ்வாசிரியருக்குச் சங்காபிஷேகஞ்செய்து, ஈசானதேசிகர் என்று அபிஷேகச் சிறப்புப்பெயருங் கட்டளையிட்டருளி, திருநெல்வேலியில் ஆதினத்தைச் சார்ந்த ஈசான மடாலயத்தில் இருக்கும்படி கட்டளையிட்டருளினார்

இந்நூலாசிரியர் அவ்வாறே ஈசான மடாலயத்தில் ஈழுந்தருளியிருந்துகொண்டு, நன்னூற்கு விருத்தியுரை

செய்த சங்கரநமச்சிவாயப்புலவர் முதலாயினோர்க்கு இயற்
றமிழ்நூலும் வீட்டுநெறிநூலும் கசடறக் கற்பித்து, நெடுங்
காலஞ் சென்றின் பரிபூரணத்தைசையடைந்தனர். சங்கர
நமச்சிவாயப்புலவர் இந்நூலாசிரியர்க்கு மாணுக்கரென்பது,
நன்னூல் விழுத்தியுரையில் உரைப்பாரிரத்தூள்,

“திருவா வடுதுறைத் தேசிக னாகிய
கருணையங் கடலையென் கண்ணைவிட் டகலாச்
சுவாமி நாத குரவனை யனுதின
மனமொழி மெய்களிற் ரொழுதவ னருளால்”

என அவர் கூறியவாற்றால் விளங்கும்.

செஞ்சிற்றம்பலம்

உட.
கணபதி துணை

இலக்கணக்கொத்துரை சிறப்புப்பாயிரம்

மதிவெயில் விரிக்குங் கதிரெதிர் வழங்கா
துயர்வரை புடவியி னயர்வுற வடக்கித்
தென்புவி வடபுவி யின்சம மாக்கிக்
குடங்கையி னெடுங்கட லடங்கலும் வாங்கி
யாசமித் துயர்பொதி நேசமுற் றிருந்த 5
மகத்துவ முடைய வகத்திய மாமுனி
தன்பா லருந்தமி ழின்பா லுணர்ந்த
வாறிரு புலவரின் வீற்று தலைமை
யொல்காப் பெருந்தவத் தொல்காப் பியமுனி
தன்பெய ராலுல கின்புறத் தருநா 10
லுளங்கூ ருரையா மிளம்பூ ரணமு
மானா வியல்பிற் சேனா வரையமு
முச்சிமேற் புலவர்கொ ணச்சினூர்க் கினியமு
மற்றமற் றிடப்பொருண் முற்று முணர்ந்து
நன்னூன் முதலிய சின்னா றெரிந்துந் 15
தொல்காப் பியங்கள் பல்காற் பயின்று
மவைகளி னருகிய நவையறு விதிகளும்
வடமொழி யிலக்கணக் கடன்முடி புடையவுங்
கற்பவர்க் கெளிதி னிற்புலப் படவே

மதியினின் மதித்துமூன் றதிகார மாக்கிப் 20
 புலக்கணத் தெனவுல கிலக்கணக் கொத்தென்
 ரெருபெய ரிட்டுத் திருவுளம் பற்றினன்
 வளமையின் வளர்புக ழுளவிய புனனாட்
 டேவடு விழியுமை யாவடு துறையி
 லாசிலா வுயிர்க்கருண் மாசிலா மணிப்பெய 25
 ரம்பல வாணனென் றும்பரும் பரவ
 வருஞான தேசிக னிருதாள் புனையு
 மமிழ்தினு மினிய தமிழ்வளர் நெல்லை
 யுவாமுதிர் மதிக்கலைச் சுவாமி நாதன்
 றேசார் ஞானச் செல்வ 30
 னீசான தேவ னெனுந்தே சிகனே.

பா யி ர ம்

விநாயக வணக்கம்

1. தேக பந்தந் தீர்ந்தருள் பெறவே
 யேக தந்த னிணையடி பணிவாம்.

சிவ வணக்கமுத் தம்பிரமணிய வணக்கமுத்

2. கற்றைச் செஞ்சடைக் கண்மூன் றுடையனை
 யொற்றைச் செங்கதிர் வேலனை யுள்குவாம்.

நீ கஜரூரு வணக்கம்

3. ஊரும் பேரு முருவு மில்லா
 னுயினுந் திருவா வடுதுறை யூரணைந்

தம்பல வாண னெனும்பெய ராதரித்
தறிவே யுருவா யமர்ந்தகுரு ராயனைப்
பொறையுடல்போகப் புகழ்ந்தடிபோற்றுவாம்.

எம்ஸ்கிருத வித்தியாகுரு வணக்கம்

4. செப்பறைப் பதியின் வாழ்சிவத் துவிசன்
கனக சபாபதி கருதுவட நூற்கட
றபோதனர் புகழுஞ் சைவாதி ராச
னுபய பதங்களை யுண்மையொடு பணிவாம்.

தமிழ் வித்தியாகுரு வணக்கம்

5. திருநெல் வேலி யெனுஞ்சிவ புரத்தன்
ருண்டவ மூர்த்தி தந்தசெந் தமிழ்க்கடல்
வாழ்மயி லேறும் பெருமாண் மகிபதி
யிருபத கமல மென்றலை மேற்கொண்
டிலக்கணக் கொத்தெனு நூலியம் புவனே.

நிறைந்த கல்வியுடையார்மாட்டுச் செல்வம் வாணுள்
அதிகார முதலிய நலங்கள் குறைதல் பெரும்பான்மை,
இவனுக்கு ஓர் குறையுமில்லைபென்பது தோன்றப் பெயர்க்கு
முன்னும் பின்னும் அடைகொடுத்தாம்.

பலர் நூல்களினும் பலருரைகளினுஞ் சிதறிக்கிடந்த சில
விதிகளை ஒவ்வொரு சூத்திரத்தால் ஒருங்கேயறியக் கிடத்த
வின், இலக்கணக்கொத்தென்று காரணப்பெயர் பெற்ற
தென்க

(5)

இதுவரை வணக்கமடிகாரம்.

6. பத்தொ டொன்பது பாடை நூல்களு
 மாறு படுதல் வழக்கே யன்றியு
 மொவ்வொரு பாடையி னுள்ளே யோரிற்
 பலநூன் மாறு படுமே யன்றியு
 மொவ்வொரு நூற்கட லுள்ளே யோரி [னு
 னெழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பணி யைந்த
 ளொன்றனை யொன்றே யொழிக்கு மன்றியு
 மோரதி காரத் துள்ளே யோரி
 னோரியல் விதியினை யோரிய லொழிக்கு
 மோரிய லதனி லுள்ளே யோரி 10
 நொருசூத் திரவிதி யொருசூத் திரவிதி
 தன்னைத் தடுத்துத் தள்ளு மன்றியு
 மொருசூத் திரத்தி னுள்ளே யோரி
 நொருவிதி யதனை யொருவிதி யொழிக்கு
 நூலா சிரியர் கருத்தினை நோக்கா 15
 தொருசூத் திரத்திற் கொவ்வொரா சிரிய
 ரொவ்வொரு மதமா யுரையுரைக் குவரே
 யவ்வுரை யதனு ளடுத்தவா சகங்கட்
 கவர்கருத் தறியா தவரவர் கருத்தினுட்
 கொண்ட பொருள்படப் பொருள்கூ றுவரே
 யொருவிதி தனக்கே பலபெயர் வருமே
 யொருபெயர் தனக்கே பலவிதி வருமே
 நூலுரை போதகா சிரியர் மூவரு
 முக்குண வசத்தான் முறைமறந் தறைவரே

யிம்முறை யெல்லா மெவர்பகுத் தறியினு 25
 மவத்தை வசத்தா லலைகுவர் திடனே
 யதிமதி நுட்பமோ டதிகலை கற்பினும்
 விதியது வசத்தால் விதிவிலக் கயார்ப்பா
 ராகையா ளளவிட லரிதே யன்றியுஞ்
 சொல்லின் கூட்டமும் பொருளின் கூட்டமு
 மவ்விரண் டனையு மளவிடப் படாவே
 யிந்நால் வகையினு ளென்னு லியன்றது
 சிறப்பா யுள்ளன சிலதே டினனவை
 மறப்பெனும் பகைவன் வாரிக் கொண்டன
 னவன்கையிலகப்படா தடங்கினவவற்றுஞ்
 சிறிதினைச் சிறியேன் சிறிய சிரூர்தமக்
 குரைத்தன னன்றியீ தொருநூ லன்றே
 யிவ்வழக் கறிந்தோ ரிகழுதல் வழக்கே
 யிவ்வழக் கறியா ரிகழுதல் வழக்கே.

இது அவையடக்கம். இதற்குப் பொருள் கூறின்
 மிகவும் பெருகுமாகவின், இன்றியமையாதனவற்றிற்கு
 மாத்திரஞ் சுருக்கிக் கூறுகின்றும். இந்நூன்முழுதுமது.

எழுத்து ஐம்பத்துமூன்று, முப்பது. இது பாடை
 மாறுபாடு.

சார்பெழுத்து மூன்று, பத்து. இது ஒருபாடைநூன்
 மாறுபாடு.

நெடிந்நொடர்க்குற்றுகரம் எழுத்தினுளீரலகு; யாப்பினு
 ளோரலகு. 'பால்போலுமொழி' சொல்லினுள் விரி; அணியி

னுட்டொகை. ‘துப்பி நெவனாவர் மற்கொ நுயர்வரவு
நட்பினுளாற்றுவவர்.’ ‘கடலோடா கால்வ நெடுந்தேர் கட
லோடு—நாவாயுமோடா நிலத்து.’ இவை சொல்லினுள்
வெளிப்படை; முறையே அகப்பொருளினும் புறப்பொருளி
னுங் குறிப்பு. இவை ஒருதாலுள் ஐந்தும் மாறுபாடு.
ஒன்றையென்றதனால் ஒழித்தலெளிதென்க.

அப்பொருள்விளக்கம், யாப்பருங்கலக்காரிகை, தண்டி-
யலங்கார முதலிய நூல்கள் ஒன்றையேயுணர்த்தும்; நன்னூல்
சின்னூன் முதலிய நூல்கள் இரண்டையேயுணர்த்தும்;
அவைபோலாது தொல்காப்பியம் ஐந்தையுமுணர்த்தலிற்
கடலென்றும். அகத்தியம் அஃநய முதலானவையும் அது
வாதலால், ஒவ்வொரு நூலென்றும்.

“இடையுரி — தழுவு தொடரடுக் கெனவி ரேழே.”
“உருபுகள் புணர்ச்சியி—னெக்குமன் னப்பெயர் வேற்றுமைப்
புணர்ப்பே.” இவை ஓரியலோடோரியன் மாறுபாடு

“ணனவல் வினமவரட் டறவும் பிறவரி — னியல்பு
மாகும் வேற்றுமைக்கு” “சாதிசூழஉபபரண் கவண்பெய
ரிறுதி—யியல்பாம் வேற்றுமைக்கு” இவை ஓரியலுள் ஒரு
சூத்திரத்தை மற்றொன்று தள்ளாதல்.

“ஞநமல வளன வொற்றிது தொழிற்பெய—ரேவல்
வினைநனி யவ்வன் மெய்வரி—னுவவுறு மேவ லுருசில சில்
வழி.” இது ஒரு சூத்திரத்துள் ஒன்றனை யொன்றொழித்தல்.

எழுத்தினுள் உயிர்மெய்யை உம்மைத்தொகையென்றும்,
அன்மொழித் தொகையென்றும், வேற்றுமைத் தொகை
யென்று முரைப்பர். சொல்லினுள் மக்கட்சட்டை அன்
மொழித்தொகையென்றும், இருபெயரொட்டாகு பெயரென்
றும், பின்மொழியாகுபெயர்ப் பண்புத்தொகையென்று

முரைப்பர். பொருளினுள் “வேண்டிய கல்வியாண்டுமென்
 நிறவாது.” என்புழி மூன்றனைப் பதிபசு பாசமென்றும்,
 தத்துவமசிவாக்கியமென்றும், அறம் பொருளின்பமென்றும்,
 எழுத்துச்சொற்பொருளென்றும், ஆண்டென்றுமுரைப்பர்.
 இவை ஒரு சூத்திரத்திற்கே பலரும் பல மதமாயுரைத்தல்.

இனிச்சொல்லை நித்தியமென்றும், அநித்தியமென்றும்,
 ஸியாபகமென்றும், ஏகதேசமென்றும், பொருளென்றும்,
 பொருளன்றென்றும், கடவுள் கட்டினதென்றும், அறிவாரும்,
 அறியாரும், சாதியாரும், சமயத்தாரும், தேசத்தாரும்,
 காலத்தாரும், தத்தமக்கு வேண்டியவாறே கட்டினதென்றும்,
 ஒருவரானுங் கட்டப்பட்டதன்று தானே அநாதியாயுள்ள
 தென்றும், சொல்லும் பொருளுஞ் சாத்தன தாடைபோல
 வேற்றுமையென்றும், கோட்டது நூறுபோல ஒற்றுமை
 யென்றும், அத்தநாரச்சுரன்போல வேற்றுமைக்கும் ஒற்று
 மைக்கும் பொதுவென்றும், இன்னும் பலவாற்றினும் பலருங்
 கூறுவர். அவை நிற்க இனித் தொல்காப்பியரொருவர்
 தாமே அச்சொல்லை “அதிர்வுப் பித்திர்ப்பு நடுக்கஞ் செய்யும்.”
 என வியற்றுதற்கருத்தாவாகவும், “அம்மடிகட்டிக்கும்” என
 வேவுதற்கருத்தாவாகவும், பொருண்மை தெரிதலுஞ்
 சொன்மை தெரிதலுஞ்—சொல்லி னாகும்.” எனக் கருளி
 யாகவும், “கொடையெதிர் கிளவி” எனக்கொள்வோனாகவும்,
 “முன்மொழி நிலையலும்.” எனவிடமாகவும், பொருளிற்
 கு வேறென்று கூறி, “கமகிறைந்தியலும்” “உருவுட்காகும்.”
 “செல்ல வின்ன வின்னொமையே” “எல்லேவிளக்கம்.”
 “கொல்லேயையம்.” எனப் பொருளிற் கு வேறன்றென்றுங்
 கூறினார். அச்சொற்கு ஓர் குணமேயன்றிப் பலகுணம்
 பொருந்தாது; அவர்க்கு மதுவேகருத்து. அக்கருத்தறித
 லருமைமோக்கி, நூலாசிரியர் கருத்தினை நோக்காதென்றும்.

இக்கருத்துச் சொற்கேயன்றி அவர் கூறிய விதிவிலக்கற் கெல்லாம் பொது.

இச்சூத்திரத்திற்கிதவே பொருளென்றும் வாசகத் திற்கு, இங் பொருளென்றும், இது பொருளன்றென்றும், இது பொருளே அன்றி யவென்றும், இதிலே அதுவோ பொருளென்றும், பல பொருள்படுதலின், அவ்வாற் கருத்திற் ககராட்ட பொருளேயே கூறுவர். இக்கருத்து எல்லா வாசகங்கட்கும் பொது இனிச் சூத்திரங்கட்குப் பொருள் கொள்ளாதலெளிது, உரைவாசகங்கட்குப் பொருள் கொள்ளாதலிதென்பது தோன்ற, நோக்காதுரைக்குவர், அறியாது கூறுவரென்றும்.

மூன்றுத்திரிபு, மூன்றும் விகாரம்; அஃறிணையிற் பெயர், பால்பகாவஃறிணைப்பெயர். இவைபோல்வன விதி யொன்றற்கே பலபெயர்.

தனிமொழியாவது ஆவென்றும், ஆறென்றும், ஆற்றின னென்றும், ஒன்றென்றுங் கூறுவர். தொடர்மொழியாவது ஆவென்றும், ஆறென்றும், ஆற்றினனென்றும், ஆறிரண் டென்றும், ஆறிரண்டு தோளானென்றும், வாழையென்றுங் கூறுவர். பொதுமொழியாவது எட்டென்றும், கவியென்றும், சாத்தனென்றும், வாழ்கவென்றுங் கூறுவர். இவைப்பால் வன ஒருபெயர்க்கே பலவிதி.

“அன்றி யின்றியென் வினையெஞ் சிகரந—தொடர்பின னாகரமாய்த் திரியும்” என்று முறை கூறினர் அம்முறைபே “வினையெச்சம்மே வினைமுற் றாகலும்” எனல்வேண்டும்; அது மறந்து “வினைமுற் றேவினை யெச்ச மாகலும்” என்றார். இம் மறவி உரையாசிரியர் போதகாசிரியரோடு மூவர்க்கும் பொது. இம்முறை இப்பதினொன்றுமென்க.

நனவினறிந்ததைக் கனவின் மயங்கியும், கனவினறிந்ததை நனவின் மயங்கியும், நனவினுள்ளும் பிரேரகத்தினறிந்ததைச் சாக்கிரத்தின் மயங்கியும், சாக்கிரத்தினறிந்ததை பிரேரகத்தின் மயங்கியும், பிரேரகத்தினுள்ளுந் தனக்குரிய யாதானுமோர் மணிப்பொற்பணியை யாதானுமோர் காரணத்தாற் பிறனொருவன் கையிற்கொடுத்துப் போக்கி, சிலபொழுதிடையிட்டு அவன் கொண்டுவந்து தர வாங்கிப் பார்த்து, அதுவோ வேறொன்றோ என்னுமையந்தீர்த்து, சிலர்க்கறிவித்துச் சேமத்தின்கண்ணே வைத்து, சிலபொழுதிடையிட்டு அவனைக் கண்டு அப்பணி தருவாயாகவென்று பகைகொண்டு, சிலபொழுதிடையிட்டு அப்பணியைக்கண்டு தெளிந்து பகைதீர்ந்தான். இவைபோல்வன அவத்தை வசத்தாலலைதல். இவை மூவாசிரியர்க்கும் பொது

அதிமதி - அளவிறந்த புத்தி. அதிகலை - மேம்பாட்டிலையுடைய நூல். விதி - ஊழ். விதி விலக்கு - வருவிலல்லது, வருவுள்ளது. அயர்த்தல் - விதியைவிலக்கென்றும், விலக்கை விதியென்றுங் கூறுதல். இக்கருத்து “நுண்ணிய நூல்பல கற்பினு மற்றுந்தன்—னுண்மை யறிவே மிகும்.” “எப்பொருள் யார்யார் வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண்—மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.” “தொட்டனைத் தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக் — கற்றனைத் தூறு மறிவு.” இவை முதலாயினவற்றுட்காண்க. இவையும் மூவாசிரியர்க்கும் பொது.

ஆகையால், இப்பதின்மூன்றேதுவினாலும், விதிவிலக்களவு செய்தல் யாவரானுங் கூடாது. அன்றியுஞ் சொற்கூட்டமும் பொருட்கூட்டமுமதுவே. ஒருபொருட் பல சொல்வினையும் ஒருசொற்பலபொருளினையும் முறையே

சொற்கூட்டமும் பொருட்கூட்டமு மென்பர் இலக்கண நூலோர். வேதாகம புராணமுதலிய நூல்களையும் மாயா காரியமாயுள்ள சகலப் பிரபஞ்சங்களையும் முறையே சொற் கூட்டமும், பொருட்கூட்டமுமென்பர் வீட்டுநூலோர்.

இந்நால்வகையென்று பின்னுங்கூறியது அநுவாதம் அநென்னெனின், வீடொன்றே நீங்கலாக ஒழிந்தனவெல்லாம் இங்ஙனங் கூறிய நான்கனுளடங்குமென்று பொருள் படுத்தி நென்க. இந்நான்குமையுமளவிடல் அரிதேயன்றி, இவற்றினுள் ஒன்றனை மாத்திரமளவிடலுமரிதென்க. ஆயின் நூல்களாற் பயனென்னெனின், “ஆழ வழுக்கி முகக்கினு மாழ்கடவி—ஒழி முகவாது நாஒழி.” இவ்வுவமையாற் பயனுண்டென்று தெளிக. இம்முறைபற்றியே என்னுலியன்ற தென்றும். நாழிபோல் உருவப்பொருளன்றே, அருவமாய் நித்தியமாய் அறிவுமயமாய் அறியுமறிவிருக்கவே, முழுதுங் கொள்ளாது குறையக் கொள்வதென்னெனின், பஞ்சபாசத் தடையாலென்க தடைதீர்ந்தபின்பு கொள்கவெனின், அங்ஙனமுங்கொள்ளப்படாதென்க. அம்முறை இங்ஙனம் விரிக்கிற்பெருகுமென்க.

ஐந்தனுள் எழுத்தினுஞ் சொற்சிறப்பு, ஏனை மூன்றும் அச்சிறப்பின்று. மூன்றனுள் இயற்றமிழ் சிறப்பு, ஏனையிரண்டும் அச்சிறப்பின்று திருவள்ளுவர், திருக்கோவையார், திருமுருகாற்றுப்படை முதலிய செய்யுட்கள் சிறப்பு. சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலிய செய்யுட்கள் அச்சிறப்பின்று. நான்கனுள் வீட்டுநூல் சிறப்பு, அற முதலிய மூன்று நூலும் அச்சிறப்பின்று. வீட்டுநூலான்கனுள் அறிவுநூல் சிறப்பு, சரியை முதலிய மூன்று நூலும் அச்சிறப்பின்று. சிறப்பிற்கும், சிறப்பின்மைக்கும், பொது

விற்குங் காரணம் விரிக்கிற் பெருகுமென்ப. இம்முறை பற்றியே சிறப்பாயுள்ளனவென்றும். எல்லாநூலும் இம் முன்றனுளடங்குமென்ப. சிறப்பாயுள்ளனவற்றுள்ளுஞ் சில வென்க. அவற்றுள்ளும் மறந்தது பலவென்பது தோன்ற வாரிக்கொண்டனென்றும். அடங்கினவற்றுள்ளுஞ் சிறி தென்பதற்குக் காரணம் “எளிய விதிகளை” என்னுந்தொடரான் மேற்காட்டுதும்.

கற்றோரெல்லாருள்ளுங் கடையேனென்பது தோன்றச் சிறியேனென்றும், கூரியோர்க்குத் தொல்காப்பியமுதலிய நூல்களிருத்தலால் ஏனையோர்க்கே இதுவென்பது தோன்றச் சிறியவென்றும், தருணர்க்கெல்லாம் அந்நூல்களிருத்தலிற் பாலர்க்கே இதுவென்பதுதோன்றச் சிறுரென்று, ஓரதிகார மாயினும் இதனுள் அறியக்கூடாதென்பது தோன்ற நூலன் றென்றும், நூலன்றென்று எம்மாற் சொல்லியிருக்கவே குற்றமுண்டாயினுங் கூறுரென்பது தோன்ற வழக்கே யென்றும், வழக்கறியாதார் வழக்கையுமிகமுதல் இயற்கையே யென்பது தோன்ற வழக்கேயென்றுங் கூறினும் “நாணு தாற் காட்டுவான் முன்காணான் காணுதான்—கண்டானாற் தான்கண்ட வாறு.” என்பதனுள் இகமுதலியற்கையென்பது காண்க.

அவையடக்கமென்று பெயரிட்டு இங்ஙனம் பலவற்றை யும் விரித்ததனுற் பயனென்னெனின், பலவாற்றினும் புழுத்த நாயினுங் கடையேனதறியாமையை எல்லோர்க்கும் அறிவித்தலொன்றுமே பயனென்க. இவ்வாசகம் முடிந்தது முடித்தலென்னு முத்தி.

இனியிந்நூல் பார்த்தற்குக் கருவி பத்துள; அவைகளை
ஒருகுத்திரத்தாம் கூறுகின்றும்

7. வடமொழி யிலக்கணஞ் சிலவகுத் தறிந்து
தொல்காப் பியத்தினுந் தொல்காப் பியத்தினு
மருகிக் கிடந்ததைப் பெருக வுரைத்தனன்
வேறுவிதி நவமாய் விளம்பில னென்க
தொல்காப் பியந்திரு வள்ளுவ ராதிநூல் 5
வடமொழி நியாயம் வந்தன சிலவே
தமிழி னியாயந் தந்தன பலவாற்
றமிழ்விதி வல்லராய் வடமொழி விதிசில
வறிந்தவர்க் கேயிந் நூலா மென்க
வடநூல் வழிகல வாதே தமிழைத் 10
தனியே நீர்தராத் தன்மை யென்னெனி
னிலக்கண மிலக்கிய மேது நிமித்தஞ்
சாத்திரஞ் சூத்திரந் தந்திர வுத்தி
பகுதி விகுதி பதமே பதார்த்த
மாதிரி யந்த மகார மகார 15
முதாரண மாத்திரை யுவமை யுருவகம்
விகற்பஞ் சந்தி விதியலங் காரங்
கால மிலேசங் காரக ஞாபகம்
விசேடணம் விசேடியம் விகாரமதி காரங்
குணங்குணி யாதியாஞ் சொற்கோ ளன்றியும்
பிறிதினியை பின்மை நீக்குதல் பிறிதி
னியைபு நீக்குத லென்னு மிலக்கண

முதலாப் பலவா மொழிபெயர்த் தனவுங்
 கொண்டனர் பண்டைய ருண்டோ வின்றோ
 வன்றியுந் தமிழ்நூற் களவிலே யவற்று 25
 ளொன்றே யாயினுந் தனித்தமி முண்டோ
 வன்றியு மைந்தெழுத் தாலொரு பாதையென்
 றறையவே நாணுவ ரறிவுடை யோரே
 யாகையால் யானு மதுவே யறிக [னு
 வடமொழி தமிழ்மொழி யெனுமிரு மொழியி
 மிலக்கண மொன்றே யென்றே யெண்ணுக
 வெளிய விதிகளை யாவரு மறிவா
 ரறிய விதிகளை யறையினறி வாரிலே
 யதனா லவையாற் பயனிலே யதனாற்
 பயன்படு சிலவிதி பகர்ந்தன னென்க 35
 முன்னொடு பின்மலை வுள்ளன போல
 வருவன வெல்லாம் பிறர்மத மாக்குக
 கூறின பின்னுங் கூறின சிலவவை
 யநுவாத மென்றே யறிந்தே யடக்குக
 தமிழ்விதிக் ககப்படாச் சிலவிதி சாற்றின 40
 னவைவட மொழிவிதி யென்றே யறிக
 வேற்றுமை வினையொழி பெனமுன் றுக்கி
 யவற்றினுட் சொல்லினுட் சிலவிதி யடக்கி
 யேனைநால் விதியு மியம்பில னென்க
 பல்காற் பழகினுந் தெரியா வுளவேற் 45
 றொல்காப் பியந்திரு வள்ளுவர் கோவையாந்

மூன்றினு முழங்கு மாண்டினு மிலையேல் வடமொழி வெளிபெற வழங்கு மென்க.

இது இந்நூல் பார்த்தற்குச் சிலகருவி கூறுகின்றது அவை பத்துவியங்கோளுமென்க. யாதொரு முயற்சிக்குங் கருவியின்றி முடியாது; கருவியும் ஏற்ற கருவியேயன்றி வேறுகருவியாகாது; உரியகருவியும் ஒழுங்குள்ளதேயன்றி ஒழுங்கில்லதாகாது; ஆகையால் இப்பத்தினையும் பல்காற் கூர்ந்து இந்நூலினிறங்குக. பதவுரையெழுதிற் பெருகு மாதலின், அரும்பதவுரைமாத்நிரமே யெழுதினமென்க. மேலுமதுவே.

வடமொழி யிலக்கணங் கடலே யாதலிற், சிலவகுத்த தறிந்தேனெனச் செப்பினனே. தொல்காப்பியம் முன்ன திலக்கணம்; பின்னது பழையசெய்யுட்கள். சுருங்கிக் கிடந்ததைப் பெருக்கினென்பது முன்னூல்களையும் இந்நூலினையுஞ் சீர்தூக்கிற் ருமே விளங்கும். ஓர் சொல் லாயினும், பொருளாயினும், புதிதாகச் சொற்றனனன்றென் பது நவமாயென்பதனாலறிக.

“ஒரெழுத் தொருமொழி யீரெழுத் தொருமொழி—
விரண்டிறந் திசைக்குந் தொடர்மொழி” “மூன்றுதலை ரிட்ட
முப்பதிற் றெழுத்த” “அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி—
பகவன் முதற்றே யுலகு.” “மதிதுட்ப நூலோ டுடையார்க்
கதிதுட்பம்—யாவுள முன்னிற் பவை.” “நாணென்னு
நல்லாள் புறங்கொடுக்குங் கள்ளென்னும்—பேணுப் பெருங்
குற்றத் தார்க்கு” இவைபோல்வன வடமொழிநிபாயம்
வந்தன.

“எழுத்தெனப்படுவ—வகரமுத ளகர விறுவாய்—முப்
பஃதென்ப—சார்ந்துவரன் மரபின் முன்றலம் கடையே.”

“கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவ — னற்றா
டொழாஅ ரெனின்.” இவைபோல்வனவெல்லாம் தமிழி
னியாயந்தந்தன

சில பலவென்பன சிறுபான்மை பெரும்பான்மை
யென்க. ஏனைநூலெல்லாம் இவ்விருதன்மையே, இந்நூலு
மதுவே யாதலின், இருவகைசியாயமும் ஏகதேசமாயினும்
அறிந்தார்க்கேயன்றி ஏனை யிருவார்க்கும் இது பயன்படா
தென்பது தேற்றேகாரத்தாலறிக.

வடநூலையிட்டுத் தனியே தமிழ்நூல் நடவாதது
சியமமே யென்பது தோன்ற, வடநூல்வழிகலவாதே
என்பது முதலாக யானு மதுவே என்பதீருக, வினாவிடை
யாற் கூறினும்.

குணத்தையுடையது குணி; பண்பையுடையது பண்பி.
இவை மொழியால் வேறென்பது திண்ணம். இவைபோல
உடைமை, உடையான், பகுதி, விகுதி, பகுபதம், உருபு,
பொருள், திணை, பால், இடம் இப்பத்து முதலிய இலக்கணம்
எல்லாவற்றானுமொன்றேயென்பது தோன்றத் தேற்றமிரட்
டித்தாம். இனிச் சிறுபான்மை மிகவும் அருகி இலக்கணமும்
வேறுபடுமென்பது தோன்ற எண்ணுகவென்றும். வேறு
படுதலாவது இருதிணையும், ஆண்பால் பெண்பால்வினையீ. ரம்
வடமொழி க்கில்லை. முன்றிலிங் கமும், மு.ந. ிற்று வேற்றுமை
கட்டுருபுகளும் தமிழிற்கில்லை. மேலும் ஆண்டாண்டுக்
காட்டுதலும்.

எளியன்தியாவது உயிர் பண்ணிரண்டு, உடம்பு பதி
னெட்டு, இவைபோல்வனவென்க. அரியபிதியாவது “மெய்யி
னியக்க மகரமொடு சிவனும்” “அகரமுதல வெழுத்தெல்
லாம்” “அகரங் கனின்ரு மகர வுயிரின்மேல்.” “அகரம்

போல நின்றனன் சிவனுஞ் சேர்ந்தே” “அகர வுயிர்போ
லறிவாகி பெங்கு—நிகரிவிறை நிற்கு நிறைந்து” என்பவற்
றிற்குப் பொருள் கூறுங்கால், அகரவுயிரானது உரு
வெழுத்து, ஒலியெழுத்து, உணர்வெழுத்து, தன்மையெழுத்
தென்று * பொருள் கூறின், உவமேயத்தோடு மாறுபடுதன்
முதலிய பலகுற்றப்படும்; அங்ஙனங் குற்றப்படாமற்பொருள்
கூறுதலரிதே: கூற்றினைக் கொள்ளுதலரிதே. அன்றியும்
எழுத்துக்கட்குப் பிறப்பிலக்கணந் தொல்காப்பியரெடுத்தோ
தினவற்றைப் புலப்பட வறிந்திருந்தும், பிறர் அவற்றிற்கு

* எழுத்துகள் உருவெழுத்து முதலிய நான்கு பகுதியவாத
னும் அவற்றினிலக்கணமும் வருங்குத்திரங்கனா லுணர்க:—
1. “உருவே யுணர்வே யொலியே தன்மை—யெனவீ ரெழுத்து
மீரிரு பகுதிய. 2. காணப்பட்ட வருவ மெல்லா—மாணக் காட்
டும் வகைமை நாடி—வழுவிலோவியன் கைவினை போல—வெழு
தப்படுவ துருவெழுத் தாகும். 3. கொண்டவோர் குறியாற்
கொண்ட வதனை—யுண்டென் றுணர்வ துணர்வெழுத் தாகும்.
4. இசைப்படு புள்ளி னெழாஅல் போவச்—செலிப்புல னாவ
தொலியெழுத்தாகும். 5. முதற்கா ரணமுந் துணைக்கா ரண
முந்—துணைக்காரணத்தொடு தொடரிய வுணர்வு—மற்றொடு
புணர்ந்த வகத்தெழுவளியின் — மிடற்றுப்பிறந் திசைப்பது
தன்மை யெழுத்தே.”

இன்னும் நான்கு பகுதியவாதனும் அவற்றினிலக்கணமும்
வருங்குத்திரங்கனா லுணர்க :—1. “வடிவுபெயர் தன்மையுண்
முடியு நான்கா—ஈடை பெறு நாவலர் நாடிய வெழுத்தே. 2. கட்
புல னில்லாக் கடவுளைக் காட்டுஞ்—சட்டகம் போவச் செலிப்புல
வொலியை—யுட்கொளற் கிடுமுரு பாம்வடி வெழுத்தே. 3. வடிவு
முதன் மும்மையின் வழங்கு யெழுத்திற்—படுபல பகுதிக்கிங்
பெயர் பெயரே. 4. தான முயற்சி தரக்கொளச் செலிப்புல —
னாவொலி தன்மை யெழுத் தாகும்மே. 5. உருவமுடன்
மும்மையோ டொன்றிய வியலபை—மருவவுளந் துணிவ துணர்
முடி வெழுத்தே.”

மாறுபடக் கூறினார். அன்றியும் அவர் ஏழ் உயிரீற்றுப்பத மன்றென்றறிவித்தற்குப் புள்ளிமயங்கியவினுள் எடுத்தோதினார். அஃதறிந்தும், அஃதொற்றீற்றுப் பதமன்றென்றறிவித்தற்கு உயிரீற்றுப் புணரியலுனெடுத்தோதினார். இவ்விருவருமன்றி நூலாசிரியர் பலருமதுவே, உரையாசிரியர் பலருமதுவே. இவர்களிங்கன மாறுபட்டுழி, “இருவர் மாறுகொளொருதலை துணிவே” என்பதனாற் குணங்குற்றங்களைப் பலவாற்றானும் பகுத்தறிந்து உண்மைகண்டு ஒன்றனை மறுத்து ஒன்றனைத் தழுவலும், ஒற்றுமை நயம் வேற்றுமை நயமென்பபோலச் சில கருவிகொண்டு அம்முறையாலது நன்று இம்முறையாலிது நன்று என்று அவ்விரண்டனையுந் தழுவலும், அரியைப்படைத்தலால் அயன் கடவுளென்றும், அயனைப் பெற்றுக் காத்தலால் அரி கடவுளென்றும் மாறுபட்டுழி, இவ்விருவரையும் அழித்தலால் இவர் கடவுளெல்லர் அரனை கடவுளென்பதுபோலச் சிலகருவிகொண்டு இம்முறையால் இது வழு அம்முறையால் அது வழு எனவிரண்டனையு மறுத்து இவ்விரண்டற்கும் வேறாகி வழுவற்றதொன்றனைத் தழுவலும் போல்வனவென்க எமக்கடங்கினவற்றுள்ளும் இவ்விரண்டனாலும் நிறர்க்குப் பயனில்லையெயென்றார் துன்பந்தோன்ற, யாவருமறிவார், அறிவாரிஃலெயென்றும்.

முன்னோர் நூல்நூள் வெள்ளரிடைமீலப்பால் எளங்கிக் கிடந்துபயன்படுவிதிகள் அளவில்லை, அவற்றுள் இலைமறை காய்போலக் கரந்து கிடந்து பயன்படாதன சிலவற்றுட் சிறி தெடுத்துரைத்தனெனப்பது தோன்றப் பயன்படு சிலவிதியென்றும், அவையடக்கத்துட் சிறிதென்றங் கூறினும் புதிதொன்றுமின்றென்பது இதனாலுமறிக.

முன்னொடுபின்மீலவாவது யாதானுமொன்றனையே இது விதியென்றும் விலக்கென்றும், இயல்பென்றும் திரி

பென்றும், இது பெயரென்றார் அது பெயரென்றும், இன்னு
மாறுபடக் கூறுதலென்க இம்மலைவு இந்நூலிற் பெரும்
பாலும் வரும். அவையெல்லாம் அவரவர்கொண்ட மத
மென்க. அவரவர் பெயர்களை அங்ஙனமங்ஙன முறைக்கற்
பெருகுதல்பற்றிக் கூறும் அவையெல்லாமலைவல்லவென்
பது தோன்றப் போலவென்றும். அங்ஙனமலைவனவற்றை
யெடுத்தோதலென்னெனின், அவையெல்லாம் ஒவ்வொரு
நியாயத்தாற் பயன்படுதனோக்கியென்க.

இந்நூலுள் முற்கூறியதனையே பிற்கூறுதலுஞ் சிலவுள்.
அவை கூறியது கூறலென்னுங் குற்றமன்று, அதுவாத்
மென்றே கொள்க. கூறியதுகூறல் வெளி. ஏனையதெங்ஙன
மெனின், யாதானுமோர் நிமித்தத்தால் ஒன்றனை முற்கூறி,
வேறொரு நிமித்தத்தால் அதனையே பின்னுங் கூறுதலென்க.
“நின்ற வயிர்முன் கசதப மிகும்” என்று கூறினவர்தாமே
“பலசில வெனுமிவை தம்முன் ரும்வரின் மிகும்” “அல்வழி
இஐ முன்னராயின் மிகும்” “மீக்கு வலிமிகும்” “நெடிலோ
டுயிர்த்தொடர்ந் குற்றுசுரங்களுட்—டற வொற் திரட்டும்
வேற்றுமை மிகவே” “பனைமுன் கொடிவரின் மிகும்” என்று
பின்னுங் கூறினார். “அன்னுள்ளால்” என்றவர்தாமே
“என்னை வல்லன்” என்றார். “அன்னு னிறுமொழி” என்ற
வர்தாமே “அல்லன் நென்னேனாகு மீற்ற” என்றார். நேர்
நிரை என்றவர்தாமே வேல் நிறமென்றும், காள் மலர் என்
றுங் கூறினார். நேர்நேர் நிரைநேர் என்றவர்தாமே தேமா
புளிமா என்றும், காசு பிறப்பு என்றுங் கூறினார். நேர்நேர்
நிரை நிரைநேர்நிரை என்றவர்தாமே மாவாழ்சுரம் புலிவாழ்
சுரம் என்றும் தூஉமணி கெழுஉமணி என்றுங் கூறினார்.
தொல்காப்பியருமது. அது கண்டு நச்சினுர்க்கினியாரும் அது
வாதமென்றெழுதினார். “சிறப்பினுஞ் செல்வமுமீனு மறத்தி

ஊடங்—காக்க மெவனோ அயிர்த்து” என்றவர், காமே
 “அறத்தினுடங் காக்கமு பில்லை” என்று பின்னுங் கூறினார்.
 இவையறியாக்காற் பொருளுரைக்கவுங் கேட்கவுங் கூடா
 தென்பது தோன்ற தெற்றமிரட்டித்தாம் முன்வது அது
 சிமித்தம் பின்ன ஏ இங்மித்தமென்றறி, கலருமை கோக்கி
 அடக்குகவேன்றும்.

மொழிபெயர்த்ததற்கு வாழ்த சிலவற்றை அம்மொழி
 பாகவே அறைந்தனனென்பது தோன்ற அகப்படா வட
 மொழியென்றும். அவை சைவன், சைவம், பார்வதி,
 கார்த்திகேயன், காங்கேயன் முதலியனவென்க.

அறநூன் முதலியன நான்கற்குங் கருவி எழுத்து
 முதலைந்தே; அவற்றுள்ளும் நான்கற்குங்கருவி சொல்லே;
 அச்சொல்லிற்குக் கருவியதுவே, ஆகையால் எல்லாவற்றி
 னுஞ் சொல்லே சிறப்பென்பது நோக்கி, மூன்றியலாகிய
 இந்நூலுட் சொன்மாத்திரமே சிலசொற்றனமென்பது
 தோன்ற இலம்பிலென்றும். வடநூலாருந் தலைமைபற்றிய
 வழக்கால் அவ்வைந்தனையுஞ் சொல்லென்ற வழுங்குவர்.

முக்காற்பார்த்து நல்லோர் பலருடனும் பலகாலும்
 பயின்று பிறர்க்கறிவித்தன் முதலானவெல்லாமடங்கப் பல்
 காற்பழக்க மென்றும். இங்ஙனம் பழகமாட்டாரென்பது
 தோன்றப் பழகினுமென்றும். இங்ஙனம் பழகிற்றெரிபாத
 தொன்றில்லையென்பது தோன்ற உளவேலென்றும்.

திருவைக் கோவைக்குங் கூட்டுக. மாணிக்கவாசகர்
 அறிவாற் செனெனெயென்பது திண்ணம்: அன்றியும், அழகிய
 திருச்சிற்றம்பலமுடையார் அவர்வாக்கிற் கலந்திரந்து
 அருமைத்திருக்கையா லெழுதினார். அப்பெருமையை

நோக்காது, சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சங்கப் பாட்டு, கொங்குவேண்மாக்கதை முதலியவற்றோடு சேர்த்துச் செய்யுட்களோடொன்றாக்குவர். அங்ஙனமுமையாவது, இலக்கணமாவது தொல்காப்பியமொன்றுமே; செய்யுளாவது திருவள்ளுவரொன்றுமே. இவ்விரண்டு நீங்கலான இலக்கண விலக்கியமெல்லாம் ஒன்றற்கொன்று பெருமை சிறுமை இணையென்று கொள்வாரென்பது தோன்ற இம்முறைவைத்து அடையைப் பொதுவாக்கினும். அவர் அதுமட்டோ இறையனாரகப்பொருள் முதலான இலக்கணங்களையும், தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, பெரியபுராணம், சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், சிவப்பிரகாசம், பட்டணத்துப்பிள்ளையார் பாடல் முதலிய இலக்கியங்களையும், ஓர்பொருளாக எண்ணுது நன்னூல், சின்னூல், அகப்பொருள், காரிகை, அலங்கார முதலிய இலக்கணங்களையும் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு, இராமன்கதை, நான்கதை, அரிச்சந்திரன்கதை முதலிய இலக்கியங்களையும் ஓர்பொருளாக வெண்ணி, வாணுகழிப்பர். அவரிவைகளிருக்கவே அவைகளை விரும்புதலென்னெனின், பாற்கடலுட்பிறந்து அதனுள் வாழும்பின்கள் அப்பாலை விரும்பாது வேறுபலவற்றை விரும்புதல்போல அவரதியற்கையென்க. ஓரிடத்துக் கூறியமையாவது பல விடத்துங் கூறுமென்பது தோன்ற முழங்குமென்றும். இம்முன்றினும் அகப்படாதவிதி ஒன்றுமில்லையென்பதுதோன்ற ஆண்டினுமில்லையென்றும். இம்முன்றனுள் வடமொழி வழக்குப்பற்றிக் கிடந்தனவெல்லாம் தமிழர்க்கொளிக்குமென்பது தோன்ற வெளிபெறவென்றும் விரும்பினுந் தமிழ்கொடாத விதிகளைத் தானே கொடுக்குமென்பது தோன்ற வழங்குமென்றும்

இக்கருவிபத்தனுள் ஒன்றே குறையினும் இந்நூல் பார்த்தார்க்குச் சிறிதாயினும் பயன்படாது; வாணஸ்வீணக் கழித்தலேயன்றி இந்நூற்குக் குற்றங்கூறிச் சூத்திரம் உதாரணம் அரும்பதவுரை யெல்லாவற்றையுந் திருத்தி வரம் பழித்துப் புறன்பழிப்பர். ஆகையால், தொல்காப்பியந் திருவள்ளுவர் முதலிய நூல்களைக் குறைபடாமல் முழுது முணர்ந்து, அவைகளிற் றடைப்பட்டவிடத்து அத்தடை தீர்க்குங்கருத்துண்டாயின், இது பயன்படும். ஆகையால், அவர்மாத்திரத்திற்கே இது நூல்; மற்றையோர்க்கு இது நூலன்றென்னுங் கருத்தால், அவையடக்கத்துள் ஈதொரு நூலன்றேயென்றும்.

உரைகொள்ளுதற்கருவியாகிய இச்சூத்திரமும், முற் சூத்திரமும் உபலக்கணம். அஃதென்னெனின், ‘உடம்பினு ளுயிர்கூடிற் கண்காணும் நீங்கிற்காணாது’ இத்தொடர் ஒழிந்த தொண்ணூற்றைந்துமதுவெயென்று தானே பொரு டரும். அதுபோல எழுத்து ஐம்பத்துமூன்று முப்பது என்று கூறுதல் மாறுபாடுள்ள விதிகட்டுகல்லாம் பொதுவாய் நின்று பலபொருடருதலென்க

‘நூல்செய் தவனந் நூற்குரை யெழுதன்—முறையே வெனிலே யறையக் கேண்—முன்பின் பலரே யென்கண் காணத்—திருவா ளூரிற் றிருக்கட் டத்திற்—றமிழ்க்கிலக் காகிய வயித்தியநாத—னிலக்கண விளக்கம் வகுத்துரை யெழுதின—னன்றியுந் தென்றிசையாழ்வார் திருநக—ரப்பதி வாழுஞ் சுப்பிரமணிய—வேதியன் றமிழ்ப்பிர யோக விவேக—முரைத்துரை யெழுதின னென்றே பலவே.’ இஃது உரைச்சூத்திரம் இந்நூன்முழுதினுள்ளும், இடை யிடையே இங்ஙனம் உரைச்சூத்திரமும், உதாரணச்சூத்திர மும், வேண்டியவேண்டியவிடத்துச் செய்தனமென்க.

8. சூத்திரஞ் சிலசில நோக்குதற் கரிதேன்
 முன்பின் பார்த்துப் பின்பே நோக்குக
 விதிகளிற் சிலசில வெளிப்படா தாயி
 னுபலக் கணத்தினை யோர்ந்தே யுணர்க
 தாமுன் னறிந்ததற் கீதுமா ருயி 5
 னென்னூல் விதியோ வெனவோ யெண்ணுக
 சிலநாட் பழகிற் சிலவும் பலியா
 பலநாட் பழகிற் பலிக்கு மென்க
 விரைவாற் பார்க்கிற் றெரியா தொன்றும்
 விரையா தேற்கிற் கருகா தென்க 10
 வருவதிற் கருத்தினை மட்டுப் படுத்தி
 வந்ததிற் சிந்தையைச் சிந்தா திறக்குக
 நூலினை மீளவு நோக்க வேண்டா
 சூத்திரம் பல்காற் பார்க்கவே துணிக
 மாரிபோற் கொடுப்பினு மந்தனை விட்டுக் 15
 கூரிய னுடனே கொடுத்தும் பழகுக
 வேறொரு கருமத் தினைமனத் தெண்ணி
 னாரிய னாயினு மப்பொழு தொழிக
 சொற்பயில் விப்பவ னெப்படிச் சொற்றன
 னப்படி யொழுகி யரும்பொருள் பெறுக. 20

இதுவுமது, வியங்கோள்பத்துங் கருவியாகலின். ஆயின், அக்கருவியோடு சேர்க்காது பிரித்ததென்னெனில், அவையிந் துற்கே: இவையிந் துற்கும் எந்நுற்குமே. அன்றியும் அத் துனை துட்பமன்றென்க.

சிலசூத்திரவிதி கருகின்றாயின், அப்பொழுதழுந்தற்க. அந்நூலின் முன்பின்னாவது தான் முன்பே கற்ற நூற்கணுவது பின்பு கற்குநூற்கணுவது அவ்விதி வெளிறிக்கிடக்கும்; அது கண்டு தெளிந்து பின்பழுந்துக.

உபலக்கணமாவது “அ இ உம்முதற் றனிவரிற் சுட்டே” என்புழி முதற்கூடிவரிற் சுட்டேயென்றும் பொருள் கொள்ளுதல். இவ்விலக்கணநோக்காது, தனித்துநிற்பிற் சுட்டோ கூடி நிற்பிற் சுட்டன்றோவென்று கருதி, நன்னுலார்க்குப் பின்னாலார் இச்சூத்திரத்திற்கு அளவிறந்த குற்றங்கூறினர். அது நிற்க அவர் எழுத்திற்குப் பெயரிடுதலேக்கியும், “எகர வினாமுச் சுட்டின் முன்னர்” எனச் சந்திநோக்கியும், “இவையடைசட்டுவின” எனப் பெயரிடுதலேக்கியும், தூக்கிற் சுட்டுநீளின்” என யாப்பு நோக்கியும், இங்ஙனம்கூறிப் பின் “சுட்டியா வெகர வினாவழி” “வினைத் தொகை சுட்டிறுகு முகரம்” “சுட்டு வகரமு வினமுற” “வவ்விறு சுட்டிற் கற்றுறல் வழியே” “சுட்டின்முன் னாய்த மன்வரின்” “அதுமுன் வருமன்று” என்று கூடிநிற்பினுஞ் சுட்டென்று கூறினர். இவ்விலக்கணங்களையுநோக்கிலர். அது நிற்க, “தனிவரினுஞ்சுட்டு” என்னுஞ் சூத்திரம் “இன்னெனவருஉம்” என்னுஞ் சூத்திரம்போல விகாரப் பட்டதென்று யாப்புவிதியையு நோக்கிலர். அதுநிற்க, “ஒருமொழி யொழிதன் னினங்கொளற் குறித்தே” என்னுஞ் சூத்திரப்பொருளையுநோக்கிலர். அது நிற்க, ஒன்றினமுடித்த மன்னினமுடித்தன் முதலிய உத்தியையுநோக்கிலர். அது நிற்க, வரினென்னும் எச்சம் பெரும்பான்மையுங் கூடி நின்று சுட்டுப்பெயராமென்று பொருடருதலையுநோக்கிலர். அது நிற்க, முதல்வரிற்சுட்டே தனிவரிற்சுட்டேயெனப் பொருள் கோளிலக்கணமும் நோக்கிலர். அதுபற்றித் தமக்கென

ஒன்றிலும் அதுவே. உரைப்பார் உரைப்பவைக்கெல்லாம்
யாமென்செய்வோமென்க. சேற்றுசிலத்திற் கவிழ்த் தால்
தேன் நெய் முதலியனவுஞ் சேருனாற்போல, நன்னூற்குத்திர
மும் அவ்வுரையுடனே கலந்து குற்றப்பட்டதென்க. முன்னா
லொழியப் பின்னூல் பலவினுள் நன்னூலார்தமக் கெந்நா
லாரு மிணையோ வென்னுந் துணியே மன்னுக. முன்னோ
ரொழியப் பின்னோர் பலரினு ளென்றலு மொன்று. “செய்
பெய்க்கிணைவழி” “செய்யா பென்னு முன்னிலை வினைச்சொல்”
“முகர வுகர நீடிட னுடைத்தே” “கோளில் பொறியிற் முனை
மில்வே பெண்குணத்தான்—ருளை வணங்காத் தலை” “காணுந்
கண்ணுக்குக் காட்டு முளம்” இவைபோல்வனவெல்லாம் உப
லக்கணமென்க.

“புகழ்புரிந் தில்லிலோர்க் கில்லை” “கடிக்கமலத் திருந்
தயனுங் காணான்.” இவைகட்கிலக்கணம் அமைப்போர்
இறந்தகாலப் பெயரெச்சத் தகரவொற்றின்மேல் ஏறிநின்ற
அகரந் திரிந்ததென்றும், குவ்வுருபிற்கும், கமலத்திற்கும்
ககரவொற்றுத் திரிந்ததென்றும் அமைப்பார். இவற்றைச்
சிறுந்திகாரங்களைக் குற்றமறக் கற்றவர் கெடுத்தான்தோன்ற
லுமேயன்றிப் பொற்குடம்போலத் திரிந்ததன்றேயென்று
கருகிப் பிழைபட்டதென்றே துணிவர். அன்றியுஞ்சிலர்
அகரவுயிர் உகரவுயிராய்த் திரிந்ததெனத் துணிவரேயன்றி,
யாமறிந்தவற்றுளில்லை எங்குள்ளதோவென்று கொள்ள
மாட்டார். அதுபற்றி எனவேயெண்ணுகவெனத் தேற்றங்
கொடுத்தாம்.

சிலநாட்பழகிற் கூரியராயினும் பலியா பலநாட்பழகின்
மந்தராயினும் பலிக்கும் என்பது உம்மையானும், வியங்கோ
ளானுந் தெனிக

கூரியராயினுந் தெரியா மந்தராயினுங் கருகாவென்பது
அவ்விரண்டானுந் தெளிக.

எல்லார்க்குங் கற்பதிற்கருத்திற்கும் கற்றதில் இறங்
காது; அது நன்மையன்றென்பது தோன்ற இறக்குக
வென்றும்.

“முக்காற் கேட்பின் முறையறிந் துரைக்கும்” என்
பதை மாத்திரம் உட்கொண்டு, சூத்திரப்பொருளை வரம்பு
செய்யாது ஓடுவர். அங்ஙனம் ஓடியும் இளைப்பே பயனன்றி
நூற்பயனில்லையே ஒவ்வொரு சூத்திரத்தை முக்காற்
பார்த்துப் பொருளை வரம்புசெய்து நடப்பாராயின, அவர்
கட்கு ஒருகாலேயமைபும். இருகால் முக்கால் வேண்டுவ
தில்லையென்பது தோன்ற இழிவு சிறப்பும்மை கொடுத்தாம்;
இறந்ததுதழீஇயவெச்சமன்று.

கொடுப்பினுமென்பதனை மந்தனிடத்தும், விடுவோ
னிடத்துமேற்றுக். இன்சொற்சொல்லுதல், பணிதல்,
உற்றுழியுதவுதல் முதலானவெல்லாம் அடங்கப் பொதுப்
படக் கொடுத்தென்றும். “அவ்வினை யாளரொடு பயில்வகை
யொருகால்” “பிறர்க்குரை யிடத்தே நூற்கலப் பாகும்”
என்பவற்றைமாத்திரம் உட்கொண்டு, யாவரோடாயினும்
பழகற்கவென்பது தோன்ற உயர்வு சிறப்பும்மை கொடுத்
தாம்.

பசிமுதலிய வருத்தத்தாலாவது, சோறுமுதலியவற
றின்கண் அவாவினாலாவது, யாதானும் வேறொரு நிமித்தத்
தாலாவது கருத்து மயங்கின், அக்கணமே பயிறலொழிந்து
தீர்ந்தபின்பு பயில்க. ஆரியனாயினுமெனவே, மாணக்கற்குக்
கறவேண்டாவாயிற்று.

பிணி வறுமையாதிகளின்மையும், பொருளினமையாதிக
 னுண்மையும் கற்றற்குக் கருவியாயினும், மிகவுஞ் சிறந்த
 கருவி ஆரியன் கருத்தில் அருள்வர நடத்தலேயென்பது
 தோன்றக் கேட்டென்னாது ஒழுகியென்றும். பொருளென்
 னும்பெயர் பொதுவாயினும், கல்விப்பொருளினையாதிய
 அங்ஙனங்கூறாது, நற்பொருள், பெரும்பொருள், அரும்
 பொருள், குறையாப்பொருள், துணைப்பொருள், நீங்காப்
 பொருள், கேடில்பொருள், விளக்கும்பொருள், விழுமிய
 பொருண்முதலாக யாதானுமோரடைகொடுத்தே கூறுவர்
 “கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வி” எனச் சிறுபான்மை பல
 வடையுங்கொடுத்துக் கூறுவர். அக்கருத்துப் பண்டை
 நூல்களெல்லாவற்றினுள்ளுங் காண்க. அநதியமம் மறந்துந
 தப்பார்களென்பது தோன்ற அரும்பொருள் பெறுக
 வென்றும். கவித்தொகையின் ஓர் காரணநோக்கி நிதிப
 பொருளைக் கேடில்விழுச்செல்வமென்றார். இவ்வடை கல்விக்
 குறித்தன்றிப் பிறவற்றிற்கு முறித்தோவென்பாரை நோக்கி,
 வழுவுமைத்தார் நச்சினார்குணியார். இதனானும் அடையுரிமை
 காண்க.

9. இத்துணைச் சிறப்பின் ருகிய கருவிக
 ளின்னும் பலவே சொல்லத் தொலையா
 வன்றியும் பலநூ லறைந்தன சிலசில
 வாகையா லிங்ஙன மடங்குத லழகே.

இன்னும் பலவாவன, உரையிற் பழகுதலைக்காட்டினும்
 சூத்திரத்தின் மிகவும் பழகுதலும், தனச்சூரிய நாட்டை
 கீட்டுக் கற்றற்கு மறுநாட்டிற்சேறலும்போல்வன. இடம்
 பொருள் ஏவலால் தன்னாட்டிருத்தலேயன்றி மறுநாட்டிற்
 சேறலென்னெனின், “வேண்டிய கல்வி யாண்டுமுன்

றிறவாது” “ஒதல் பகையே தூதிவை பிரிவே” “ஒதற் பிரிவுடைத் தொருமுன் றியாண்டே” என முன்னாலாரும் பின்னாலாரும் கூறினார். அக்கருத்து இங்ஙனம் விரிக்கிற பெருகும்.

10. நல்லோ ரல்லோர்க் கிந்நூ னண்ணி
 னென்னினுங் கடையா ருயர்ந்தா ரிலரென்
 றிறுமாப் பின்றியேற் றிகழா திகழ்ந்து
 நற்குல நற்குண நற்கலை நற்றவ
 முடையரைப் பணிந்து பணியா தொழுகிப் 5.
 பழிபா வங்களைப் பயந்து தேடிப்
 புண்ணியம் புகழ்களைப் போற்றிப் போக்கிப்
 பிறப்பிறப் புக்களிற் பிழைத்துப் பிழைத்துப்
 பசுவினைப் பாம்பினை யிரையருத் தினர்க்குப்
 பயன்கொடுப் பதுபோற் பயன்கொடுத்திடுவா
 ராகையா னல்லோர்க் களிக்குத லழகே.

இது நூலுணர்த்துவோர்க்குஞ் சிலகருநி கூறுகின்றது. நல்லோர்க்கு அல்லோர்க்கெனக் இந்நூல்—இதுபோலச் சிறப்புள்ள நூல்கள் நண்ணின்—கைகூடில். என்னினுங் கடையாரிலரென்று கருதி, இறுமாப்பின்றி, உடையரை ரிகழாது பணிந்து, பயந்து போற்றிப் பிழைத்துக் கொடுப்ப ரென்க. என்னினுமுயர்ந்தா ரிலரென்று கருதி, இறுமாப்பு மேற்கொண்டு, உடையரையிகழ்ந்து, பணியாதுதேடிப் போக்கிப் பிழைத்துக் கொடுப்பரென்க. பணிதலே விரதம். பணியாமையே விரதமென்பதுதோன்ற, ஒழுக்கியென்று வேண்டா கூறினம் அவை பயன் கொடுப்பினுங் கொடுக் கும்; இவர் பயன்கொடுத்தே விடுவரென்பது தோன்றக்

கொடுப்பவரென்னுது இவ்வென்றும். சுற்றடியொன்றும்
இரட்டுறொழிதல். இன்னும் பலகருவிகளுள்: அவை
பலரும் அறிந்ததலின் அறித்திலமென்க.

11 முற்கா லத்துப் போதகா சிரியர்
மொழிகுவர் மறையா ரருமையாம் விதிகளை
வழிவழி நின்று வழங்கற் பொருட்டே
யிக்கா லத்தா ரென்பய னினேந்தோ
விசையார் தாமு மிசையார் பூமியி 5
லிங்ஙன மாதலி னிறக்குமென் றெண்ணி
யவைகளைத் திரட்டி யமைத்தன னன்றி
நூலிலை யென்று நுவன்றன னன்றே
யாகையாற் பலநூ லாய்ந்தார் நோக்குக
வேனையோர் நோக்கினோ ரெள்ள வாயினும் 10
பயன்பட லிலையே பலியா திடமே.

இங்ஙனம் னைர்வோர்க்கும் உணர்த்துவோர்க்கும் பொது
வாக ஒரு நூல் கூறுகின்றது. கூரியராயின் எளிமைவிதிகளை
ஒருவருணர்த்தாது முணர்வர், அருமைவிதி அங்கனமன்
றென்பது தோன்ற. இறந்ததுதழீஇய வெச்சத்திற்கும்
உயர்வுநிறத்திற்கும் பொதுவாகிய உம்மையை அறித்து விதி
களைப்பொன்றிலம் பேரறிவோர் தமக்கும் தம்மைப் பொரு
ளெவையுந் கொண்ட மாணுக்கர்க்கும், பயன்படுதலைச் சிறிதா
ரினும் கேள்கார். இறவாது நிலைநிறற்றலொன்றையே
பயனுந் நோக்குவரென்பது தோன்றத் தேற்றங்கொடுத்துப்
பொருட்டே பென்றார் இழிகுணகோக்கிப் போதகாசிரிய
ரென்னுங் இக்காலத்தாரென்றும். தமக்கியாதானுமோர்
பயனை நோக்கி ஒரோவழியுரைப்பினும் மனம்பொருந்தி

யுரையாரென்பது தோன்றக் கூறாரென்னுந் இசையா
ரென்றும். பிறந்தவரெல்லாமிறப்பர் யாமாத்திரம் இருப்பே
மென்னுங்கருத்தால், சொல்லாரென்பது தோன்றவும்,
பிறர்க்கும் னினம்பார் தாமுமனுபனியாரென்பது தோன்ற
வும், இழிவுசிறப்பிற்கும் இறந்துதழீஇய வெச்சத்திற்கும்
பொதுவாகிய உம்மை கொடுத்துத் தாமுமென்றும். கூறு
ராயினுங் குற்றமன்று இருப்பாராயின் அனுபவிப்பாராயி
னென்பது தோன்றவும், வாயுறைவாழ்த்துச் செவியறிவுநூல்
முதலியவற்றான் நூல்களறிவுறுத்தினும் அதன்வழியிறங்கா
ரென்பது தோன்றவும், இசையாரென முப்பொருடோன்றக்
கூறினும். உயிர் நித்தியமாதலாற் பூமியென்றும். முற்கூறிய
கொத்தென்னும்பொருளை வலியுறுத்தற்பொருட்டுத் திரட்டி
யென்றும். நூலென்னது பலவென்றதனானும், கற்றா
ரென்னது ஆய்ந்தாரென்றதனானும், கற்கவென்னது நோக்குக
வென்றதனானும், இந்நூல் விதிகள் எளிதினகப்படுமென்
றெண்ணற்க. இக்கருணியில்லோர் வெறுக்கத் துணிதற்
பொருட்டு ஈற்றடியிரண்டும் வேண்டாகூறினாம், அதனால்
வேண்டியது முடிக்க. அதென்னெனின், இக்கருள் இல்
லோர்க்குச் சிலவிதிகள் அகப்படுமாயினுங், “தெருளாதான்
மெய்ப்பொருள் கண்டற்றாற் மேரி—எருளாதான் செய்பு
மறம்” “மழக்கையி லங்குபொற் கண்ணம்” போலுமென்க.

12 இந்நூற் குதாரணந் தொன்னூற் செய்யுளுட்
சிலவே யெழுதினம் பலவே யெழுதின
முலக வழக்கினு ளுணரும் பொருட்டே.

ஆதன்றந்தையென்பது, செய்யுளில் வருங்கால் அவ்
வாறு வாராது, ஆந்தையென்றே வரும். இச்சொல்லை
வேற்றுமைத் தொகைக் குதாரணந் காட்டினமாயின், சிற்றதி

காரங்களைக் குற்றமற முற்றக் கற்ற கூரியரும் அவ்வாறு கொள்ளாது, நிலைமொழியேதோ, அவ்வீறேதோ, வருமொழியேதோ, அம்முதலேதோ, எவ்வருபுதொக்கதோ, எங்ஙனம் தொக்கதோ, ஈதொருபறவைப் பெயரோ, பிழைபட்டதோ எனப் பலவுமெண்ணி அலைவரே! அப்பொருள் பெறாரே! பிணிக்கண்வருந்தினான், நேர்ந்தான், கொடுத்தானென்பது உருபுதொக்குச் செய்யுளில் வருங்கால், இக்குச்சாரியை பெற்றுப் பிணிக்குவருந்தினுனென்றே வரும். இச்சொல்லை வேற்றுமைத்தொகைக்கு உதாரணங்காட்டினமாயின், அவ்வாறு கொள்ளாது, உருபு விரிந்ததென்றே துணிந்து, உரையையும் உதாரணத்தையும் பிழையென்று கருதுவர்; அதுபற்றிச் சிலவென்றும். நாலுகைவெட்டினான், அஞ்சு நாட்பயந்தான் இச்சொல்லை உலகவழக்குப்பற்றி எண்ணுப் பெயர்க்கு உதாரணங்காட்டினமாயின், பேரதிகாரங்களைப் பெரிதுமுணர்ந்த பெரியோர் அவ்வாறு கொள்ளாது, நன்றையை வெட்டினான், அஞ்சுத்தக்க காலத்தஞ்சினான் என்று பொருடுணிந்தேவிடுவர், நான்கைந்தென்பதே பழக்கமாகையால். அதுபற்றிப் பலவென்றும். எனவே, இருவழக்கும் ஒன்றற்கொன்று பொருந்தாமை காண்க. இருவர்க்கும் பொருந்தல்வேண்டுமென்னுங் கருத்தாற் பலவற்றையும் சிலவற்றையும் சுழித்தனமென்பது 'உணரும் பொருட்டே' என்பதனாலறிக. பாங்கூறிய விதிகட்குச் செய்யுளில்லையென்றெண்ணற்கவென்பது தாற்பரியம்.

பாயிரமுடிந்தது.

1. வேற்றுமையியல்

13. வினேமுதல் விளியே செயப்படு பொருளே
கருவி கொள்வோ நீக்கங் குறையே
யிடமென வெட்டும் வடமொழி வேற்றுமை
யேழா நென்று மியம்புந் தமிழ்நூல் (1)

14. விளிகுறை யிரண்டையும் விட்டவேற் றுமை
வினையான் முடியிற் காரக மெனப்பெறுங் [கள்
குறையும் வினையொளி னொரோவழிக் கூடும். (2)

15. நாரா யணன்பூ வோரா யிரத்தைக்
கரத்தாற் கொய்தோ ரரற்கே கொடுத்துச்
சக்கரச் சிறுமையி நீங்கி நற்சுவைப்
பாற்கடற் கண்ணே பள்ளிகொண் டானெனக்
காரக முழுதும் வந்தன காண்க
விவற்றினு ளொன்றே யியம்பினுங் காரகம். (3)

16. உருபுவே றுருபு சொல்லுரு பென்ன
வேற்றுமை யுருபு மூன்றென விளம்புவர்.

உதாரணம். வாளால்வெட்டினான்; வாளின்வெட்டி
னான், வாள்கொண்டுவெட்டினான் எனவரும (4)

17. அவைதாம்—

உரிமையாய் நின்ற லொப்பாய் நின்றன்
மாறுபட நின்ற லெனவழங் குவரே.

உ - ம். வாளால்வெட்டினான், ஆலத்தினாலமிர்தாக்கிய கோன்; 'காலத்தி னுற்செய்த நன்றி' எனவரும். (5)

18. உருபுவே றுருபு சொல்லுரு பாகியு
முருபினை யேலாப் பெயரே யாகியு
முருபினை யேற்ற பெயரே யாகியு
முருபு தொக்க பெயரே யாகியு
மிரண்டுரு பிணைந்தா லொன்றுரு பாகியு
மாறி நின்றும் வருமிட வருபே.

உ - ம். ஊர்க்கணிநுந்தான். எ-ம். ஊரிலிருந்தான்
எ-ம். ஊர்த்திசையிருந்தான். எ-ம். கண்ணகன்ஞாலம்.
கண்ணகன் பரப்பு. எ-ம். கடையைக்காப்பான்; இடையைச்
காப்பான்; தலையைக் காப்பான். எ-ம். முன்பிறந்தான்; பின்
பிறந்தான்; தலைச்சென்றான்; தலைமழை; கடைகாப்பான்; வல
மிரார்; மேலிருந்தான்; கீழிருந்தான் எ-ம். தலைக்கட்சென்
றான்; இடைக்கண்முரிந்தார்; கடைக்கானின்றான்; மருங்கி
லிருந்தான். எ-ம். உள்ளூர் மரம், கிணறு, தொழில்,
பிழைப்பு கீழ்மீன், முதலை, ஆமை. மீகண்ணிழி, ஒளி.
பாவை. எ-ம். வரும்தம். (6)

19 வேற்றுமை யுருபுக ளல்லா தனவும்
வேற்றுமை யுருபுகள் போல்வெளிப் படுமே.

உ - ம். பெண்ணைவளர்த்தான், காலைவணங்கினான்,
மாலே வென்றான்; மாலையிருந்தான், மயங்கினான்; கோட்டை
யிழைத்தான், இணங்கினான்; வேலைவென்றான். எ-ம். 'எண்
னெடு நின்று பிரிந்தது; தலையோடுதகர்ந்தது; ஊராணோர்
தேவகுலம்; குலத்தாவொருவன்; வேலொடுநின்றான். 'எ-ம்

வீட்டிற்குள்வினை விரும்பிச்சேய்தான்; உணற்குவந்தான்; சித்திரைக்குப் போனான்; ஆடிக்குவந்தான். எ-ம் சாரியை யின்னீங்கிற்று, திரிந்தது, வேண்டும். எ-ம். அவனது செய்தான்; இவனது செய்தான். எ-ம். அவன்கண் பதினைந்து; நெற்றிக்கண்ணெருப்பு; அவன்றலையைந்து; அவனிட சிறிது; இவன்கானெடிது; அவன்கடைவெல்லம்; அவன்வாயரை; இவன்புடை கொடிது. எ-ம். வரும். (7)

20. உருபேற் றதனையு முருபையு முருபு
நோக்கிவந் ததனையும் வேற்றுமை யென்பர்.

வேறுபடுதலால் வேற்றுமை, வேறுபடுத்தலால் வேற்றுமை, வேற்றுமையை முடித்தலால் வேற்றுமையென்று பொருளுரைப்பர். (8)

21. உருபினை யேற்றசொற் பலபொருள் படுதலு
முருபுநோக் கியசொற் பலபொருள் படுதலு
மெனவிரு கூறும் வேற்றுமை யென்பர்.

“வினைசே யிடத்தி நிலத்திற் காலத்தின்.” எ-ம்
“பொருண்மை சுட்டல் வியங்கோள் வருதல்.” எ-ம்
வரும்.* (9)

22. ஒருவேற் றுமைக்கோ ருருபே வருதலு
மொருவேற் றுமைக்குப் பலவுருபு வருதலு

* இவ்விரண்டுத் தொல்காப்பியச்சூத்திரம். முன்னையது உருபினையேற்ற சொற்பலபொருள் படுதற்கும், பின்னையது உருபு நோக்கிய சொற்பலபொருள் படுதற்குங் காட்டப்பட்டன. முன்னையதற்கு உதாரணம்: தட்டுப்புடைக்கண்வந்தான்; மாடத்தின்கணிநுந்தான்; கூதிர்க்கண்வந்தான். எ-ம். பின்னையதற்கு உதாரணம்: ஆவுண்டு; ஆசெல்க. எ-ம் வரும்.

மெனவிரு கூறாய் வருமுரு புகளே
யைகுவ் வொன்றே யல்லன பலவே. (10)

23. ஒருரு பிற்கே பலபொருள் வருதலு
மொருபொருட் கேபல வருபுகள் வருதலு
மெனவிரண் டாகும் வேற்றுமை யியல்பே
யவ்விரண் டனையு முறையே யறைகுவன். (11)

24. பகுபதம் பகாப்பத மிருவகைத் தொடர்ப்பதம்
வினைமுற் றுப்பெயர் குறிப்புமுற் றுப்பெயர்
தொழிற்பெய ராதியிற் றேன்று மெட்டுருபே.

உருபாதேயுள்ளன எட்டுருபென்ற தென்னெனின், “எவ்
வகைப் பெயர்க்குமீ ருய்ப்பொருள்—வேற்றுமை செய்வன
வெட்டே.” எனத்தேற்றேகாரத்தானும், “இருநான்-குருபு
முறழ்தர நாற்பதா முருபே.” என இனைத்தெனவறிந்த
உம்மையானுமென்க. அன்றியும், வினியுருபு தொல்காப்பிய
விளிமரபினுட் காண்க. (12)

எழுவாயுருபுவிதியை ஒத்துத்திரத்தாற்கூறுகின்றும்

25. எழுவாய் வேற்றுமைக் குருபே யின்று
பெயரே பயனிலை கொள்ளுந் தன்மையே
பயனிலை தன்னைக் கொண்ட தன்மையே
வினைமுத லாதலே விகாரப் பெயரே
பெயர்ப்பின் விசுதி பெறுதலே யாயவ
னானவா னுவா னுகின் றவன்முத

லேம்பாற் சொல்லும் பெயர்ப்பி னடைதலே
யுருபென வெவ்வே றுரைத்தார் பலரே.

ஈற்றசையொழிந்த எகாரமெட்டுந் தேற்றம் முன்
னின்ற தொழிந்த எகாரமேழன்பின்னும உருபென்பதனை
பொட்டி, எனவுரைத்தாரேன்பதனை எண்பொருளினு
மொட்டுக. எனவென்பதற்கு உம்மைகொடுத்து எட்டடுக்கி
உரைத்தாரென முடித்தலுமாம்

இவற்றுள் முன்னின்றவைந்தும், பலர்நூல்களானும்,
பலருடையாளும், தெளியக்கிடந்தன. எனேமூன்றும்
விளக்குகின்றும்.

தன், தம், நம், என், எம், நின், நும் என்னுந் திரிபில்
பெயர்கள் உருபுகளையும், உருபோடு வருமொழிகளையும்,
உருபின்றி வருமொழிகளையும் ஏற்றுநிற்கும் இப்பெயர்கள்
எழுவாயாங்காற் றிரிந்தேநிற்கும். இத்திரிபே யுருபென்க.

இனி இறைவன்கடியன், காக்கும்; தையலான்வரும்,
உமையாளமர்ந்து விளங்கும்; கோன்வந்தான்; கோக்கள்
வந்தார்; மரமது வளர்ந்தது; மரங்கள் வளர்ந்தன இவ்விசுதி
களே உருபென்க. இவ்வுருபுகளைத் தொகுத்துமறிக.

இனி ஆயவன்முதல் நாற்சொல்லும் பாலால் இருபதாம்
அவையே உருபு. சாத்தனாவன் வந்தான் இதனுள் எழு
வாயும் உருபும் பயனிலையுங்காண்க. பிறவுமன்ன. இவற்றைத்
தொகுத்துமறிக.

ஆயின், ஐ குப்போல ஒன்றே உருபென வேண்டு
மெனின், மூன்றைந்தாரேழனுருபுகள் பொருத்தத்தானும்,
பொருளானும், பாலானும், பலவானுற்போலவும், உவம
யுருபுகள் பொருத்தத்தானும், பொருளானும், பல்வானுற்

போலவுமென்க. ஆயின் மரமானதை யறுத்தான்; வாளான தால் வெட்டினான்; என ஐ முதலிய உருபுகளையேற்றலின் உருபன்றெனின், ஆறனுருபு உருபுகளை யேற்றற்போல வென்க. * ஆயின் ஐ குப்போல உருபுகொள்ளுதலன்றிச் சொற்கொண்ட தென்னெனின், கொண்டு, பொருட்டு, உடைய, உளி, மாறு, ஒடு, ஒடு, கண் முதலியனவும் உவம வருபுகளும் சொல்லே யுருபாற்றப்போலவென்க. சாத்தன் வெட்டினான், பொருதான், கொடுத்தான், நீங்கினான், அடிமை, வந்தான். எ-ம். மக்கள் சொன்னார்; உவரியொலித்தல்; ஆற்றல்சான்று; ஆயன் சாத்தன். எ - ம். உருபின்றிப்பெய ராகிய எழுவாயுருபுதானே பயனிலைகொண்டதென்று கொள் ளிற் குற்றமென்னெனின், யான்வந்தேன்; நீ வந்தாய் என்றற் போல எழுவாய்ப் பொருள்படுதலன்றி, சாத்தனை வெட்டி னான்; சாத்தனொடுபொருதான்; சாத்தற்குக் கொடுத்தான்; சாத்தனினீங்கினான்; சாத்தனடிமை; சாத்தன்கண்வந்தான். எ-ம். மக்களைச்சொன்னா ருயர்திணையென்று, உவாரிபோ லொலித்தவொலி; ஆற்றற்குச் சான்றிந்திரன்; ஆயனாகியசாத் தன். எ - ம். எழுவாயாகாமல் வேறுபொருள்படுதலிற் குற்ற மென்க. இனியிவற்றை யெழுவாயாக்கவேண்டில், சாத்தனான வன் வெட்டினான்; மக்களானவர் சொன்னார்; உவரியான தொலித்தல்; ஆயனாகின்றவன் சாத்தன் எனவுருபுகொடுத் தாலே எழுவாயாமென்க.

இனி இவ்வுருபின் பொருள்படப் பிறசொற்கள் வரு வனவுமுன. இவ்வாழ்வானென்பான்றுணை; எழுத்தென்ப தொலி என்பன இவ்வாழ்வானுவன்றுணை; எழுத்தாவதொலி எனப்பொருள்படுதல் காண்க. பிறவுமன்ன.

* ஆறனுருபு -- ரூபேற்குமென்றது தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தியின் மறுக்கப்பட்டது.

பலர் நூல்களினும், பலருரைகளினும் இங்ஙனம் பிறந்த உருபுகள் உருபென்று பெயர்பெறாமல் பொருளை முடிக்கவந்த வாசகமென்றும், சொல்லென்றும், பெயர்பெற்று, முற்காலத்தே யமைந்தனவென்றே கொள்க. அஃதன்றாயின், இவ்வுருபு இன்றி யமையாதாதலால் “கடிசொல்லில்லை” “புதியன புகுதலும்” என்பதனானும், தேங்காய் முதலிய சொற்களைப் புதிதாக விதித்தலானும், தமிழிற்கின்றாகிய வடமொழியிலக்கணந் தமிழின் வருதலானும், எழுவாயுருபும் வடமொழியிற் கண்டு இன்று கொண்டு வந்ததென்றலுமொன்று இக்கருத்துத் ‘தரங்கக்கும் வண்ணகக்குந் தரவாவது.’ ‘வாழ்வாவது மாயம்.’ எ-ம். ‘அறமாவதீதல்.’ எ-ம். மூவகைச் செய்யுளானுமறிக.

‘வடமொழி யெழுவாய்க் குருபுமூன் றவைதாம்—விரிய வுந் தொகவும் விரும்பு மென்ப.’ இஃதுரைச்சூத்திரம்.

இவ்வெண்விதியோடெழுந்த சூத்திரம் பிறர்மதங்கூறலேயாம், தன்றுணிபுரைத்தலன்று, இவ்வெண்மருந் தமமுண் மறுப்பர்; அவை விரிக்கிற்பெருகும்.

இனி முற்கூறிய பொதுவிலக்கணங்களுள் உரிமையாய் நிற்கும் உருபுகளும், உருபினையேற்றசொற் பலபொருள் படுவனவும், ஒருருபிற்குப் பலபொருள் வருவனவுமாகிய மூவிலக்கணமும் ஒருங்கே தோன்ற, வினைமுதன் முதலாகச் சிறப்புச் சூத்திரஞ் செய்கின்றும்.

26. இருவகைச் செயப்படு பொருளே யேதுத் தன்வசந் தெரியா நிலைதடு மாற்றந் தொழிற்பெய ரேழிற் றேன்றும் வினைமுதல் கருவி யிடங்கொள வானினுங் கருதுவர்.

உ - ிர. “பிறர்க்கின்ன முற்பகற் செய்யிற் தமக் கின்ன—பிற்பகற் றுமேவரும்.” “பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல நாளும்—வரிசை வரிசையா னந்தும் - வரிசை யால்—வானூர் மதியம்போல் வைகலுந் தேயுமே—தானே சிறியார் தொடர்பு.” என்பனவற்றுள் ‘இன்ன தாமே வரும்;’ கேண்மை தானே நந்தும்;’ ‘தொடர்புதானே தேயும்’ எனச் செயப்படுபொருள் தேற்றத்தோடு வினைமுதலாய்ச் செயப்படுபொருள்குன்றிய வினைகொண்டது. திண்ணை மெழுகிற்று எனச்செயப்படுபொருள் தேற்றமின்றி வினைமுதலாய்ச் செயப்படுபொருள்குன்றாத வினைகொண்டது. இவ் விருவகையும் வடமொழி விதியாகலின், விரிக்கிற்பெருகும் ஆதித்தன் கற்றீப்பிறப்பித்தான்; காற்றுப் பழமுதிர்த்தது இவை ஏதுகருத்தா. சாத்தனுண்டான் இது தன்வசக் கருத்தா. மாடஞ்செய்யப்பட்டது இது தெரியாநிலை. தெரியாநிலையாவது வினைமுதலென்று தெரியப்படாமல் வினை முதலாயே நிற்பது. இது தெரியாநிலையெனவே, ஏனைய தெரி நிலையென்க. ‘ஒத்த கிழவனுங் கிழத்தியுங் காண்ப’ இது தடுமாற்றம். தடுமாற்றமாவது ஓர் பொருளே ஒருகால் வினை முதலாயும், ஒருகாற் செயப்படுபொருளாய் நின்றல். ‘கொல்லாமை யறவினை யெல்லாந்தரும்;’ ‘கோறல் பிறவினை யெல்லாந்தரும்;’ ‘தேரான்றெளிவுந் தெளிந்தான்க ணையுறவுந்—தீரா விடும்பைதரும்’ இவை தொழிற்பெயர்க்கருத்தா

கண் காணும்; குன்று குவட்டைத் தாங்கும்; தூண் போதிகையைத் தொட்டது; ‘இரப்பவ ரென்பெறினுங் கொளவர்’ எனக் கருவி முதன்முன்றும் முறையே காண்க. கருதுவரெனவே இலக்கணமன்று. (14)

27. இருவினை முதலா லொருவினை யும்முள.

உ - ம். தாய்மகவுக் கூட்டினான்; ஆரியன் மாணுக்கனுக்குப் படிப்பித்தான்; தலைவன்றலைவியைப் புல்லினான் எனவரும். (15)

28. ஏவுத லியற்றுத லிவையின்வே ருத லெனவினை முதன்மு வகையா மென்ப.

உ - ம். அரசன்றோர் செய்தான்; தச்சன் தோர்செய்தான்; சாத்தனுறங்கினான் எனவரும். (16)

29. வினைமுத லின்னும் விரிக்கிற் பெருகும். (17)

30 அழைத்தலென்றென்றன்றிவேறின்மையின் விளிக்குச் சூத்திரம் விளம்பில மென்க. (18)

31. கருத்துண் டாதல் கருத்தின் ருத

லிருமையு மாத லீருரு பிணைதல்

கருத்தா வாத லகநிலை யாத

றெரிநிலை யாதியாய் வருஞ்செயப் படுபொரு

ளியற்றப் படுத லெய்தப் படுதல்

வேறு படுக்கப் படுத லாதியு

மவ்வெழு வகையு ளடங்கு மென்ப.

உ - ம். சோற்றையுண்டான். எ - ம். சோற்றைக் குழைத்தான். எ - ம். எறும்பைமிதித்து வழியைச் சென்றான்; பசும்புல்லை மிதித்துப் பலவூரையடைந்தான்; தூளொடு கூழையுண்டான்; நஞ்சினைக் கலந்தபாலைக் குடித்தான்; கத்திரிக்காயையும் புழுவையுங் கறித்தான்; பாதையு நெல்லையும் பணத்திற்குக் கொண்டான் எ - ம். ஆசிரியனையயுற்றபொருளை வினாவினான். எ - ம். பசுவினைப்பாவினைக்

கறந்தான்; யானையைக் கோட்டைக் குறைத்தான். எ - ம். [பசுவினது, யானையதுபோல, ஆரியனது என வாராமை பற்றி இருவகைப்பட்ட இருபிணைதலென்றும்.] தன்னைப் புகழ்ந்தான்; தன்னைக்குத்தினான்; தன்னைப்பேணிநான்; தன்னைக்காதலித்தான். எ - ம். வருதலைச்செய்தான். எ - ம். மாடஞ்செய்யப்பட்டது. எ - ம். ஏழும் முறையே காண்க. தெரிநிலையாவது வினைமுதலுருபேற்றுஞ் செயப்படுபொரு ளேயெனத் தெரியுதிறல். இது தெரிநிலையெனவே, ஏனைய தெரியாநிலையென்க. தெரிநிலை தெரியாநிலை வடமொழி வழக்கு.

எயிலையிழைத்தான்; பொருளைப்பெற்றான்; கயிறுநிற யறுத்தான் முதலியன அவற்றுளடங்கும்.

ஆதியென்றதனால், ஆரியன் மாணக்கையூர்க்குப் போக்கினான்; தாய்மகளை யூர்க்குப் போக்கினான் என்புழி மாணக்கன் மகளென்னும் இருவரும் போதலாலே வினை முதலாயும், ஏவப்படுதலாற் செயப்படுபொருளாயும், ஏய வித்துக் கொள்ளுதலால் ஏவுதற்கருத்தாவாயும், ஏவப் போதலால் இயற்றுதற்கருத்தாவாயும் வந்தன. 'ஒருகிழவனுங் கிழத்தியுங் காண்ப' என்புழிக் கிழவனுங் கிழத்தி யும் தனித்தனி வினைமுதலாயுஞ் செயப்படுபொருளாயும் வருதல் காண்க. (19)

32. செயப்படு பொருளினுஞ் செப்பிற் பெருகும்.

33. அகம்புற மொற்றுமை யாகுங் கருவி

உ - ம். மனத்தானினைந்தான்; வாளால்வெட்டினான்; அறிவானறிந்தான் என வரும். (21)

34. முதறுணை ஞாபகங் காரக மேது
வினையே நிமித்தம் வேற்றுமை வினைமுதல்
காலமா திகளையிம் மூன்றனுட் கருதுவர். (22)

35. கருவியை யின்னுங் கழறிற் பெருகும். (23)

36. கேளா தேற்றல் கேட்டே யேற்ற
லேலா தேற்ற லீவோ னேற்ற
லுயர்ந்தோ னேற்ற லிழிந்தோ னேற்ற
லொப்போ னேற்ற லுணர்வின் றேற்றல்
விருப்பா யேற்றல் வெறுப்பா யேற்ற
லாதியாப் பலவு மறைந்தனர் கொள்வோன்.

உ - ம். ஆவிற்கு நீர் விட்டான். எ - ம். வறியார்க்
கீந்தான். எ-ம். மாணுக்கனுக் கறிவைக் கொடுத்தான். எ - ம்
தனக்குச் சோறிட்டான்; தனக்கரிசிகொடுத்தான்; 'அரு
மறை சோரு மறிவிலான் செய்ம்ம்—பெருமிறை தானே
தனக்கு.' எ - ம். அரனுக்குக் கண்ணலர் கொடுத்தானரி
எ-ம். அரிக்குச் சக்கரங் கொடுத்தானான். எ-ம். சோழற்கு
விரந்து கொடுத்தான் சேரன். எ - ம். சோற்றிற்கு நெய்
விட்டான், கீர்க்குவாசமுட்டினான்; வாளித்குறைவழங்கி
னான்; தண்டிற்குத் தங்கங்கட்டினான்; சுவர்க்குச் சித்திர
மெழுகினான். எ - ம். மாணுக்கனுக்குக் கசையடிகொடுத்தா
னாரியன். எ - ம். கள்ளனுக்குக் கசையடிகொடுத்தானரசன்
எ - ம். முறையேகாண்க.

ஆதியென்றதனால், மருகனுக்கு மகட்கொடுத்தான்
வழக்கு, மகனுக்கரசுகொடுத்தான் உரிமை, அரசிற்குத்

திறைகொடுத்தான் அச்சம், தந்தை தாய்க்குத் திதிகொடுத்
தான் பாவனை எனவும் வரும். (24)

37. கொள்வோனை யின்னுங் கூறிற் பெருகும். (1)

38. நிலைத்தினை யியங்கு திணைபண் பாதியி
னீக்கம் வருமென நிகழ்த்தினர் புலவர்.

” - ம் மலையினிழிந்தான். எ - ம். யானையினிழிந்
தான் எ - ம். ‘சிறுமையினீங்கிய.’ எ - ம். முறையேகாண்க.

ஆதியென்றதனால், ‘குடிப்பிறந்து குற்றத்தினீங்கி;
‘ஐயத்தினீங்கி’ எனவும் வரும். (26)

39. நீக்க மின்னு நினைக்கிற் பெருகும். (27)

40. ஒற்றுமை வேற்றுமை யுரைக்கப் படுங்குறை
யொற்றுமை யாவதோர் பொருளே யாகு
மொன்றாய்த் தோன்ற லுரிமையாய்த் தோன்றல்
வேறாய்த் தோன்ற லெனவேற் றுமையா
மொன்றன் கூட்டம் பலவி னீட்டந் 5
திரிபி னாக்கஞ் சினைகுணந் தொழிலென
வோரறு வகையா மொன்றாய்த் தோன்றல்
பொருளி டங்கால மிருவகை னூலென
வுரிமையாய்த் தோன்ற லுரைக்கப் படுமே
வேறாய்த் தோன்றல் வேறிடத் துஞ்செலு 10
நிலைமையி லுடைமைகள் பலவு மாகும்.

உ - ம். என்னுயிர்; இராகுத்தலை இவை ஒற்றுமை.

எள்ளதுகுப்பை. எ - ம். படையதுகுழாம். எ - ம்
கோட்டது நூறு எ - ம். சாத்தனதுகண். எ - ம். நிலத்
தகலம். எ - ம். சாத்தனதுவரவு. எ - ம். ஒன்றாய்த்
தோன்றல் வகையாறும் முறையே காண்க.

முருகனதுவேல். எ - ம். முருகனது குறிஞ்சி. எ - ம்.
வெள்ளியதாட்சி. எ-ம். சம்பந்தனது தமிழ். எ-ம். சம்பந்த
னது பிள்ளைத்தமிழ். எ - ம். உரிமையாய்த்தோன்றல் வகை
யைந்தும் முறையேகாண்க.

சாத்தனதுபசு; சாத்தனதுசெறு; சாத்தனதுபொன்
னன வேறாய்த்தோன்றல் வந்தமை காண்க. இவை முன்
ஒருவர்க்குரிமையாயும், பின் வேறொருவர்க்குரிமையாயும்
வருதலின், நிலைமையிலுடைமையென்றும்.

இம்மூவகைவேற்றுமையை வாடநூலார் நூற்றொரு
பேதமாக்குவர். (28)

41 குறையை யின்னுங் கூறிற் பெருகும். (29)

42. உரிமை யிருவகை யோரிட * மெங்கு
மெனநான் கென்றே யியம்புவ ரிடனே
காலந் திக்கா காயம் வெயிலிரு
ணிலமரு வருமுத னிகழ்த்தப் படுமிடங்
கூட்டிப் பிரித்தல் பிரித்துக் கூட்ட
லிருவரின் முடியு மொருவினைத் தொழிற்பெய
ரெனமு வகைப்படு மிடமல் லாவிட
மிடத்தி னிகழ்பொரு னிருவகை யருவுரு.

* ஓரிடமேவல் இருவகையாவன சமவாயமுஞ் சையோகமு
மாம். சமவாயம் - ஒற்றுமை. சையோகம் - கூட்டம்.

உ - ம் சிலத்தின்கட் டேரோடுகின்றது; தடற்கனுவா யோடுகின்றது; ஆகாயத்தின்கட்பருந்து பறந்தது; காட்டின் கட்புலி வாழ்ந்தது. எ - ம் மதிக்கண்மறு; கையின்கண் விரல்; குன்றின்கட்குவடு; நெற்றியின்கண்விழி; ஆண்டின்க ணிருது; நாளின்கண் வைகறை எ - ம் ஊர்க்கணிநுந்தான், தேர்க்கணிநுந்தான். எ - ம். மணியின்கண்ணை; உயிரின்க ணுணர்வு; பாலின்கட்குவைநெய்; தீயின்கட்குடு; நீரின்கட் சீதம் எ - ம் நான்கும் முறையே காண்க

‘உடையானரசருளேறு,’ ‘அவற்றுள், அ இ உ எ ஓக் குறில்.’ எ - ம் ‘வாறுறையுந் - தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்.’ ‘மற்றை யான் - செத்தாருள் வைக்கப் படும்’ எ - ம். ‘புல்லி விடாஅப் புலவியுட் டோன்றும்;’ தட்டுப்புடைக்கண்வந்தான்; புல்லுதற்கண் வேர்வை வந்தது; பொருதற்கண்மழை பெய்தது; சூதாடற்கட்டிக்கம் வந்தது எ - ம். மூன்றும் முறையே காண்க (30)

43 இடத்தி னிலக்கண மின்னும் பலவாம். (31)

இனி முற்கூறிய பொதுவிலக்கணங்களுள் ஒப்பாய்திற்கு முருபுகளும், ஒருபொருட்கே பலவுருபுகள் வருவனவும், வேறுருபுகள் வருவனவுமாகிய மூவிலக்கணமும் ஒருங்கே தோன்ற, வினைமுதல் முதலாகச் சிறப்புச்சூத்திரஞ்செய் கின்றும் உருபுநோக்கியசொற் பலபொருள்படுதல் தொல் காப்பியர் நன்னூலார் “பொருண்மைசுட்டல்” என்னுஞ் சூத்திராதிகளானும் “வினைபெயர்வினாக்கொளல்” என்னுஞ் சூத்திராதிகளானும் விரித்தனர், அதனால் பிரித்திலமென்க.

44. ஒன்று மூன்றுநான் காறெனு முருபொடு வருமே வினைமுத லெனவகுத் தனரே.

உ - ம் அவர்செய்தார். எ - ம் அவராற்செய்யத்தகு
மக்காரியம். அவர்க்குச்செய்யத் தகுமக்காரியம். ‘இனைத்
தென வறிந்த சினைமுதற் ளெனக்கு - வினைப்படு தொகுதியி
னுமமை வேண்டும்’ ‘இன்னென வருதம் வேற்றுமை
யுருபிற்—கின்னென் சாரியை யின்மை வேண்டும்.’ எ - ம்.
அவரதுவரவு. எ - ம் முறையே காண்க (32)

45. எல்லாவுருபொடுஞ்செயப்படுபொருளெழும்.

உ - ம். சோறடப்பட்டது; சோற்றையட்டான்; அரசி
பாற் சோறுக்கிளுன்; அவட்குக் கொள்ளுமிவ்வணிகலம்;
பழியினஞ்சும்; நூலதுகுற்றங்கூறினான்; நூனின்கட்சார்ந்
தான் என முறையே காண்க. (33)

46. ஒன்று மூன்றுநான் கைந்தா றுருபொடு
கருவி வருமெனக் கருதினர் பெரியோர்.

உ - ம். கண்காணும்; கண்ணாற்காண்பன்; கண்ணிற்குக்
காணலாம்; கண்ணிற்காணலாம்; கண்ணதுகாட்சி என
முறையே காண்க (34)

47. எல்லா வருபொடுங் கொள்வோ னெழுமே.

உ - ம். ‘இரப்பவ ரென்பெறிலுங் கொள்வர்.’ ‘செய்
யவடவ்வையைக் காட்டினும்.’ நாகராற்பவி; நாகர்க்குப்பவி;
நாகரினன்புசெய்தான்; நாகரதுபவி; நாகர்க்கணன்புசெய்தான்
என முறையே காண்க (35)

48. இரண்டுநான் கைந்தொடு மெழுமே நீக்கம்.

உ - ம். மதுரையை நீங்கினான்; மதுரைக்கு வடக்குச்
சிதம்பரம்; மதுரையின் வடக்குச் சிதம்பரம் என முறையே
காண்க. (36)

49. நான்கைந் தாறே மொடுகுறை நடக்கும்.

உ - ம். சாத்தனுக்குமகன்; மரத்தினீங்கினகொம்பு;
சாத்தனதுகை; உயிரின்கணுணர்வு என முறையேகாண்க ()

50. ஒன்றி ரண்டுநான் கேழோ டிடமெழும்.

உ - ம். தூண்பொதிகை தொட்டது; தூண்ச்சார்ந்
தான்; இன்றைக்கு, நாளைக்கு, பகலைக்கு, அந்திக்கு, சந்திக்கு,
மாலைக்கு, காலைக்கு, ஊர்க்கு, வீட்டிற்கு, வருவன்; தூணின்
நட்சார்ந்தான் என முறையே காண்க. (38)

இனி முற்கூறிய பொதுவிலக்கணங்களுள் உருபும்
யுரிமையாய் நின்றலுமாகிய ஈரிலக்கணமும் ஒருங்கே தோன்ற
வும், உருபுகள் தமக்குரிய பொருளல்லனவற்றையும் உணர்த்
தறேன்றவும் வினைமுதல்முதலாகச் சிறப்புச்சூத்திரஞ் செய்
கின்றும்.

51. ஒருரு பிற்கோர் பொருளே யுரிமை
வேறு பொருளையும் விரும்பு மென்க.

இவ்விருவிதியுந் தத்தஞ் சிறப்புச்சூத்திரத்துட்காண்க ()

52. வினைமுத லன்றியும் விரும்பு மெழுவாய்.

உ - ம். மாடஞ்செய்யப்பட்டது (40)

53. செயப்படு பொருளைத் தெளித்தலு மன்றி
வேறு பொருளையும் விளக்கு மையே.

உ - ம். வீட்டைவிரும்பினான். (41)

54. கருவி கருத்தா வுடனிகழ் வன்றியு
மூன்ற முருபக டோன்றும் பலவினும்.

உ - ம். ‘மலையொடு பொருதமாலயானை’ வினையின்மை.
 ‘தொடியொடு தொல்கவின் வாடியதோள்’ வேறுவினை.
 ‘பாலொடுதேன் கலந்தற்றே’ மயக்கம். ‘மதியோடொக்கு
 முகம்’ ஒப்பு. ‘விலங்கொடு மக்களையர்’ ஒப்பொப்பு.
 ‘எழுத்தொடு புணர்ந்தசொல்’ ஒற்றுமை. (42)

55. கொள்வோனை விட்டுங் குப்பல பொருளாம்.

உ - ம். சோற்றிற்கரிசி ஆதிகாரணகாரியம். கூழிற்குக்
 குற்றேவல் நிமித்தகாரணகாரியம் பூவிற்குப்போனான்;
 உணற்கு வந்தான் இருவகைப்பெயர்ப்பின் வினையெச்சம்.
 பிணிக்கு மருந்து; உணற்குக் கருவி கை இருவகைப்பெயர்ப்
 பின் பெயரெச்சம். (43)

56. நீக்க மின்றியு நிகழ்த்து மின்னே.

உ - ம். ‘பித்தரிற்பேதையாரில்’ ஒப்பு. வேங்கடத்திற்
 றெற்கு; சூமரியின் வடக்கு எல்லை. வாணிகத்தினையினான்
 ஏது. காக்கையிற்கரிது களம்பழம் ஒப்பின்மை. (44)

57. குறையே யன்றியுங் கூறுமா ருவது.

உ - ம். வாளதுவெட்டு. (45)

58. இடமே யன்றியு மியம்பு மேழாவது.

உ - ம். அறிவின்கட்டிரிவு. (46)

59. மாறுபட நின்றல் வரம்பிலை யென்ப.

உ - ம். ‘சிழங்குமணற்கீன்றமுனே;’ ‘காலத்தினம்
 செய்த நன்றி.’ இவை கண். (47)

60. உரிமைமுதன் மூன்று மொருங்கே தோன்ற
 நிற்கு முருபுகள் சிலவுள நினைக்கின்.

உ - ம். பழியினஞ்சும்; பழிபையஞ்சும்; பழியாலஞ்சும்.

நினைக்கினென்றதனால் இரண்டொருங்கே தோன்றலு
முன, மலையில்வீழருவி; மலையிலிருந்தான் என முறையே
காண்க. (48)

61. தடுமா றுருபுக டாஞ்சில ஷளவே.

உ - ம். 'அவ்வித் தழுக்கா றுடையாணைச் செய்யவ—
டவ்வையைக் காட்டி விடும்' என்புழி ஒவ்வொருநிலைக்
களைத்து ஐயுங் குவ்வும் பொருந்தும். (49)

62. ஒன்றே வந்து மிரண்டே வந்து
மொன்று மிரண்டு முற்றந்தே வந்து
முருபுநோக் கியசொல் லொருமு வகையாம்.

உ - ம். பாலைக்குடித்தான். எ - ம். பாலைத்தயிராக்கி
னான்; குடும்பத்தைக் குற்றமறைத்தான்; அரிசியாற்சோறாக்
கினான்; மருமகனுக்கு மகட்டுகொடுத்தான். எ - ம். ஆகாயத்
தின்னகட்பருந்து, பறந்தபருந்து; குன்றின்கட்குவடு, இருந்த
குவடு; மெத்தைக்கணரசன், கிடந்தவரசன்; வழிக்கட்டுதன்;
நடந்ததூத்தி. எ - ம் வரும். (50)

63. உருபுநோக் கியசொற் பலபொருள் படுதலை
முன்னோர் பலரு மொழிந்தனர் விரியா
விந்நூ லிற்சிறி தாயினு மிலம்பிலன். (51)

64. வேற்றுமை பலபல வாகத் தோற்றினும்
வினைமுதன் முதலா விளம்புமெண் பொருளி
லொவ்வொரு பொருளே வெவ்வே ருதலு
மொவ்வொரு பொருளிற் பல்லுருபு வருதலு

முருபுக டமக்குரிப் பொருளையு முதவி
வேறு பொருளையுஞ் சிலவிரும் புதலு
மெனமூன் றுள்ளே யெல்லா மடங்கும்.

தொல்காப்பியர், வேற்றுமைக்குப் பலபல விதிவிலக்கு வருதலோக்கி, ஓரியல்கொள்ளாது மூனியல்கொண்டும், மூழுது முரைத்திலர்.

வடநூல்வழியோ வரம்பின்றோடுமென்பது தோன்றப் பலவென்னுது, பலபலவென்னுது, பலபலவெல்லாமென்றும். அங்ஙனமாயினும், இங்ஙனங்கூறிய மூன்றனுள்ளே மடங்கு யடங்குமென்பது தோன்ற, இரட்டுறமொழிந்தாம். (52)

வேற்றுமையியல் முடிந்தது.

2. வினை யி ய ல்

65. தனிவினை தொடர்வினை யெனவிரு வினையி ணடவா முதலிய முதனிலைத் தனிவினை [னு விசுதிமுத லானவை கூடிற் றொடர்வினை.

என்பதுவெளி.

(1).

66. முதனிலைத் தனிவினைக் குணமொழி குறினே முதனிலைத் தொழிற்பெயர் முன்னிலை யேவ லொருமைமுற் றன்றியும் வேறுவினை முற்றோ டிருவகை யெச்சமவ் வெச்சமுற் றுக்களுண் முதனிலை பிரிந்தவம் முதனிலைத் தொழிற்பெயர் வினைமுத லாதியா வெவ்வே ருத

லெட்டிரு பெற்றே யெண்பொரு ளாதல்
செயப்படு பொருள்குன் றுமையுங் குன்றலும்
பொதுவு மிடங்குன் றுமையு மாதல்
பலபொருட் கொன்றுமோர் பொருட்கே பலவு
மாதலும் பகாப்பத மாதலு மன்றி
யியல்பினுந் திரிபினும் பகுதியென் றுத
லாதியாப் பலவே யாகு மென்ப,

உ - ம். 'அறிகொன்றறியான்;' 'செடுவாகவையாதுல
கம்;' 'அங்காமுயற்சி' இவற்றுள் முதனிலைதானே தொழிற்
பெயராய் நின்றது காண்க.

'செல்லாமை யுண்டே லெனக்குரை மற்றுநின்—வல்
வரவு வாழ்வார்க்குரை.' 'என்னைக் குமாரற் கியம்பு' இவற்
றுள் முன்னிலைமுற்றுக் காண்க.

'பெறுவது கொள்வாருங் கள்வரு நேர்;' 'ஏள நிகரவற்
றுள்ளே யேகமும்—ஒஓ நிகரவற் றுள்ளே யொன்றும்—
புள்ளி கொள்ளலைத் தள்ளா வாகும்' இவற்றுள் நேர்வர்
நிகர்க்கும் என வேறுவினைமுற்று வந்தது காண்க.

பொருநடை; கொல்களிறு இவை பெயரெச்சமானது
காண்க.

'வரிப்புனைபந்து;' 'அறுவேறு வகையின்;' 'பாலநிவந்த';
சாக்குத்தினுன்; 'செய்தக்க வல்ல செயக்கொடுஞ் செய்தக்க—
செய்யாமை யானுங் கெடும்;' 'மண் மாண் புனைபாவை யற்று'
இவை வரிந்து, அற்று, அறிய, சாவ, செய்ய, மாட்சிமைப்
பட என்று பொருள்பட்டு வினையெச்சமானது காண்க.

'கால காலனைக் காண்கின்றபோது—காலனைத் துரத்து
மக்காட்சி தானே.' 'கால காலனைக் கரிசறக் காண்கிற்—

காலனைத் தாரத்துமக் காட்சிதானே.' 'கால காலனைக் காண்
கின் முத்தமக்—கோர்வி டனிக்குமக் காட்சி' துண்மை.
இவற்றுள் முன்றிலும் நின்ற முதனிலை பிரிந்து தொழிற்
பெயராய் வினைமுதலானது காண்க. ஆதியென்றதனால்,
'அக்காட்சியாற்பயனுண்டு' அக்காட்சித் திணையில்லை' இவை
போல்வனவெல்லாங்கொள்க. முதனிலையுமன்றித் தொழிற்
பெயர் பிரிந்து வினைமுதலானுங்கொள்க. அது 'இருணீங்கி
யின்பம் பயக்கு மருணீங்க—மாசறு காட்சியவர்க்கு' அக்
காட்சி என்பதனாற் காண்க

இவ்வுரைபெருகிற்று, சுருங்கிற்று; சொல்லைச்சேர்த்
தான்; ஆயிரமுடியையகிழ்த்து நட்தான்; உரையாலறிவித்
தான்; இச்சொற்குப்பொருளினது; இவ்வுரைக்குச் சொல்லிது;
மடியினீங்கி வாணிகஞ்செய்தான், இச்சொல்லினறியலாமிப்
பொருள்; இவ்வுரையது பெருமைக்கொப்பில்லை; இச்சொற்க
ணிருக்கு மிப்பொருள்; களிவாராய்; மடி போவாய் இவற்று
ளெட்டுருபெற்றே அண்பொருளானது காண்க

விடு, ஏ, வை, வெள, உண், தின், பார், கேள் இவற்றுட்
செயப்படுபொருள் குன்றுமை காண்க. நட, வா, போ, வாழ்
இவற்றுட் செயப்படுபொருள் குன்றுதல் காண்க. முடி,
மடி, கெடு, தேய், தடி, பிரி இவற்றுட்பொதுக்காண்க. உரிஞ்,
செல் இவற்றுள் இடங்குன்றுமை காண்க.

ஒருவனை வைதான், சமையை வைத்தான், படையின்
மடிந்தான், சீலையைமடித்தான், இத்தொழிற்கு மடித்தான்,
பணத்தை முடிந்தான், படையின் முடிந்தான் இவற்றுட் பல
பொருட்கோர் முதனிலை காண்க. சொல், உரை, அறை,
கூறு, விளம்பு, பகர்; ஈ, தா, கொடு இவற்றுள் ஒருபொருட்கே
பலமுதனிலை காண்க. பகாப்பதமுது.

நடந்தான், பொருந்தான் வாழ்ந்தான் இவற்றுள் இயல்பு பகுதி காண்க. வந்தான், வருகின்றான்; தந்தான், தருகின்றான்; கண்டான்; செத்தான் இவற்றுட்டிரிபுபகுதி காண்க.

ஆதியென்றதனால், நாற்றை நடு; சாத்தற்குக் கொற்றற்கும் வழக்கறுத்தற்குப் பூதனை நடு; திருச்சிராப்பள்ளிக்குத் திருநெல்வேலிக்கும் மதுரை நடு. எ-ம். கொற்றநட; கன்ன நடவந்தான். எ-ம். முதனிலைகள் நடுவென்னும் பெயராயும், இடையென்னும் பெயராயும், செயவென்னுமெச்சமாயும் வந்தன காண்க.

இச்சுத்திரம் பிறர்மதங்கடறலே, தன்னுணிபுரைத்த லன்று. பிறர் தம்முண்மறுப்பர். அவை விரிக்கிற்பெருகும். ஆயினும், ஒருவர் மதத்தைமாத்திரஞ் சிறிது கூறுகின்றும். முதனிலைகள் முன்னிலையெவலொருமையெதிர்காலவினைமுற் றென்பையாரின்;—அது பொருந்தாது. என்னை? இவை பாறும் மாறுபடுதலின் அஃதெங்ஙனமெனின்;—முதனிலை யினியே நின்று முன்னிலைக்கட் சென்றதாயின், அவ்வாறு என்னியிடத்தினுஞ் சேறல்வேண்டும்; செல்லாதாகலின், முன்னிலையன்று. ஏவலாயின், முதனிலைக்கண் விப்பியினைந்து லெறுபொருள் பட்டாற்போல, ஐ ஆய் இகரவிகுதி கூடல் லெறுபொருள்படவேண்டும்; அஃதின்று. முதனிலைதானே லெயவலாயிருக்கவே அதன்மேன் மூன்றுவிகுதியும் விதித்தல் நின்று பயனின்மையாமாகையால், ஏவலன்று. நடந்தார் என்புழி நடவென்னும் வினை பன்மைப்பாற் பொருள்படலின் லொருமையன்று. நடந்தானென்புழி நடவென்னுஞ்சொல் லுறந்தகாலவினையாறலின் எதிர்காலமன்று; நடத்தலென்புழி நடவென்னுஞ் சொற்பெயராயே நின்றலின் வினையன்று. செய்குன்று; செய்தக்கவல்ல; அறிநொன்று; இச்சொல்

கன்று, வழு, வழுவற்றது; இவ்வயலுக்காயிரமுடி நட்டான்
என்புழி ஈரெச்சம்; தொழிற்பெயர், பெர்ருட்பெயர் முதலான
வற்றிற்குப் பொதுவாதின் முற்றன்று. அன்றியும், நடந்
தேன், நடந்தான் முதலிய வழுவற்ற சொற்களெல்லாம் இட
வழுவாயே விடும். விதியும் மறையும் ஒருசொற்கண்ணே
யுள்ளதே வினை. அக்குணமிவற்றிற்கின்று. முதனிலை
புடைபெயர்தலே வினையாதலின், எல்லாவினைச்சொற்களும்
பிறத்தற்கு முலமாகிய பொது முதனிலைத் தனிவினைப்பெய
ரென்றே கொள்க. எல்லா வினைச்சொற்களாவன திணை,
பால், இடம், காலம், விதி, மறை, பொது, சிறப்பாதிபோடு
கூடின முற்றெச்சங்களும், தொழிற்பெயர்களுமென்க (2)

67. தொடர்வினைக் குணமே தொகுக்குங் காலை
முதனிலைத் தனிவினைப் பகுதி முன்னர்
விகுதிமுத லைந்தனுள் வேண்டுவ பொருந்தியு
மவையினு ளொன்றனை யாதே திரிந்துந்
திணையே பாலிடம் பொழுதிவை தீண்டித் 5
தொழிற்பெயர் முற்றீ ரெச்சமாய்த் தோன்றிச்
சிறப்புப் பொதுவெனச் சேறலு மன்றியுந்
தன்வினை பிறவினை யிவ்விரு வினைப்பொது
விதிவினை மறைவினை யிவையிரு வினைப்பொதுச்
செய்வினை செயப்பாட் டுவ்வினை யிப்பொது 10
முதல்வினை சினைவினை யிவையிரு வினைப்பொது
விருவகை யெச்சத் தினுக்கும் பொதுவினை
தெரிநிலை வினையே தெரியா நிலைவினை
வினைக்குறிப் பன்றியும் வினாவினைக் குறிப்புப்

பொதுச்சிறப் பினுக்கே பொதுவாய் நின்றல் 15
 வினைபெயர் தமக்கு வேறின் ருதல்
 முற்றீ ரெச்சம் விதிமறை வினைபெய
 ரியல்பா கியசொற் றிரிபா கியசொல்
 லொருமொழி பலமொழிக் கொப்பாய் நின்ற
 லாதியாப் பலவே யாகுமென்ப, 20

உ - ம். ஆடுதல், ஆடல், சொல்லு, அருளு, வாரு, செய்து, செய்பு இவைபோல்வனவெல்லாம் விசுதிபொருந்தின. உண்டான், தின்றான் போல்வன விசுதியும் இடைநிலையும் பொருந்தின. உண்டனன், உண்கின்றனன் போல்வன விசுதியும், இடைநிலையும், சாரியையும் பொருந்தின நடக்கின்றனன், விடுக்கின்றனன் போல்வன விசுதியும், இடைநிலையும், சாரியையும், சந்தியும் பொருந்தின. நடந்தனன், முடிந்தனன் போல்வன ஐந்தும் பொருந்தின. வேண்டுவ என்றதனால், நடந்து, போனான் என முறையின்றியும் பொருந்தும்.

கேடு, பாடு, வீடு போல்வன அவ்வைந்தனுனொன்றும் அணையாதே திரிந்து வினைவாயின.

‘திணையே பாவிடம் பொழுதிவை தீண்டித் தொழிற் பெயர் முற்றீரெச்சமாய்த் தோன்றிச்சிறப்புப் பொதுவெனச் சேறலுமன்றியும்’ அவ்வளவும் வெளி.

பிரிவர், ஆடுவர்; பிரிப்பர், ஆட்டுவர் இவை தன்வினை பிறவினை. ‘தேற்றுவொழுக்க பொருவன்க ணுண்டாயின்,’ ‘நட்பாடதேற்றாதவர்.’ எ-ம். அவனைத் தேற்றிக்கெடுத்தான்; அவனைத் தேற்றிப்பிரிந்தான். எ-ம். இவை சொல்லொன்றே தன்வினையும் பிறவினையுமாயின. ‘தொல்காப்

பியனெனத் தன்பெயர்தோற்றி;’ ‘பொருண்முத லாறினுந்
தோற்றி;’ ‘தொடர்ந்து தொழிலலகாலந் தோற்று;’ இவன்
வெளுத்தான் இவைபோல்வனவு மது.

உண்பான், உண்ணான் இவை விதிவினை மறைவினை.
செய்யாய்; செய்யீர்; ‘மகனெனல்;’ ‘மக்கட்பதடியெனல்;’
‘அல்லும் பகலுமருச் சிக்கயா மந்தோறும் வல்லார்’ வல்லார்
மாட்டாதார்; ‘வல்லார் திறைகொள்வர்;’ ‘வல்லார் திறை
கொடுப்பர்;’ ‘அகல் விசம்பிலார்;’ அருளான்; வெகுளான்
இவை சொல்லொன்றே விதிவினையும் மறைவினையுமாயின.

உண்டசாத்தன்; உண்டசோறு இவை செய்வினை செயப்
பாட்டுவினை, புவிக்கொன்ற யானை; மீன் விழுங்கினவன்;
ஒன்றார் வணங்கினான்; அவன் விரும்பினவனாவன்; அறிந்து
வந்தான் இவை சொல்லொன்றே செய்வினையும் செயப்பாட்டு
வினையுமாயின.

சாத்தனடந்தான்; கானடந்தது இவை முதல்வினை சினை
வினை. வனம்பொலிந்தது; படைபொருதிற்று; அவன்பருத்
தான்; அருக்கனுருக்கினான் இவைபோல்வனவெல்லாம்
முதல்வினையுஞ் சினைவினையுமாயின.

தேடிய பொருள்; தேடிய வந்தான். எ - ற் றுடிய
பூவி; ஓடிய விழுந்தான். எ - ம். பாங்கினோடு கூடிய தலை
வன்; தலைவியோடு கூடிய வந்தான். எ - ம். இவைசொல்
வொன்றே ஈரெச்சமாயின.

தெரிநிலைவினை வெளி. வேறு, இல், இல்லை, இன்மை,
உள், உண்மை, உண்டு, அல், அன்மை. இவைபோல்வன
தெரியாநிலைவினை. குழையன், அன்று, இன்று; நல்ல சாத்
தன், வல்ல வீரன்; அன்றி வாரான், இன்றிச் செய்யான்

இவை மூவகைவினைக்குறிப்பு. வடமொழி வழக்குப்பற்றியே குத்திரஞ்செய்தனம். அது கருத்தன்றாயின், தமிழ்மொழி வழக்குப்பற்றித் தெரியா நிலைவினையாகிய வினைக்குறிப் பென்று கொண்டு, இருவகைக்குங் காட்டின உதாரணங்களை ஒரிலக்கணமாக்குக.

யார், எவன், என், என்னை இவை வினாவினைக்குறிப்பு. இனி யார், எவன் இவை வினாவினைக் குறிப்பாயிற்றொது வாம். வினாப்பெயரார் சிறப்பாம். ஆகையால் ஒரு சொல்லே பொதுவிற்கும் சிறப்பிற்கும் பொதுவாய் நின்றல் காண்க. இவை மேல்வரும் வினை பெயர்தமக்கு வேறின் றாகும் உதாரணங்களுடனுங் கூடும்

அந்தணனைக் கொன்றான யரசன் கொன்றான். எ - ம். ஷதுவான் வந்தான், உண்பான் போனான். எ - ம். பிறந்த சிறந்தன, பிறந்த சாத்தன்; கண்டவழிந்தன, கண்டகண்; தின்றவற்றன், தின்றவாய்; வந்தபேரயின், வந்தபொருள்; 'செய்தக்க வல்ல செயக்கெடுஞ் செய்தக்க — செய்பாமை யானுங் கெடும்.' 'இருவினைக்குத் தக்கவுடல்.' எ - ம். முறையே முற்றும் வினையெச்சமும் பெயரெச்சமும் வினை பெயர்தமக்கு வேறின்றாய் ஒருசொல்லாயே நின்றல் காண்க.

முற்றிரெச்சமுதல் ஒப்பாய் நின்றல்வரை ஒருபொருள். அது செய்யாவென்னும் வாய்பாடு, 'ஒன்றினையுஞ் செய்ய வோசறிவு மற்றபொருள்கள்' இது முற்று. செய்யாத சாத்தன்; செய்யாதுவந்தான் இவை விகாரப்பட்டு, செய்யாத் சாத்தன்; செய்யாவந்தான் என விரெச்சமாயின. 'மாணக் காதலர் மலைமறற் தனரே—பேறு மென்றோள் வனெனெ ழும்மே—யாறுக் கட்பனி வரலா னுவே.' 'தொடர்ந்து தொழிலை காலந் தோற்று — வேற்றுமைக் கிடனுங்'

என்பனவுமது. செய்யாவென்னும் வினையெச்சம் விதிவினை. 'நடத்தலைச் செய்யாவாகிய குதிரைகள் கெட்டன' இது அஃறிணைப் பன்மைப்பெயர். செய்யும், யாவும், ஆவும் இவை பலமொழி. மறையும் வினையும் இயற்சொல்லுந் திரிசொல்லும் ஒருமொழியும் முற்காட்டினவற்றுளடங்கும்.

ஆதியென்றதனாற் செய்யுமென்னும் வாய்பாடு பொது முற்றாயும், எச்சமாயும், நிகழ்காலமாயும், எதிர்காலமாயும், முன்னிலையுயர்திணைப்பன்மைச் சிறப்புமுற்றாயும், உயிரும் உயிர்மெய்யுந் கெடுதலும், உந்தாகலும்போல்வன வெல்லாந் கொள்க. உண்டு முதலாயினவுமது.

இம்முன்றும் பொது. மேல்வருவன சிறப்பு. (3)

68. பெயர்வினை யிடையுரி நான்கடி யானும்
பிறக்கும் வினையெனப் பேசுவர் புலவர்
பண்படி முதலாப் பலவும் பகர்வ
ரவையிவை யுள்ளே யடங்கு மென்க.

உ - ம். முதல், ஈறு, ஒற்று, அழுக்காறு இவைபோல் வனவெல்லாம் முதனிலை. முதலும், இறும், ஒற்றும், 'கொடுப்பதழுக்கறுப்பான்' இவைபோல்வனவெல்லா முற்று. முதலுதல், இறுதல், ஒற்றுதல், அழுக்கறுத்தல் இவைபோல் வனவெல்லாந் தொழிற்பெயர். 'நாவல்லாடு பெயரிய பொலம்,' 'ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி,' அழகிய சொக்கர்; முதலிய வெழுத்து; இற்றபதம்; 'ஞகாரை யொற்றிய தொழிற்பெயர்,' அழுக்கற்றபாவி இவைபோல் வனவெல்லாம் பெயரெச்சம். அகரமுதலிநிற்கும்; னகர மிற்றுநிற்கும்; மெய்களெல்லா மொற்றிநடக்கும்; 'அழுக்கற் தகன்றருமில்லை' இவைபோல்வனவெல்லாம் வினையெச்சம்.

இங்ஙனம் ஐந்துவகையாய் வந்த வினையெல்லாம் பெயரடியாகப் பிறந்தவினை.

நட, நடத்தல், நடந்தான், நடந்தசாத்தன், நடந்து வந்தான் இவையையும் வினையடியாகப் பிறந்தவினை.

சாத்தா புவிபோல்; நெய்போலுதல், போன்றல், போறல், நீர்க்கில்லை; புவிபோன்றான்; புவி போன்ற சாத்தன்; புவிபோன்று பாய்ந்தான் இவையையும் இடையடியாகப் பிறந்தவினை. உவம வருபுகளெல்லாம் இம்முறையே வரும்.

கண்ணே சிவ; சிவத்தல், சிவப்பு; கண் சிவந்தது; சிவந்த கண்; சிவந்து விங்கின கண் இவையையும் உரியடியாகப் பிறந்த வினை. எல்லாப்பண்புகளும் இம்முறையே வரும். (4)

69. முதனிலை தொழிற்பெயர் முற்றீ ரெச்சமென்றைவகை யுள்ளே யடங்கும் வினையே.

என்பது வெளி. (5)

70. முதனிலை யின்றியுந் தொழிற்பெயர் மொழிகுவர்.

உ - ம். பூசல், வேட்டை, சண்டை, கூத்து, தொழில், வினை, ஆசை, வேட்கை, அவா, சூது, வாது, தச்சு, கொல்லு, நெட்டி எனவரும். பட்டினியுமது. (6)

71. முதனிலை திரிந்துந் திரியா தாகியுமிருவகை யாகிய விவ்வினை யீற்றின் விப்பி யிணைந்தும் வெவ்வே றிணைந்து மியன்றெண் வகையாம் பிறவினை யென்ப.

இயன்றெண் வகையாஞ் செய்வியென் னேவல் எனப் பாடமோதுதலு மொன்று.

உ - ம். ஆட்டினான்; ஊட்டினான் இவைபோல்வன முதனிலைதிரிந்தன.

அரசன் கட்டின கோட்டை, வெட்டின குளம், செய்த தேர், வைத்தசோலை; கோழி கூவிப் பொழுது புலர்ந்தது—கூவுவித்து; ‘உரற்கால் யானையொ டித்துண் டெஞ்சிய’—எஞ்சுவித்த; ‘குடிபொன்றிக் குற்றமு மாங்கே தரும்’—பொன்றுவித்து; ‘குடிமடிந்து குற்றம் பெருகும்’—மடிவித்து இவை முதனிலை திரியாதன.

நடத்துவிப்பி, நடப்பிப்பி இருவகைவினையீற்றின் விப்பி யிணைந்தன. நடத்துவித்தான், விடுவித்தான் இருவகைவினையீற்றின் விவ்வேறு வந்தன. ஊட்டுப்பித்தான், உண்பித்தான் இருவகைவினையினும் பிவ்வேறு வந்தன. விப்பியிணை தற்குப் பொருள் விய்யாவது பிய்யாவது கூடியாவது இணைந்து நின்றலே கருத்தென்க. (7)

72. செய்வியென் வினையுட் செய்வினை சிலவே.

உ - ம். ‘நிரையாமாச் சேர்க்கு நெடுங்குன்ற நாட;’ ‘நட்பாட தேற்றாதவர்;’ ‘தேற்று வொழுக்க மொருவன்க ணுண்டாயின்’ இவற்றுள், சேரு நெடுங்குன்றம், நட்பாட தேற்றாதவர், தேறு வொழுக்கம் என்றே பொருள்கொள்வர். ‘போக்குவரவிவி;’ ‘போக்குவரவுபுரிய;’ ‘போக்குமதுவிளிந்தற்று;’ கள்ளன்போக்குக்காட்டி மீண்டான் என்பதுமது. போக்குத் தன்வினையன்றோவெனின், ‘கைவேல் களிற்றொடு போக்கி;’ போக்குமவன் போகாப் புகல்;’ ‘போக்கும் பொரு

ளுண்டே லொன்றாகப் போம்;’ மகட்போக்கியதாய் என் பதனாலறிக. (8)

73. சொல்லாற்றெரிவினைபொருளாற்றெரிவினை யென்றிரு திறனே தன்பிற பொதுவினை.

உ - ம். தீர்த்தல்; தீர்த்தல்; நடத்தல். எ - ம். ஆடின சாத்தன்; ஆட்டினசாத்தன்; பிரியமைச்சன், கெடுபுத்தி, தேய்கட்டை, மீள்சினம், உரைகல். எ - ம். இவைபோல்வன வெல்லாம் சொல்லாற்றெரிந்த தன்வினை பிறவினை பொது வினை.

விண்டதாமரை, விண்டபனை, விண்டநிலம், இவை போல்வனவெல்லாம் பொருளாற்றெரிந்த தன்வினை பிறவினை பொதுவினை. (9)

74. மறைமு வகையா வழங்குவர் புலவர்.

உ - ம். வாழ்வான் - வாழான், வாழ்வானல்லன், கெடு வான். எ - ம். கொடுப்பான் - கொடான், கொடுப்பானல்லன், வாங்குவான். எ - ம். புகழ்வான் - புகழான், புகழ்வானல்லன், இகழ்வான். எ - ம் இவை முற்று.

உண்ட சாத்தன் - உண்ணாத சாத்தன், உணலற்ற சாத்தன், பசித்த சாத்தன். இவை பெயரெச்சம்.

நடந்து வந்தான், நடவாது வந்தான், நடையின்றி வந்தான், வாகனமேறி வந்தான். இவை வினையெச்சம்.

உண்டல் - உண்ணுமை, உணலறல், பட்டினி இவை தொழிற்பெயர்.

முதனிலைகளெல்லாம் நடப்பான், நடவான்; உண்பான், உண்ணான் என விதிக்கும் மறைக்கும் பொதுவாகிய பெயராதலால், மறையின்றென்று முன்னர்க் காட்டினும். (10)

75. இதுவிதி யிதுமறை யென்னப் படாசில.

உ - ம். போ, வா; தொடு, விடு; வாழ், கெடு; உலாவு, கில்; உறங்கு, விழி; விரும்பு, வெறு; கொடு, வாங்கு; சா, பிழை; போனான், வந்தான்; நின்றான், இருந்தான்; செத்தான், பிழைத்தான்; விரும்பினான், வெறுத்தான்; உறங்கினான், விழித்தான். எ - ம். செல்வன், வறியன். எ - ம். வினையுங்குறிப்பும் வந்தன.

விதிவினை மறைவினையென்னுமையால், பெயர்க்குங் கொள்க. உ - ம். கிழக்கு, மேற்கு; தெற்கு, வடக்கு; உறவு, பகை; இன்பம், துன்பம்; ஆண், பெண்; பகல், இரவு; ஒளி, இருள்; மெய், பொய்; உண்மை, இன்மை எனவரும்.

இவைகளையினைத்து ஒன்றற்கொன்று விதியாயும் மறையாயும் நிற்தல் காண்க. (11)

76. நிலைமொழி மறையே வருமொழி மறையே யிருமொழி மறையே யெனமூ வகைமறை.

உ - ம். உண்ணாது வந்தான்; உண்டு வாரான்; உண்ணாது வாரான்; 'பள்ளியுமீரம்புலராமையேறற்க' எனவரும்.

77. விதிச்சொன் மறைப்பொரு ளாகி வருநவு மறைச்சொல் விதிப்பொரு ளாகி வருநவும் [வு விதிச்சொலின் முதனிலை விதிப்பொருள் பெறுந மறைச்சொலின் முதனிலை விதிப்பொருள் பெறுந முளவென மொழிகுவ ரொருபுடை யோரே. [வு

உ - ம். அழுக்காறு - பொறுமை; அழுக்காறுமை - பொறுத்தல்; உடன்படல் - மறாமை; மறுத்தல் - உடன்படாமை; 'அறவினை யாதெனிற கொல்லாமை.' 'கொல்லாமை மேற்கொண் டொழுக்குவான்' இவைபோல்வனவெல்லாம் விதிச்சொல் மறைப்பொருளும் மறைச்சொல் விதிப்பொருளு மென்க.

‘உள்ளங்கையினுரோமமுனைத்ததாயின் அறியிலானடங் குவன்’ இவற்றுள் முனைத்தது, அடங்குவன் என்னும் விதி வினையினுள் முதனிலை பிரிந்து முனையாமையே துணிவு, அடங்காமையே துணிவு என்றே பொருள் படுதல் காண்க. இது விதிச்சொல்லின் முதனிலை மறைப்பொருள் பெற்றது.

இனி ஒரு பொருளின்புடை பெயர்ச்சியே வினையென் பது எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தது; அவ்வினையைக் கொள்ளுத லால் வினையெச்சமென்பதும் அங்ஙனமுடிந்தது; அவ்வினை யெச்சம் வினையைக் கொள்ளுதலன்றி வினையின்மையைக் கொள்ளாது என்பதும் அங்ஙனமுடிந்தது. ஆகவே, உண்டு நடந்தான் என்பது பொருந்தும்; உண்டு நடவான் என்பது பொருந்தாது, இலக்கண வழுவேயாம். ஆகையால், அம் மறைச்சொல்லினுள் முதனிலையைப் பிரித்து, ஒருபொருளின் புடைபெயர்ச்சியாகிய புடை பெயர்ந்த நடத்தலென்னுந் தொழிற்பெயராக்கி, வினையெச்சத்தை வினை கொண்டு முடித்து, பின்பு செய்யானென்னு மறையை வருவித்து, உண்டு நடத்தலைச் செய்யானென்று முடிப்பர். இக்கருத்துப் பரிமேலழகர்க்கும் உரையாசிரியர்க்கும் நியமம் இது மறைச் சொல்லின் முதனிலை விதிப்பொருள் பெற்றது (13)

78. செயப்பாட்டு வினையினைச் செப்புங் காலை வினைமுதல் செயப்படு பொருளே தொழிற்பெயர்.

மூன்றின் பயனிலை யாயுமவை யாயு
 முதனிலை தொழிற்பெயர் முற்றீரெச்சம்
 வினைமுதல் செயப்படு பொருளே ழாதியுட் 5
 படுசொல் லற்றே படுபொரு ளாயு
 மவைகட் படுசொல் லணைந்து வந்து
 முற்றுத் தொழிற்பெயர் முதலினுட் படுசொல்
 வரினும் படுபொருள் வருதலின் ரூயும்
 பெயர்ப்பின் வினையெச் சத்தின் பின்னர்ப் 10
 படுசொல் வந்தே வேறுபொருள் பட்டுந்
 தன்பொருள் பிறபொரு ளிவ்விரண் டற்கும்
 பொதுவாய்ப் படுசொற் பொருந்தி நின்றும்
 படுசொல் வரப்படாப் படுபொரு ளாயும்
 படுசொல் வந்தே படுபொரு ளாயு 15
 மின்னும் பலவா யியலு மென்ப.

உ-ம். அரனருச்சிக்கப்பட்டான்; ஆடை தரப்பட்டது;
 ஒழுக்கஞ்செய்யப்படும். மூன்றின் பயனிலை வந்தது காண்க.

‘அகடாரா ரல்ல லுழப்பர்கு தென்னு—முகடியான்
 மூடப்பட்டார்.’ ‘இகழப் படுவாரைக் காணினு மிழுக்கே;’
 ‘இன்னுதிரக்கப்படுதல்’ அம்மூன்றாய் வந்தது காண்க.

செய்குன்று; ஆண்டவ னென்ற லரற்கே தகுமே. மரம்
 வெட்டிற்று; அரம்பொருத பொன்; எழுதிவந்தவோலை;
 ‘யாழு மெழுதி யெழின்முத் தெழுதி;’ ‘இல்வாழ்வானென்
 பான்’ ‘ஊருணிரீர்’ ஏழும் படுசொல்லற்றுப் படுபொரு
 ளானது காண்க. ஆதியென்றதனால், எழுத்தாணியெழுதிற்று
 இது கருவி.

“... செய்ப்பாட்டகுன்று; ஆண்டவனென்று சொல்லப்படுத லாற்றே தகுமே; மரம் வெட்டப்பட்டது; அரம் பொரங் பட்ட பொன்; எழுதப்பட்டு வந்தவோலை; யாமுமெழுதப் பட்டு முத்து மெழுதப்பட்டு; இல்வாழ்வானென்று சொல்லப் படுவான்; ஊராரால் உண்ணப்பட்டதாகிப் நீர்; எழுத்தாணி யெழுதப்பட்டது அவ்வெட்டனுப்படுசொல்லணந்து வந்தது காண்க.

‘உட்கப் படாஅ ரொளியிழப்ப ரெஞ்ஞான்றுங்—கட் காதல் கொண்டொழுகு வார்’ என்புழி உட்காரெனவே பொருள்படுதலிற் படுசொற்குப் படுபொருள் வாராமை காண்க. ‘பெயரெழுவாய் வேற்றுமையாம் பின்பதுதா னாறு—பயனிலையு மேற்கப் படுதல்’ என்புழி ஏற்றலென்றே பொருள்படுதலிற் படுசொற்குப் படுபொருள் வாராமை காண். முதலென்றதனால், உண்ணப்பட்ட சாத்தன்; உண் ணப்பட்டு வந்த சாத்தன் என்பன ஒரோவழி உண்ட சாத்தன்; உண்டு வந்த சாத்தன் எனவே பொருள்படுதலின், ஈரெச்சத்தினுள்ளுங் கொள்க. கற்பிக்கப்படுமாசான்; கற்பிக் கப்படாவாசான்; கற்கப்படுமாணுக்கன்; கற்கப்படாமாணுக் கன் என்பனவுமது.

மறையிறந்து மன்று படும்; ‘போற்றினும் பொத்துப் படும்;’ சொற்பொருள் சோர்வுபடும்; ‘துன்பங்கள் சென்று படும்’ இவற்றுள் இரண்டன்பின்னரும் உண்டாமென்றே வேறுபொருளப்பட்டது காண்க. ‘இலம்படு புலவ ரேற்றகை நிறைய’ என்பதுமது. ‘இணைத்தெனவறிந்த பொருட் கும்மைபடும்;’ ‘இன்னெ னுருபிற் கின்னென் சாரியை இன்மை படும்;’ ‘ஒளியோ டொழுகப்படும்;’ ‘வஞ்சரை யஞ்சப்படும்;’ மெய்சொல்லப்படும்; ஆசை நீக்கப்படும் இவற்றுள் இரண்டன்

பின்னரும் வேண்டுவது தக்கதென்றே வேறு பொருள் பட்டது காண்க. இதனை “வேறில்லை யுண்டியார் வேண்டுந் தகும்படும்” என்னுஞ் சூத்திரத்தினும் விளக்குதும்.

உதவிசெயப்பட்டார்; ‘இன்மை தழுவப்பட்டார்;’ ‘அல்லலடையப்பட்டார்’ இவை ஒரு காற்றன்பொருட்கும், ஒருகால் உதவியை யேற்றுக்கொண்டார்; இன்மையைத் தழுவினார்; அல்லலையடைந்தார் எனப்பொருள்பட்டுப் பிற பொருட்கும் பொதுவாய்ப் படுசொற் பொருந்தல் காண்க.

மரம் வெட்டினான்; சோற்றையுண்டான் இவற்றுட் படுசொல்லைவருத்தினும் வரப்படாமற் தடைபட்டுக் கிடப்பினும் படுபொருள் வந்தது காண்க.

நாய்கோட்பட்டான்; புலிகவ்வப்பட்டான் இவற்றுட் படுசொல்லைத் தடுப்பினுந் தடைபடாதே வந்து பொருந்திப் படுபொருள் வந்தது காண்க.

இன்னும் பலவென்றதனால், எம்மால் வீழப்பட்ட திரு துதற்கில்லையிடம்; தம்மால் வீழப்பட்ட தலைவியுடைய மென்றோள் இவற்றை ‘யாம்வீழ்ந்திருதுதல்;’ ‘தாம்வீழ்வார் மென்றோள்’ எனத் தொகுக்கவேண்டிற் றொகுக்கலாம், வேறுபொருள்படாததலான். ‘கேள்வியாற் றோட்கப் படாத செவி;’ ‘முகடியான் மூடப்பட்டார்’ இவற்றைக் கேள்வி தோளாத செவி, முகடிமூடினார் எனத்தொகுக்க வேண்டிற் றொகுக்கப்படாது, வேறு பொருள்படுதலின். (14)

79. அறுதொகை யறைகுவ ரறிவுடை யார்பலர் படுதொகை யொடுதொகை யேழென் பார்சிலர்.

உ - ம். போசாத்தா; செய்குன்று. எ - ம். சொல்லுத வாற் சொல். எ - ம். பால்கறந்தது. எ - ம். உண்டசோறு.

எ - ம். வணிகனறிந்துவந்த பொன். எ - ம். இவ்வைந்தும் வினையின்றொகை. போக்கப்படு சாத்தா; செய்யப்பட்ட தாகிய குன்று. எ - ம். சொல்லப்படுதவாற்சொல். பாண் கறக்கப்பட்டது. எ - ம். உண்ணப்பட்டசோறு. எ - ம். வணிகனூற்றியப்பட்டுவந்த பொன். எ - ம். முறையே அவ் வைந்திற்கும் படுசொற்றுகாநிலை காண்க. அறுதொகைக் கிணையன்றென்பது கருதி, அறிவுடையார் சிலரென்றும். ()

80. தனக்குப் பயனே பிறர்க்குப் பயனே
தனக்கும் பிறர்க்குஞ் சாரிரு பயனே
தனக்கும் பிறர்க்கும் பயன்சார் பிலவே
யெனநால் வகையா யியன்றே யிவைதாஞ்
சிற்றறி வோர்வினை பேரறி வோர்வினை
யெனவிரு கூறு யெட்டா மென்பர்.

உ - ம். உண்டான்; உடுத்தான்; உறங்கினான். எ - ம். பாங்கன் றா துநடந்தான்; பாங்கியூடறீர்த்தான். எ - ம். தலைவி தலைவனுக்குச் சோறிட்டான்; தலைவன்றலைவியைப் புணர்ந் தான். எ - ம். பயனில்சொற் பாராட்டினான்; கையைவிசினான்; கண்ணையிமைத்தான். எ - ம். முறையே சிற்றறி வோர்வினை நான்குங் காண்க

யானெனதென்னுஞ் செருக்கறுத்தான்; அவாவைவிட்டான்; பிறவியையொழித்தான்; வீட்டையடைந்தான். எ - ம். தூலைப்பாடினான்; உரையையெழுதினான்; மாணக்கனை யறிவித்தான். எ - ம். வேதாகமவழி விரும்பி யொழுகினான்; இரக்கத்தொடுபலியிரக்கத் தொடுத்தான்; அரனது விழாவை மிகவலங் கரித்தான்; சிவனது பூசையை மிகச்சிறப்பித்தான். எ - ம். அறம்பொருளின்ப மனவின்றித் தேடினான்;

அட்டமா சித்தியை யருமையாய்த் தேடினான். எ - ம்.
முறையே பேரறிவோர்வினை நான்குங் காண்க.

‘உலகநூ லுணர்ந்தோர்க் குரைப்பினுந் தெரியா—
பேரறிவோர்வினை யெனப்பே ஈகவே—யறிவுநூ லுணர்ந்
தோர்க் கறையினுந் தெரியா—சிற்றறி வோர்வினை யெனச்
செப் புகவே—யவ்விருநூலை யறிந்தார் தமக்கே—யிவ்விரு
கூற்றெண் வினையிலங்கடுமே’ அஃதென்னெனின்;—இழிபு
வினைகளெல்லாவற்றினுள்ளும் மிகவுமிழிபுவினையாவது இரத்
தலையென்னும் உலகநூல் உயர்ந்த வினைகளெல்லாவற்றி
னுள்ளும் மிகவுமுயர்ந்த வினையாவது இரத்தலையென்னும்
அறிவுநூல், [‘ஒன்றில்லாதான் செத்தபிணத்திற்கடை,’
‘இயல்பாகு நோன்பிற்கொன்றின்மை’ என்பனவுமது.] இங்ங
னம் எல்லாவினையையும் மாறுபடக் கூறுதலையன்றி ஓர்
வினையையானாலும் உடன்பட்டுக் கூறுதாதலால், யாதானு
மோர் வினைச்சொற்பிறந்துழி அவ்வெட்டனுள் இதுவென்று
துணிந்தடச்சூதல் அவர்க்கேயன்றி ஏனையிருவர்க்குங் கூடா
தாதலாலென்க. (16)

81. அவைதா—

மனமொழி மெய்யறி வாகிய நான்கு
னசைவே யாகியு மவ்வசை வின்றியு
நல்வினை தீவினை வெறுவினை யெனநடந்
தறிந்து செய்வினை யறியாது செய்வினை 5
யசேதனஞ் செய்வினை யெனவே யமர்ந்து
தீவினை நல்வினை சிலமுறை திறம்பிச்
செய்யா விருவினை செய்வினை யாகிச்
செய்யிரு வினையே செய்யா வினையா
யின்னும் பலவா மிலக்கணம் பெறுமே. 10

உ - ம். நினைத்தான்; உரைத்தான்; நடந்தான்; அறிந்தான் இந்நான்கும் அசைந்தவினை இவற்றைத் தமிழ்நூலார் ஒருபொருளின் புடைபெயர்ச்சியென்று வழங்குவர். ‘அறிவிறந்தங் கறிந்திடர் செறிந்ததுக ளகற்றிடரே’ இதுபோல் வனவெல்லாம் அசைவற்றவினை. இதுனை வடநூலார் பரவசமென்று வழங்குவர். இவ்வைந்தனுள் அசைவற்ற வினையென்பதொன்றில்லை ஏனைநான்கே வினையென்பாரும், அந்நான்கனுள்ளும் அறிவசைந்தவினையென்பதொன்றில்லை ஏனைமூன்றே வினையென்பாரும், மூன்றென்று வரையறைபில்லை உலகத்துப் பலபொருள்களினுடைய அசைவொன்றுமே வினையாதலால் ஒன்றே வினையென்பாரும், தீக்குச்சுடுபொலப் பொருட்குணமேயன்றி வினையென்பதொன்றில்லை யென்பாரும், இன்னும் பலவாறுரைப்பாருமுளர். அவையெல்லாம் விரிக்கிற்பெருகும்.

நல்வினை தீவினை வெளி. வேறு வினைபாவது இருவினையினுட்படாது வருவது: சையை நொடித்தான்; காலெடுத்திவிட்டான்; மூச்சிவிட்டான்; உறுப்பழக்கை யுருட்டியுதித்தான்; வேர்வையைத்துடைத்தான்; சோற்றைப் பிசைந்தான் எனவரும். மேல் அசைதனஞ் செய்வினைக்குக் காட்டிய உதாரணங்களுட் பொருந்துவனவெல்லாங் கொள்க. எல்லாவினையும் இருவினையுளடங்குமேயன்றி வேறு வினைகூட்டி மூவினையென்று நூல்வழக்கில்லையெனின், பட்டணத்துப் பிள்ளையார் வினைகளை வரம்புசெய்யுமிடத்து, “செய்தன சிலவே செய்வன சிலவே—செய்யாநிற்பன சிலவே யவற்றிடை—நன்றென்ப சிலவே தீதென்ப சிலவே—பொன்றினும் படாதன சிலவே” என மூவினையென்கொண்டார். அன்றியும் பரிமேலழகர் பயன்வினை வெறுவினையென இரண்டுகொண்டு, பயன்வினையைப் பலவிடத்தினும் பலவாக விரித்து, வெறு

வினையை “வகுத்தான் வகுத்தவகையல்லாற்கோடி” என்பத னுட்கொண்டார். அன்றியும் முவினைகொள்ளாக்கால், யாங் காட்டிய உதாரணங்கட்கு வேறுவிதியில்லையென்க. அம் முவினையுள்ளும் நல்வினையுந் தீவினையுந் சிலவே, வேறுவினை பலவேயெனக் கொள்க. இக்கருத்து நோக்கியே அவர் நன்று தீதென ஒருமைப் பாலாகவும், ஒன்றினும் படாதன எனப் பன்மைப்பாலாகவுங் கூறினாரென்க.

அறிந்து செய்வினை, அறியாதுசெய்வினை வெளி. அசே தனஞ் செய்வினையாவது அறிவற்ற பொருளினது வினை. வினக்குக் காட்டிற்று; இருட்டு மறைந்தது; விடங்கொன்றது; கள்ளு மயக்கிற்று; மசுந்து பிழைப்பித்தது; பூமி தாங்கிற்று; ஆற்றுநீர்த்தது; தீச்சுட்டது, காற்றலைத்தது, உதிர்த்தது, நிழலோடிற்று, திரும்பிற்று, நீண்டது, குறுகிற்று; கரும்பி னித்தது; வேம்பு கசந்தது எனவரும்.

முறைதிறம்பலாவது மாறுபட்டுநின்றல். எண்ணு யிரவரைக் கருவிலேற்றினார்; ஆண்டவனைத் தூதாக வஞ்சாது நடத்தினார்; அப்பர் தாங்கொண்ட விரதமழித்த னார்; கடவுளை நாடொறுங் கல்லாலெறிந்தனர்; ஆண்டவன் றலையி லடியான் மிதித்தனர் இவை தீவினை நல்வினையாயின அநங்க னலரை யரனிடத்திட்டான்; வில்வலன் வாதாவி வந்த பெரியோர்க்கெலாம் வழிபடு முறையே வழிபட் டிருந் தார்; வேங்கை வரிப்புலிக்கு விடத்தைத் தீர்த்தான்; பாம் புக்குப் பால்வார்த்தான்; வலையனுக்குத் தூண்டில் வழங்கி னான், கள்ளனுக்குச் சோறிட்டான் இவை நல்வினை தீவினை யாயின. ‘நெஞ்சிற்றுறவார்,’ ‘அடங்கலர்க்கீந்த தானப்பயன்,’ கணவனிழந்தோர்கட்குங் கண்ணி குத்தித் திரியுமவர்துயரி னுக்கும் இரங்கினான் இவைபோல்வனவுமது. இனி யிவ்விரண்

டனையுங்கூட்டி ‘அரனடிக்கன்பர்செய்யும்.’ ‘வினையும் விபரீத மாம்’ எனப் பலருங்கூறினார்.

செய்யாவிருவினை செய்வினையாகுமென்றதென்னெனின், ‘அறவினை யாதெனிற் கொல்லாமை;’ ‘நோன்பென் பதுவே கொன்றுதின் னாமை;’ அழுக்காறுமை, வெகுளாமை, பெரியா ரைப்பிழையாமை முதலாக விலக்கினவற்றைச் செய்யாமையே நல்வினைசெய்தல்.’ ‘பெரியோரைக்காணில்இருக்கையெழாமை, எதிர்சொல்லாமை, ஒருவனையாறீர்த்தவழியும் விடந்தீண்டின வழியும் அவ்விடர்தீர்க்கும் வல்லன்றீராமை, தலைவியைப் புல்லுதற்கு விதித்த நாளிற் புல்லாமை முதலாக விதித்தன வற்றைச் செய்யாமையே தீவினைசெய்தல்.’ எனவரும். ‘துப்பி நெவனாவர் மற்கொ றுயர்வரவு—நட்பினு ளாற்று பவர்’ என்பதுமது.

செய்யிருவினையே செய்யாவினையா மென்றதென் னெனின், மெய்யுணர் வுடையொ ரெவ்வினை செயினும் அவ்விரு வினைசெய்யாமை யாகும் என்று ஆகமமறையெல்லா மியம்பும்.

இன்னும் பலவென்றதனால், ‘நடக்கின்றான் படிக்கின்றான்’ எனக்கலத்தலும், ‘உண்கின்றான் உறங்குகின்றான்’ எனக்கல வாமையும், ‘விளக்குக்காட்டிற்றுக் கண்கண்டது’ என ஒன் றனைவிட்டொன்று நில்லாமையும், ‘சோற்றைமுக்காற் கூறுண்டு காற்கூறுண்டற்குமுன்னே ஓர் நிமித்தத்தால் உண வொழிந்தான்’ என அம்முக்காற்கூற்றுவினை பயன்படுதலும், ‘நெற்பயிர் முக்காற்கூறு முறையே வளர்ந்து காற்கூறு வினை தற்கு முன்பே மழையின்றி விளைவொழிந்தது’ என அம் முக்காற் கூற்றிற் சிறிதாயினும் வினை பயன்படாமையும் முதலாயினவெல்லாவ் கொள்க.

இவ்விருகூத்திரவிதியுந் தமிழ்வழக்கன்று, வடநூல் வழக்கென்க. (17)

82. தொழிற்பெயர் வினைமுதல் செயப்படுபொரு
கருவி யிடம்பெய ரெச்சமுற் ருகலு [ளே
மிருவகை முற்று மீரெச்ச மாகலு
மிருவகை யெச்சமு முற்றே யாகலு
முளவென மொழிப வொரோவழிப் புலவர்.

ஒரோவழியென்றதனால் எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்த
தன்று. இக்கருத்து “எழுத்துச் சொற்றிரி பிரண்டேயன்றி”
என்னுஞ் சூத்திரத்திற் காட்டுதும்.

உ - ம். பறவை பறந்தது; அன்பரிடத்துக் கொடை
தோன்றிற்று; ‘தேரான் நெளிவுந் தெளிந்தான்க ணையுந
வுந்—தீராவிடும்பை தரும்’ எ - ம். உடுக்கைகிழிந்தது;
நடக்கைவந்தது; புடக்கலுண்டான். எ - ம். விளக்குக் காட்
டிற்று; நோன்பிற்குச் காப்புக்கட்டினான்; மகற்குப் பொற்
காப்பணிந்தான்; எனக்கிவ்வேல் காப்பு; உனக்கிவ்வரண்
காப்பு; அவற்கிவ்வாள் காப்பு. எ - ம். கிடக்கையுயர்ந்தது;
படுக்கை தாழ்ந்தது. எ - ம். பொருள் செயல்வகை; வினை
செயல்வகை; தோன்றலாதே; உயிர்த்தலாதே. எ - ம்.
‘ஆய்தங் கெடுத லாவயி னான;’ ‘மெய்யீ நெல்லாம் புள்ளி
யொடு நிலையல்; ‘ஏற்றுன்புள் னுந்ந்தா னெயிலெரித்தான்
மார்பிடந்தா—னீற்று னிழன்மணி வண்ணத்தான்-கற்றொரு
பான்—மங்கையான் பூமகனான் வர்ச்சடையா னீண்முடி
யான்—கங்கையா னீன்கமுலான் காப்பு.’ எ - ம். தொழிற்
பெயரானது வினைமுதலாகி முற்றீறாக ஆறுபொருள்பட்டது
காண்க.

உண்டான் சாத்தனாருக்குப்போனான் என்புழி, உண்ட சாத்தனாருக்குப் போனான் எனப்பொருள்படுதல் காண்க. இது வினைமுற்றுப் பெயரெச்சமானது. ஏனைமுற்றும் நன்னூலில் “வினைமுற்றேவினை யெச்ச மா நலும்” என்னுஞ் சூத்திரத்திற்குக் காட்டிய உதாரணங்களா லறிக.

வெறுத்த ஞானி வீட்டையடைந்தான், சாத்தனுமுது வந்தான் என்புழி வெறுத்தான் ஞானி, சாத்தனுமுதான் எனப்பொருள்பட்டு ஈரெச்சமுமுற்றாதல் காண்க. (18)

83. வினைமுற்றுப்பெயர் விரிக்குங் காலை
வினைமுதல் செயப்படு பொருளே கருவி
யிடமே தொழிற்பெய ரிவ்வைந் தன்றியு
மெட்டுரு பேற்றே யெண்பொரு ளாத
லீற்றய நிரித லீரெச்ச மாத 5
லீறிகர மாதலவ் வீறிகர மாயவை
வினைமுதல் செயப்படு பொருளொடு கருவி
யிடம்வினை யெச்சமா யியங்குத லன்றியு
மின்னும் பலவகை யெனவிளம் புவரே.

வினைமுதலாதியெடுத்துக் கூறிப் பின்னும் ஈரிடத் தெடுத்துக் கூறுதலென்னெனின், முன்னது உருபேலாமலே அப்பொருள்படும்; நடுவது உருபேற்றே அப்பொருள்படும்; பின்னது விகாரப்பட்டே அப்பொருள்படுமென்க.

உ - ம். ‘தார்தாங்கிச் செல்வது தானே;’ ‘வினையே செய்வது;’ ‘உலகத்தா ருண்டென்ப தில்லென்பான்.’ எ - ம். உடுப்பது, உண்பது; ‘இல்வாழ்வா னென்பான்.’ எ - ம். ‘வேலன்றி வென்றி தருவது;’ ‘வெல்வதரண்.’ எ - ம். வினை

வது நாடு; யாமிருப்பது மதுரை. எ - ம். ‘உறங்குவது போலுஞ் சாக்கா நுறங்கி—விழிப்பது போலும் பிறப்பு’ ‘பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை.’ எ - ம். முறையே ஐந்தாம் காண்க.

‘மாணடிசேர்ந்தார் வாழ்வார்.’ எ - ம். ‘ஒறுத்தாரை யொன்றாக வையாரே.’ எ - ம். கொண்டானால் வாழ்ந்தான் குலமகள். எ - ம். ‘ஒறுத்தார்க் கொருநானே யின்பம்.’ எ - ம். சுன்றாளி னீங்கினு ளிவனிமித்தம். எ - ம். கொண்டானது மாடு. எ - ம். கொண்டான்கணிநுந்தான் குலமகள். எ - ம். இரப்பானிச் சோற்றையேல். எ - ம். முறையேயெட்டுங் காண்க.

தின்பார்—‘ஊன்றின்பவர்;’ நயவாதான் — ‘பெண்ணை நயவாதவன்;’ செய்வான்—‘செய்பவன் கருவி;’ செறப்பட டார்—‘வேந்து செறப்பட்டவர்’ இவற்றுள் சுற்றயறிநிதல் காண்க.

நடந்தகுதிரைகள்; பிறந்தபிள்ளைகள் இவை அன்பெழு அகரவீற்றஃறிணைப் பன்மைவினைமுற்றுப்பெயர் பெயரெச்சமானது.

உண்பான் வந்தான்; ஒதுவான் போயினான் இவை வினைமுற்றுப்பெயர் வினையெச்சமானது

இவன் மாணந்தி, இவன் பிறைசூடி; இவன் கங்கை யாடி இவை ஏந்தினான், சூடினான், ஆடினான் என்னும் வினைமுற்றுப் பெயர்கள் சுறிகரமானது.

மண்ணுணி வெண்ணெயுண்டான்; புழுதியுணி கடிந்தது; ஞாயிறுகாணி நன்றாயெயிர்த்தது. எ - ம். உருகணி.

பேயாடி. எ - ம். இவ்விராந்தூக்கண் காட்டி; இத்தநடு
பேயோட்டி; இச்சகடு தேரோட்டி. எ - ம். இப்பாணை நாழி
பொங்கி; இம்மரக்கால் குறுணிகொள்ளி. எ - ம். அம்பலத்
தாடி வந்தான்; மயிலேறி நீங்கினான்; வேலேந்தி வெகுண்
டான்; நூலோதிடுவன்றான். எ - ம். இவை ஈறிகரமாயவை
வினைமுதலாதியாக முறையே காண்க.

இன்னும் பலவென்றதனால், 'தாம்விழ்வார்;' 'யாம்விழ்
வார்;' 'இல்வாழ்வானென்பான்.' எ - ம். 'உண்பது நாழி;' 'உடுப்பது நான்குமுழம்.' எ - ம். உருபும் படுசொல்லுந்
தொக்கு வினைமுற்றுப்பெயராய் வினைமுதலாயுஞ் செயப்படு
பொருளாயும் வருதன் முதலாயினவெல்லாம் கொள்க. (19)

84. எச்சமென்றென்றில்லையிவையடையென்று
வேறெச்ச மென்றிலை விகாரமுற் றென்று [ம்
மெச்சமொன் றென்று மிரண்டே யென்றுந்
தன்வினை பிறவினை யிவ்விரண் டென்று
முப்பொழு தறிதலான் மூன்றே யென்றுந் 5
தலைமையிற் றலைமை யெனவிரண் டென்றுங்
காரணங் காரிய மெனவிரண் டென்று
முதல்வினை சினைவினை யெனவிரண் டென்று
மியல்பு திரிபென விரண்டே யென்றும்
விரியே தொகையே யெனவிரண் டென்றும் 10
வினையெச்ச மொன்றையே வெவ்வே றென்று
மீறுசொற் பற்றி யிரண்டே யென்று
மின்னும் பலபல விலக்கண மாகச்
சொன்னார் சிலரே துணியார் பலரே.

இது எச்சமென்பதொன்றையே ஒரொருவர் ஒரோ ரிலக்கணமாகக் கொண்டது கூறுகின்றது.

உ - ம். அட்டசோறு; சொன்னமொழி; உண்டுபசி தீர்ந்தான்; உறங்கிவிழித்தான் - இவை அடையாய் நின்றலே யன்றி வேறுபயன்படும் பொருளின்றாகலான், எச்சமென் றென்றிலை அடைமொழியேயென்பர்.

உண்டான்சாத்தன்; உழுதான்வந்தான் என்பன விகாரப் பட்டு உண்டசாத்தன்; உழுதுவந்தான் என நின்றலால், எச்சமென்று வேறில்லை விகாரமுற்றேயென்பர்.

உண்ட: உண்டு எனக் குறைவினையாதலால், எச்ச மென்பதொன்றே யென்பர். அவை நிலைமொழிக்குறைவினை யால் ஒன்றேயாயினும், வருமொழிநோக்கி இரண்டே யென்பர்.

தன்வினை, பிறவினை, முக்காலவினை வெளி.

தச்சன்செய்ததேர், அரசன்செய்ததேர்; உழுது பயன் கொண்டான் வறியான், உழுது பயன்கொண்டான் வேந்தன் என வருதல்பற்றித் தலைமை இற்றலைமையென இரண்டே யென்பர்.

மழைபெய்தநீர், புல்லினவிற்பம்; சமைந்தவரிசி, உண்ட சோறு, உழுதுவிளைந்தநெல், பிணிதீரக்குடித்தான் மருந்து இவை இங்ஙனம் வருதல்பற்றிக் காரணங்காரியமென இரண்டேயென்பர்.

முதல்வினை சினைவினை வெளி.

மருவினநாள், மரீஇயநாள்; தழுவிக்கொண்டான், தழீஇக்கொண்டான் எனவருதல்பற்றி இயல்பு திரிபென இரண்டேயென்பர்.

பொருதகர், பொருததகர்; வரிப்புனைபந்து, வரிந்துபுனை பந்து எனவருதல் பற்றித் தொகை விரியென இரண்டே யென்பர்.

செய்து, செப்பு முதலாயின வெவ்வேறுதலால், இவை யெல்லாவற்றையுங்கூட்டி வினையெச்சமென்று ஒருபெயரிடல் பொருந்தாது: அன்றியும் வினையைக்கொள்ளு மெட்டுருபு களையும், உவமவுருபுகளையும், பிறவற்றையும் வினையெச்ச மென்று பெயரிட்டு வழங்காமை காண்கவென்பர். பெயரெச் சத்திற்கும் இஃதொக்கும்

செய்து, செப்பு முதலாக ஈறுபற்றிவருவன எல்லா வற்றையும் ஒன்றுக்கி, வான், பான், பாக்கு, பின், முன், கால், கடை, வழி, இடத்து முதலாகச் சொற்பற்றி வருவன வெல்லாவற்றையும் ஒன்றுக்கி, வினையெச்சமென்பது இரண்டேயென்பர்.

இன்னும் பலபலவென்றதனால், செயற்கென்பதனை வினை யெச்சமென்றும், உருபென்றும், நீர் பொய் கூறியபின் மெய் கூறுவார் யார் என்பதனைக் கூறினாலென்று ஒருசொல்லாக்கி வினையெச்சமென்றும், இருசொல்லாக்கிப் பெயர்கொண்ட பெயரெச்சமென்றுங் கூறுதன் முதலாகப் பலகூறுவரென்றுங் கொள்க.

இவற்றுள் ஒன்றனைத் தள்ளி ஒன்றனைக் கொள்ளற்கு; இவையெல்லாவற்றையுங் கொள்கவென்னும் பொருள்படச் சிலர்பலரென்றும். (20)

85. வேறில்லை யுண்டியார் வேண்டுந் தகும்படும் வினைபெய ரெச்சம் வியங்கோள் பத்துப் திண்பா விடமெலாஞ் செல்லு மென்ப.

யார் என்னும் வினாவனை உயர்திணைப் படர்க்கைக்கு மாத்திர முரித்தன்றோவெனின், “நானாரென் னுள்ளமார் ஞானங்க ளாரென்னை யாரறிவார்.” எ - ம். “ஊதைகூட் டுண்ணு முகுபனி யாமத்தெங்—கோதைகூட் டுண்ணிய தான்யார்மன் - போதெலாந்—தாதொடு தாமுந்தார்க் கச்சி வளநாடன்—தாதொடு வாராத வண்டு.” எ - ம். இக்காரியஞ் செய்தற்கு நீ யார். எ - ம். அஃறிணையிருபாற்றகண்ணும் ஏனையீரிடத்தினும் வருதலின், எல்லாவற்றிற்கும் உரித் தென்க.

வேண்டுமுதன்முன்றும் முற்றிற்கும் எச்சத்திற்கும் பொதுவாய செய்யுமென்னும் வாய்பாடன்றோவெனின், “ஓஓதல் வேண்டு மொளிமாழ்குஞ் செய்வினை—யாஅது மென்னு மவர்.” யான்போகல்வேண்டும்; நீயுரைத்தல் வேண்டும் என உயர்திணைப் பல்லோர்படர்க்கை தன்மை முன்னிலைக்கண் வருதலின், அன்றென்க. இம்முன்றும் ஒரு பொருள்களவியாய்த் தொழிற்பெயராய்த் தேற்றப்பொருள் பட்டே நிற்குமென்க. தேற்றப்பொருளாவது இக்காரியஞ் செய்தலே தக்கது, தகுதி, பொருத்தம், துணிவு, தெளிவு, நன்மை, அமைதி, முடிவு, வேண்டுவது; இக்காரியஞ் செய்யாமை வழுவே, இழிவே, தீமையே, சிறுமைபே, குற்றமே எனப்பொருள்படுதல். ‘இனைத்தென வறிந்த சினைமுதற் களவிக்கு—வினைப்படு தொகுதியி னும்மை வேண்டும்,’ ‘இனைத்தென் றறிபொரு ளுலகி னிலாப்பொருள்—வினைப் படுத் துரைப்பி னும்மை வேண்டும்,’ ‘இன்னென வருடம் வேற்றுமை புருபிற்—கின்னென் சாரியை யின்மை வேண்டும்,’ ‘நலம்வேண்டி னானுடைமை வேண்டும்,’ ‘வேறு வினைப் பல்பொரு டமுனிய பொதுச்சொலும்—வேறவற் றெண்ணுமோர் பொதுவினை வேண்டும்.’ எ - ம். இவரஃ

விக்காரியஞ் செய்யததகும்: இவ்வுழுநுந்தத்தகும்; இச்சோ
 றண்ணத்தகும்: இந்நீர்குடிக்கத்தகும் எ - ம் 'முகத்தி
 னினிய நகாஷு வகத் தின்னா — வஞ்சரை யஞ்சப் படும்,'
 'இனைய ினமுறைய ரென்றிகழா நின்ற — வொளியோ
 டொழுகப் படும்,' 'கற்றறிந் தோரைத் — தலைநிலத்து
 வைக்கப் படும்,' 'கீழ்களைச்—செய்தொழிலாற் காணப் படும்.'
 எ - ம் 'இருவினைக்குத் தக்கவுடல்,' 'உள்ளப்படுவன —
 கொள்ளப் படாது மறப்ப தறிவிலென் கூற்றுக்களே.' எ - ம்.
 வரும். இங்ஙனம் வருஞ்செய்யுட்கட்கெல்லாம், நச்சினூர்க்
 கினியார், சேனாவரையர், பரிமேலழகர், உரையாசிரியர்
 முதலாயினார் முற்றாயும் எச்சமாயும் பொருளுரைக்கின்
 வருவாமென்று கருதி, வியங்கோட்பொருட்டென்றும்,
 விதிப்பொருட்டென்றும், தகுதிப்பொருட்டென்றும்,
 வேண்டிவெதென்றும், தமக்கு வேண்டியவாறே பொரு
 ளெழுதிச் சொற்குணம் வாளாபோயினர்.

உண்டென்பதனை நன்னூலார் விரித்தலின், விரித்தினை
 மென்க. ஏனைய வெளி. உண்டென்பது முறையிறந்து
 தன்மைமுற்றாயும், எச்சமாயும், உள்ளென்னும் முதனிலை
 யாயும், பகுபதமாயும், உண்மையென்னுந் தொழிற்பெயரா
 யும், பகாப்பதமாயும், உண்ணென்னும் முதனிலையாயும்
 திரிதனோக்கி, முதலினும் ஈற்றினுந் திரிபுபட்டுக் கிடக்கச்
 சூத்திரஞ் செய்தனம். (21)

46 வினைச்சொ லிலக்கணம் விளம்பிலள வில்லை
 யாயினு மைந்தனு ளறிந்தடக் குகவே.

இது புறநடை. புறநடையென்பாருமுளர். ஐந்தும்
 ஈறக்கூறினும்.

‘பேய்கண் டனையதொன் றுகநின் றுனப் பெருந
தகையே;’ ‘தூண்டிற் பொன் மீன்விழுங்கி யற்று;’ ‘புரங்
குன்றி கண்டனையரேனும்.’ எ - ம். மயில்கண் டன்ன மட
நடை மகளிர்;’ ‘சேய்கண் டனையன்.’ எ - ம். ‘பலர்புகழ்
நூயிற் கடற்கண் டாங்கு;’ ‘பொரு ளில்லார்க் கிவ்வுலக
மில்லா தியாங்கு;’ ‘அறிதோ றறியாமை கண்டற்றல்.’ எ-ம்
இங்ஙனம் பெரும்பாலும் வரப்பட்ட மூவகை வினைக்குந்
தமக்கேற்றபடி பொருள் விளங்குதற்கேற்ற சொல்லெல்
லாம் விரித்தெழுதிச் சொற்குணம் வாளாபோயினர்.
‘வெகுளி கணமேயுங் காத்த லரிது;’ ‘புறங்குன்றி கண்டனைய
ரேனும்,’ இவற்றிற்கு ஆனாலும் ஆயினுமெனப் பொரு
ளெழுதி வாளாபோயினர்.

நச்சினுர்க்கினியார் நன்னூலார் முதலாயினர் இயற்கை
முதனிலை ஆ போ என்றே இருக்குமென்றார். திருவள்ளுவர்
பரிமேலழகர் முதலாயினர் இயற்கை முதனிலை ஆகு போகு
என்றேயிருக்கு மென்றார்.

கல், வில், நில். எ - ம். ஒல், கொல், செல், சொல், புல்,
வெல், எ - ம். குற்றொற்று முதனிலைத்தனிவினைகள் விகற்ப
மின்றியோர் படித்தாயிருக்கவே, இவற்றுள் வியங்கோள்
விகுதி பொருந்தில், கற்க, விற்க, நிற்க எ - ம். ஒல்க,
கொல்க, செல்க, சொல்க, புல்க, வெல்க. எ - ம். விகற்
பித்துப் பலபடித்தாயின. இது மட்டோ, இம்முதனிலைகள்
செயவெனெச்சமாயின், கற்கவென்னும் வியங்கோடானே
எச்சமாகியும்; அவ்வாறன்றி வேறுபட்டு, ஒல்ல, கொல்ல,
சொல்ல என எச்சமாகியும், வந்தன. இதுமட்டோ, இம்
முதனிலைகள் வினையாகாது, கல்லையுருட்டினான்; வில்லை
வினைத்தான்; கொற்செய்த கூர்வான்; செல்லரித்த சேலை;

‘சொல்லருஞ் சூற்பசும்பாம்பின்?’ ‘புற்றலைகாண்பரிது’ எனப் பெயராயின. இதுமட்டோ, இவை தொழிற்பெயராக் கால், கற்றல், கற்குதல், கற்பு, கல்வி. எ - ம். கோறல், கொல்லுதல், கொல்லல், கொலை எ - ம். வேறுபட்டன இதுமட்டோ, இவை பிறவினை பாங்கால், கற்பி, நிற்பி, நிறுத்து, நிறுவு, நிறு, நிலைப்பி எ - ம். செல்வி, செலுத்து எ - ம். வேறுபட்டன. நிறுவென்பது உயிரீற்றுமுதனிலே யன்றோவெனின், நீ நில்வென்னு முதனிலைதானே ஒன்றனை நிற்கச்செய்யென்னும் பொருள்படத் திரிந்ததென்க. இங்ஙனம் பலபல முதனிலைக்குணங்களை விரிக்கிற பெருகும், அமைக.

எழுத்தென்னுந் தொழிற்பெயர் அப்பொருளை விட்டுப் பால்பகாவஃறிணைப் பொருட்பொதுப்பெயராய், அப் பொருளை விட்டு ஓவியமுதலியன போலன்றி அகரம நகர முதலியன வடிவையுணர்த்தும் சிறப்புப்பெயராய், அப் பொருளைவிட்டு ஒலியை யுணர்த்துமாகுபெயராய், அப் பொருளை விட்டு அவ்வொலியின திலக்கணத்தையுணர்த்தும் இருமடியாகுபெயராய், அப்பொருளைவிட்டு அவ்விலக்கணத்தையுணர்த்து நூலிணையுணர்த்தும் மும்மடியாகு பெயராய், அப்பொருளை விட்டு இங்ஙனங் கூற்றிறெழுத்து இங்ஙன மறிவித்ததெழுத்து எனக் கருமகருத்தாவையும், கருவிக் கருத்தாவையும் உணர்த்தும் நான்மடியாகுபெயராய் நின்று, பலபொருள்பட்டது காண்க. இங்ஙனம் பலபல தொழிற் பெயர்க் குணங்களை விரிக்கிற பெருகும், அமைக.

இனி முற்றீரெச்சங்களை விரிக்கிற பெருகுதலானும், தொல்காப்பிய முதலிய விலக்கணங்களினும் திருவள்ளுவர் முதலிய விலக்கியங்களினும் சில சில விரித்தலானும் எழு

திலம். இங்ஙனம் வருதலபற்றி ஐயவிலையென்றும். அநவத்தையோவென்பாரை நோக்கி ஐயத்தென்றும் ஐந்தன்மேல் ஆறேழ் முதலாகக்கொள்வாருஞ் சிலர், ஐந்தன்கீழ் நான்கு மூன்று முதலாகக்கொள்வார்கள் சிலர், அவர்களை நம்பற்கவென்பது தோன்ற அடக்குகவென்னது அறிந்தென்றும். அவர்கண்மதங் கூறி மறுக்கிற்பெருகும், அதனை லமைக. (22)

வினையியல் முடிந்தது.

3. ஒழிபியல்

87. பொதுவெழுத் தானுஞ் சிறப்பெழுத் தானு மீரெழுத் தானு மியைந்துமொழி பெயர்ந்தும் பொதுவெழுத் துள்ளும் பொதுவாய்த் திரிந்துந் தமிழ்ச்சிறப் பெழுத்தைந் தானுந் திரிந்து மொழிமுத லிடைகடை யெனுமூன் றிடத்துந் தோன்றன் முதலா விகாரந் தோன்றியும் வருமே தமிழில் வடமொழி யென்க.

உ - ம். மணி. எ - ம். ததி. எ - ம். ஆதி எ - ம். பிறிதினியைபு நீக்கம்; பிறிதினியைபின்மை நீக்கம். எ - ம். மாலை; நாரி. எ - ம். அற்புதம்; விகற்பம். எ - ம். சிவன்; நாராயணன். எ - ம். தமிழ்; அமிழ்தம். எ - ம். தெய்வம்; எந்திரவூர்தி. எ - ம். கொங்கணம். எ - ம். உலகம்; தத்துவம்; வாக்கு. எ - ம். இடபம்; வீடம்; இராமன். எ - ம். பரிசம்; முத்தி; தது. எ - ம். முறையே காண்க.

ஆக்கினை ஆணை; விஞ்ஞானம் விண்ணொளம், விருத்தம் வட்டம்; சிருத்தம் நடட்டம்; திடம் திட்டம்; விபு விம்மு இங்ஙனம் இன்னும் பரந்தவருவனவெல்லாம் இச்சூத்திர விதியுள் அடக்கக்கொள்க. (1)

88. பொதுவெழுத் தானுஞ் சிறப்பெழுத் தானு மீரெழுத் தானு மிலங்குந் தமிழ்மொழி.

உ - ம். நிலம்; நீர். எ - ம். ஒன்று; எறி. எ - ம். பழம்; வாழை. எ - ம். முறையே காண்க. (2)

89. அதிகா ரத்தா லவாய்நிலை தன்னு லோர்சொற் பொருளை யுறுத்தற் பொருட்டாற் செய்யுள் விகாரத் தாற்சிதைந் ததனு லறுவகைப் பொருளி னத்தொகை தன்னு லிடையி லுள்ளன வெல்லா மறைதலா லின்னும் பலபல வேதுவி னாலு மொழிவரு வித்து முடித்தனர் கொளலே.

அதிகாரத்தான் மொழிவருவித்தலாவது: “அவற்றுள் அ இ உ எ ஓக்குறிலைந்தே” என்புழி நின்ற அவற்றுளென் னுஞ் சொல்லைப் பத்துச்சூத்திரத்திற்குத் தனித்தனியே வருவித்தலும், “அன்னுனிற்றுமொழி யாண்பாற் படர்க்கை” என்புழி நில்லாத வினை வினைக்குறிப்பு உடம்பாடு எதிர்மறை முற்றுக்களாமென்னுஞ்சொற்கள் முதலாகப் பலசொற்களை “வேறில்லை யுண்டைம்பான்மு விடத்தன” என்னுஞ் சூத்திர வரை பொருத்தமறிந்து தனித்தனியே வருவித்தலும் போல்வன.

அவாய்நிலையான் மொழிவருவித்தலாவது: “இயம்புவனெழுத்தே” — யான்; ‘அறைகுவன்சொல்லே’ — யான் என்றும் போல்வன.

ஒர்சொற்பொருளை யுறுத்தற்பொருட்டான் மொழிவருவித்தலாவது; ஊழென்னுஞ்சொற்கு விதி, பொறி, வினை முதலிய சொற்களுள் ஒன்றனைக் கூறவே பொருள்படுதலாயிருக்க, ‘ஊழ் அஃதாவது இருவினைப்பயன் செய்தவனையே சென்றடைதற்கு ஏதுவாகிய நியதி’ என்றும்போல்வன.

செய்யுள்விகாரத்தாற் சிதைந்ததனான் மொழிவருவித்தலாவது: ‘ஆகார விறுதி யகர வியற்றே;’ ‘செய்தசெய் கின்ற செய்யு மென் பாட்டில்;’ ‘கருத்துப் பதப்பொருள் காட்டு;’ ‘பழியஞ்சிப் பாத்தூ ணுடைத்தாயின் வாழ்க்கை;’ ‘வினை வலியுந் தன்வலியு மாற்றான் வலியுந்—துணைவலியுந் தூக்கிச் செயல்.’ என்பவற்றுள் அகரவிறுதியியற்றே, செய்யுமென்னும் வாய்பாட்டில், எடுத்துக்காட்டு, இல்வாழ்க்கை, சீர் தூக்கிச்செயல் என்றும்போல்வன. செய்யுள் விகாரத்தினாலும் சிதைந்ததனாலும் என இருபொருள்கொண்டு, இவ்வுதாரணங்களை முன்னதற்காக்கி, பின்னதற்குக் ‘கழாஅக்கால் பள்ளியுள் வைத்தற்றால்’ என்பதற்குப் பகரவிகார முதலிய குற்றங்களை மிதித்தென்னுஞ்சொற்களை வருவித்தல் போல்வனவெனக் கொள்ளலுமொன்று. சிதைந்தது-இழிவு பட்டது.

அறுவகைப் பொருளினத்தொகை தன்னான் மொழிவருவித்தலாவது: முறிமேனி என்புழி முறிபோலு மேனியென்றமையாது மாவினது தளிரினது நிறத்தையும் அத்தளிரினது தட்பத்தையும்போன்று கண்ணுக்கும் மெய்க்கும் இன்பத்தைக் கொடுக்கு மேனியென்றும்போல்வன. அறு

வகைப்பொருளினாலும் அத்தொகை தன்னாலுமென இரு பொருள்கொண்டு, இவ்வுதாரணத்தைப் பின்னதற்காக்கி, முன்னதற்குதாரணம் அறுவகைப்பொருளும் விரிந்துகின்ற விடத்தும் இங்ஙனமொழிகளை வருவித்தல்போல்வனவெனக் கொள்ளலுமொன்று.

இடையிலுள்ளனவெல்லா மறைதலான் மொழி வரு வித்தலாவது: ‘அயனுயர் சதாசிவ னதிதா ரத்தார் என்புழி அரி அரன் மகேச்சரனென வருவித்தல்போல்வன. ‘பிருதிவி நாதம் பிறக்கு மாயையின்;’ ‘அ ஓன உயிரே;’ ‘கனவுடம் பாகும்’ என்றற் போல்வனவுமது.

இன்னும் பலபலவேதுவினான் மொழிவருவித்தல் தொல் காப்பியப் பொருளதிகாரவுரையிற் பெரும்பாலும் வரும். இங்ஙனம் விரிக்கிற்பெருகும்.

‘பிறிது மாகுப காமங்காழ்க் கொளினே;’ ‘நல்லார் புனை னரே’ என்புழியா னுமது செய்வேனெனப் பொருள்கொள்ளு தல் குறிப்பு.

‘கருநாய் கவர்ந்த காவின்ர் சிதகிய பாணையர்’ என்புழி ஆயெனப் பொருள்கொள்ளுதல் வினையெச்சமானது வினைக் குறிப்புமுற்றாய்த் திரிந்தது. “குறிப்புமுற் றீரெச்சமாகலு முளவே” என்பதனால் முற்றெச்சமாய்த் திரிந்ததன்றோ வெனின், அவர் “அன்றியின்றியென் வினையெஞ் சிகரந்— தொடர்பினு ளுகரமாய் வரும்” என்று கூறினார். அதனை மறந்து கூறுதலால் அன்றென்க. அவர் இங்ஙனையன்றிப் பலவிடத்தினு மறந்தார். அன்றியும் இறைவனீங்கலான வெல்லாவாசிரியர்க்கும் “மறவியினைய வுடல்கொ ளுயிர்க் குணம்” என்பதன்றிப் பொது. அவரவர் மறவிகளை விரிக்கிற்பெருகுதலானும், அறிதலருமையானும், பெரியோர்க்குக்

குற்றங்கூறினானென்னுங் குற்றம் வருதலானும், விரித்தில
மென்க. இம்மறவி வருதற்குக்காரணந தன்வசஞ்சிறிதாயினு
மின்றி ஊழென்னும் பரவசமாயே நடத்தலென்க. இக்கருத்து
நோக்கியே பாயிரத்துள் 'மறப்பெனும் பகைவன் வாரிக்
கொண்டனன்' என்றும். 'இரும்பார்க்குங் காலரா யேதி
லார்க் காளாய்,' 'சேனைத்தலைவராய்' என்பனபோல நின்றன
கெடுதல்விகாரப்பட்டு நின்றன வென்பாரும், ஆயென்னு
மொழி வருவிக்கவேண்டு மென்பாருமுளர். இங்ஙனம் வரு
வன வெல்லாம் மொழிவருவித்தலென்னு மிலக்கணமன்று.
இவ்விரண்டற்கும் வேறுபாடென்னெனின், முன்னது மொழி
வருவித்தற்கு முன்பே சொல்லாவது பொருளாவது சொற்
பொருள் கூடியாவது முடியாது கிடக்கும்; பின்னது மொழி
வருவித்தற்கு முன்பே சொல்லும் பொருளும் முடிந்த
கிடக்கும். (3)

90. இயற்கை யளபெடை செயற்கை யளபெடை
யெழுத்துப்பே றளபெடை யிசைநூ ளளபெடை
யொற்றுப்பே றளபெடை - பொரோவழிக் கூடி
லைந்தென மொழிப வளபெடை யவைதாங்
குற்றெழுத் தளபெடை நெட்டெழுத் தளபெடை
யொற்றெழுத் தளபெடை யெனவொரு மூன்றாய்
மொழிமுத லிடைகடை மூன்றினும் வருமே.

விளி; பண்டமாற்றார்த்தல், புலம்புதல், முறையிடுதல்
ஆகியிடத்துச் சொற்குப் பின்றோன்றாது கூடப்பிறத்தல்
இயற்கை.

சீர் தளை வழுவினவிடத்துச் சொற்பிறந்தபின் புலவன்
பெய்துகொள்ளுதல் செயற்கை.

எழுத்துப்பேறு உயிர்மயங்கியன் முதலானவிடங்களில்
அராஅப்பாம்பு முதலிய சொற்களிற்காண்க.

இசையளபெடை வழக்கினுட் காமரத்தாரிடத்திற்
காண்க.

“ஒற் - நின்றியுஞ் செய்யுட் கெடி நொற்றை யுண்
டாக்கு—குன்றுமே லொற்றளபுங் கொள்” என்பதனால்
ஒற்றுப்பேறளபெடை காண்க. இவ்விதி சிறுபான்மையாத
லிற் கூடினென்றும். எனவே நான்கும் பெரும்பான்மை
யென்க.

‘பழுஉப்பல்லன்ன பருவுகிர்ப் பாவடி;’ ‘நெய்போல்வ
தூஉம்;’ ‘நீங்கிற்றெறுஉம்;’ துப்பாயதூஉமழை;’ ‘கூட்டி
யெழுஉத லென்மனார் புலவர்;’ ‘ஆவயின் வருஉம் வல்
லெழுத்து மிகுதி;’ ‘ஆவயின் வருஉ மகர மூர்ந்தே;’ ‘இன்
னென வருஉம் வேற்றுமையுருபிற்கு;’ ‘ஏவலின் வருஉ
மெல்லா ஶிற்றவும்;’ ‘வடிவி னளவின் வண்ணத்தின் வருஉம்.’
எ - ம். ‘விராஅய்ச்செய்யாமை;’ ‘கழாஅக்கால்;’ ‘குன்று
முட்டிய குரீஇப் போலவும்;’ ‘பரீஇயுயிர்செருக்கும்.’ எ - ம்.
வருவனவெல்லாங் குற்றெழுத்து. இவ்விதி பெரும்பான்மை
யும் விளிமரபுச் சூத்திரங்களாற் காண்க. ஏனையெந்தும்
வெளிப்படை.

(4)

91. போலி யெழுத்தைப் போற்றுதல் கடனே.

எ - து. ஈரெழுத்துக்கள் கூடி ஓரெழுத்துப்போல
வருவனவற்றைத் தன்னாது கொள்ளுகவென்றவாறு. தள்
ளில், ‘ஐயெனெடுஞ்சினை மெய்ப்பெறத்தோன்றும்;’ ‘ஐயந்தீரப்
பொருளை யுணர்ந்தலு—மெய்ந்நடுநிலையு மிகுநிறைகோற்றே;’
‘கையினுற் சொலக் கண்ணினிற் கேட்டிடு—மொய்கொள்

சின்னையின் மூங்கையு மாயிரினம்,' 'கையறு நெஞ்சங் கடியல் வேண்டும்—பொய்தீர்காட்சிப்புரையோய்போற்றி;' 'ஒளவிய நெஞ்சத்தா னுக்கமுஞ் செவ்விபான்—கேடு நினைக்கப் படும்.' இவைபோல்வருஞ் செய்யுளெல்லாம் மோனைத்தொடையோ டும் எதுகைத் தொடையோடும் மாறுபட்டு, இலக்கணவழு வாதல் காண்க

வட நூலார் இவ்விலக்கணத்தைத் தள்ளாது, சமமானக் கரமென்று பெயரிட்டு இவ்விரண்டினையுந் தழுவினர். அது பற்றித் தமிழ்நூலார் இணையெழுத்தென்று மொழிபெயர்க்க மறந்து போவியெழுத்தென்று மொழிபெயர்த்ததனால், போவிச்சரக்கு, போவியிலக்கணம், போவியுரை என்னுஞ் சொற்களைப்போல இதனையுங்கருதி, முன்னும் பின்னும் பாராது தள்ளினர், அதுபற்றியே இச்சூத்திரஞ் செய்தன மென்க. (5)

92. அறுவகைத் தொகையு மப்பொருள் படுமே யாதலி னுருபு முதலிப வடைந்து
நின்றுபய னென்னெனி னிகழ்த்தக் கேணீ
தொக்குழி யப்பொரு டோன்றியும் வேறோர்
பொருளே தோன்றியும் பலபொரு டோன்றியும்
வரும்பின் னிரண்டு மயக்கங் கொடுக்கு
மத்தொகை யிருவகை வழக்கினு மாகா
கருதின பொருளறி கருவி யாக
வருமே யுருபு முதலிய விரியே.

உ - ம். மரத்தை வெட்டினான் தொகின் அப்பொருள் பட்டது. சாத்தனைவெட்டினான்; சாத்தனொடுவந்தான்;

சாத்தற்குக் கொடுத்தான் தொகின் வேறுபொருள் பட்டன. கரும்பிற்கு வேலி; கருப்புவேலி எனத் தொகிற் பலபொருள் பட்டது. இம்மூன்றனுள் முன்னது இருவழக்கினும் பொருந்தும், பின்னிரண்டும் ஒரு வழக்கினும் பொருந்தாது. அஃதென்னெனின்; முறையே கூறுகின்றும். கருதின பொருளைவிட்டுக் கேட்கின்றான் வேறுபொருளைக் கருதலானும், அதுவோ இதுவோ எதுவோ எனமயங்குதலானுமென்க. ஆகையாற் கருதின பொருளறிநருவியாகிய உருபு முதலிய விரி வந்துகின்றலாற் பயனுண்டென்க.

ஏனையந்தொகையும் இவ்வாறு வரும்; விரிதிலம்; குளிர்நீர்; சுடுதீ, பெய்மழை பொருந்தும். பார்த்தநீர்; ஆகும் வாகனம்; காத்தமலர்; பூத்தவரசு இவைபார்நீர்; ஆகுவாகனம், ஆராகனம்; காமலர்; பூவரசு எனத்தொகிற் பொருந்தாது.

ஆருயிர்; ஆரணங்கு; ஆரமிர்தம் பொருந்தும். ஆரிருள், ஆரடிசில், ஆர்நீர், ஆர்வயிறு, ஆர்வாய் பொருந்தாது.

மதிமுகம், பவளவாய் பொருந்தும். கடல்போல முழங்கிற்று; மழைபோலப் பொழிந்தது; புலிபோலப் பாய்ந்தது தொகிற்பொருந்தாது.

கபிலபரணர்; உவாப்பதினான்கு பொருந்தும். எட்டும் னூறும்; பொன்னுமணியும்; வருதற்குமுரியன்; சாத்தனும் வந்தான் தொகிற்பொருந்தாது.

பொற்றாவி பொருந்தும். பொற்குடம் பொருந்தாது.

எழுத்துச்சொற்பொருளணிக் குற்றங்கள் வரினும் சந்தக் குற்றம் வரலாகாதென்னும் யாப்புவிதி நோக்கி, எவ்வழு வரினுமமைக. அடி தொடை ஓசை முதலிய செய்யுளுறுப்புக்கள் வருவற்கவென்னுங் கருத்தாற் பொருந்தாதன

வற்றையுஞ் செய்யுளங்காரமென்று பெயரிட்டு இடர்ப்பட்டு ஒரோவழித் தொகுப்பர் சான்றோர். அங்ஙனம் தொகுப்பராயினும், விரிந்துதின்று பொருள்பட்டாற்போல மயக்கமின்றிப் பொருள்படுங் கருவியாக அத்தொகைக்கு முன்னுந் பின்னுந் தொடர்புசெய்வர். எனவே, தொகுத்த சான்றோர்க்கும் அத்தொகை ஆகாதென்பது கருத்தாயிற்று. ஆகவே, உருபு முதலிய விரியின்றியின் வேறு பொருள் பட்டும், அதுவோ இதுவோ எதுவோ என்னும் ஐயநோன்றப் பலபொருள்பட்டும் வருதலின், பொருடுணிதற்கருவியாகிய உருபு முதலிய விரி வேண்டுமென்பது தெளிக. தொகுக்கினும், வல்லுனர் தொகுக்கிற்பொருந்தும், வல்லார் தொகுக்கிற்பொருந்தாது. எனவே, வருட, வழுவியமைந்தது, வழுவற்றது எனத் தொகைநிலை முன்றென்று தெளிக. (6)

93. தொகிலொரு பொருண்முத லெழுபொருள்
வரைதரும்.

என்பது வெளி. (7)

94. தடுமா றுந்தொழி றருந்தொகை சிலவே.

உ - ம். புகிகொல்வீரன்; பகைவர்தொழுமரசன்.
'வானைமீனுள்ளறலைப்படல்.' (8)

95. தொகைநிலைதொகாநிலை யெனுஞ்சொற்பொ
மாறுபடு புலவர்கண் மூவர்க ளென்க. [ருளான்

நிலைமொழி வருமொழிக்கிடையே மறைந்து நின்றல் வெளிப்படநின்றலென்றும், நிலைமொழி வருமொழிகள் கூடி நின்றல் பிரிந்து நின்றலென்றும், நிலைமொழி வருமொழிகள்

ஒன்றாய் நின்றல் பலவாய் நின்றலென்றும், பொருள்கூறி,
ஒருவரையொருவர் மறுப்பர். அவை விரிக்கிற்பெருகும்.

இது பொது, வருவது சிறப்பு. (9)

96. தொகைநிலைக் குணத்தைச் சொல்லுங் காலை
வேற்றுமை யுருபு முதலிய விடைநிலை
தொகுதலிற் றெகைநிலை யெனப்படு மென்று
நிலைமொழி வருமொழி நீக்க மின்றி
யீறு முதலு மியைந்து நின்று 5
விட்டிசைப் பின்றியோர் நிலைமொழி விதிபெறத்
தொகுதலிற் றெகைநிலை யெனப்படு மென்றும்
பலசொற் கூடியோர் சொல்லே யாகிப்
பிளவுபட் டிசைக்கவும் பிரிக்கவும் படாம
லீறு முதலு மிவையெனப் படாமற் 10
றெகுதலிற் றெகைநிலை யெனப்படு மென்றுங்
கூறுவர் தொகைநிலை கூறுங் காலை
யுருபு முதலிய விடையே யுரைத்தல்
விட்டிசைத் துரைத்தல் வெவ்வே றுரைத்த
லென்றே கூறுவ ரிவர்மத மறுபடா. 15

உ - ம். நூல்கற்றான் இது உருபு தொக்கு நின்றது.
நூலைக் கற்றான் இது உருபு விரிந்து நின்றது.

சூரணவென்றான் வந்தான் என்புழிச் சூரணவென்றான்
என்னும் பதம் நிலைமொழி வருமொழி நீக்கமின்மை
முதலிய இலக்கணங்களைப் பெற்றுத் தொக்கு ஓர் நிலை
மொழியாயே நின்றது. முருகன் சூரணவென்றான் என்புழிச்

சூரனை வென்றனென்னும் பதங்கள் மூன்றாக விட்டிசைக்கப் பட்டு நின்றன.

‘ஒருகோட் டிருசெவி முக்கணுல் வாயன்;’ ‘உல்லாச நிராகுல யோக விதச்—சல்லாப விநோதன்;’ ‘ஆடியிடை நெடுங்கட் டிணைமுலைப் பொற்றொடி;’ மன்னகுமாரன்: சங்க படகம்; வட்டவள்ளம்; பவளவாய்; கமலபாதம் இவை பல சொற்கூடி ஓர்சொல்லாதன் முதலிய இலக்கணங்களைப் பெற்றுத் தொக்கு ஓர்பெயராயே நின்றன. ஒருகோட்டன் இருசெவியன் முக்கண்ணன் நால்வாயன். எ - ம். உல்லாசன் நிராகுலன் யோகவிதன் சல்லாபன் விநோதன். எ - ம். ஆடியிடையாள் நெடுங்கண்ணாள் துணைமுலையாள் பொற்றொடியாள். எ - ம். மன்னக்குமாரன். எ - ம் சங்கம் படகம் எ - ம். வட்டம் வள்ளம் எ - ம் பவளம் வாய். எ - ம். கமலம் பாதம். எ - ம். வெவ்வேறாய்ப் பிரிக்கப்பட்டுப் பிளந்திசைக்கப்பட்டு ஈறு முதலும் இவையெனத் துணியப் பட்டுப் பலபெயராயே நின்றன

இம்மூவரும் ஒருவர்க்கொருவர் எளியரல்லா, அதனை மதமறுபடாவென்றும். (10).

97. அறுவகைத் தொகையு மறையுங் காலை
யொன்றே தொகுதலும் பலவே தொகுதலு
மாறு வகையு மடங்கத் தொகுதலு
முருபே தொகுதலும் பொருளே தொகுதலு
முருபும் பொருளு மொருங்கே தொகுதலு 5
முருபும் பொருளு மொருங்குபல தொகுதலும்
பொருளு முருபும் பொருளுந் தொகுதலு
முதலிடை கடையென மூன்றினுந் தொகுதலுங்

கடையிடை யிரண்டினுங் காணத் தொகுதலு
மாதியாம் பலவு மறைந்தனர் புலவர். 10

2. - ம். மரம்வெட்டினான் என்புழி ஒன்றே தொக்கது.

‘குன்றி கோபங் கொடிவிடு பவள - மொன்செங் காந்த
ளொக்கு நின்னிற்’ என்புழி உருபும் உம்மையுந்தொக்கன.

துடியிடை நெடுங்கட் டுணைமுலைப் பொற்றொடி என்புழி
ஆறுந்தொக்கன.

மதிமுகம் என்புழி உருபே தொக்கது.

பொருபடை என்புழிக் காண்மென்னும் பொருளே
தொக்கது.

படைக்கை என்புழி உருபும்பொருளும் ஒருங்கே
தொக்கன.

பாண்டிக்கரை என்புழிப் பாண்டியது நாட்டுக் கடவினது
கரைக்கணிருக்குமார். பொன்னரசன் என்புழிப் பொன்னின்
கண்ணே விருப்பத்தையுடையவரசன், குழல்வாய் என்புழிக்
குழலினதிசைபோல இனிமையைக் கொடுக்குஞ்சொல்லினை
யுடையவாய். இவை உருபும் பொருளு மொருங்குபல
தொகுதல்.

வடுகக்கண்ணன் என்புழி வடுகநாட்டின்கட் பிறந்த
நண்ணன். செந்தாமரை என்புழிச் சிவந்த பூவையுடைய
தாமரை. இவை பொருளும் உருபும் பொருளுந்தொக்கன.

மலர்முகம் முதற்றொக்கது. தாமரைமுகம் இடைத்
தொக்கது. பொற்றொலி கடைத்தொக்கது. செய்தான்மாடம்;
இருந்தான் குன்றம்; அன்பருளிருக்கு மறிவோரிடத்தே
கடை இடைத்தொக்கன.

ஆதியென்றதனால், வடுகங்கண்ணன் — வடுகனுக்கு மகனாகிய கண்ணன்; கவிழ்தும்பை—கவிழ்ந்த பூவையுடைய தும்பை; ஆந்தை — ஆதனுக்குத் தந்தை; பூந்தையும்தா. இவை முதலிய பெரும்பாலும் விரியும்

தனித்தனி சிறப்பித்தால் விரிதனோக்கி, அறுவகைத் தொகையுமெனப் பொதுப்படக் கூறிச் சுருக்கினமென்க. ()

98. பண்புத் தொகைவிதி பகரிற் பெருகு
மாயினுஞ் சிலவிதி யறைகுவன் கேண்
பண்புமுன் வருதலு மிருபண் படுத்தலு
மிருபண் ஷொடுபொரு ளியைதலு மவ்விரு
பண்புக டாமே பொருளை விளைத்தலு 5
மியற்பெயர் சிறப்புப் பெயர்மா றுதலுஞ்
சிறப்புப் பொதுப்பெயர் முறையே சிறத்தலும்
பொதுச்சிறப் புப்பெயர் முறையே பொருந்தலும்
பின்மொழி யாகு பெயராய்ப் பிறத்தலு
முன்மொழி யாகு பெயராய் முடிதலு 10
மிருமொழி யாகு பெயரா யிருத்தலு
மொருபொருட் கிருபெய ராகி யொட்டலு
முற்பதந் தமிழ்மொழி முற்பதம் வடமொழி
யிருபதந் தமிழ்மொழி யிருபதம் வடமொழி
யாகி வருதலு மாதியாப் பலவே. 15

வெண்கரும்பென இனம்பற்றியும், வெண்டிங்களென இனம்பற்றாமலும், வெண்டாமரையெனத் தனக்குரிய சினைபெயரிட்டு உரிமையில்லாத முதலைப்பற்றியும், வெள்ளா டெனவெதிர்வுபற்றியும், 'விலங்கன்னர்வெள்ளறிவினார்' என

இழிவுபற்றியும், வெண்களமர், வெள்ளாளர் எனச் சாதி பற்றியும், வெள்ளோட்டமெனப் புதுமைபற்றியும், வெண்டேரெனப் பொய்பற்றியும், வெளற்றுமரமென உள்ளீ டின்மைபற்றியும், வெளியார் முன்னென இயல்புபற்றியும், இச்சோறு வெண்படியெனக் கலப்பின்மைபற்றியும், இவ்வுரு வெண்கலமென ஒரு பெயரேபற்றியும், வெள்ளிடையெனத் தனிமைபற்றியும், இவ்வணி வெள்ளைப்பொன்னென நிற மின்மைபற்றியும், இவனுக்கு வெள்ளைப்புத்தியென மந்தம் பற்றியும், இவ்வூரில் வெள்ளைப்பிள்ளையாரெனப் பண்புப் போலிபற்றியும், இன்னும் பலவாயொருபண்பே விரிதவிற் பெருகுமென்றும். இக்கருத்து “கறுப்புஞ் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள” என்னுஞ்சூத்திர முதலியவற்றாலறிக.

உ - ம். கருங்குதிரை. எ - ம். வெண்ணிறம். எ - ம். சிறுபைந்துவி. எ - ம். பெருவெள்ளை சிறுவெள்ளை [இவை பாசுபெயருமன்றி அன்மொழியுமன்றி நெல்லென்னும் பொருடந்தன.] எ - ம். திருவள்ளுவன் நெய்வப்புலவன்; அகத்தியன் முனிவன்; தண்டியாகிரியன் [இவற்றை மாரியு மறிக.] எ - ம். பலாமரம்; பாணிமீன்; மேடராசி. எ - ம். அரசன்சோழன், பார்ப்பானிராமன். எ - ம். மக்கட்சட்டு; பழங்கறி; பழம்பளி. எ - ம். குழற்பண்; யாழ்ப்பண்; ‘குழலினிதியாழினிது.’ எ - ம். புளிச்சுமை; கறிச்சுமை. எ - ம். அராஅப்பாம்பு; கன்னியாகுமரி. எ - ம். மன்னன் சூமாரன். எ - ம். நுட்பம். எ - ம். அழகப்பிரான். எ - ம். ஆதிபகவன். எ - ம். முறையே காண்க

ஆதியென்றதனால், வண்ணம், வடிவு, அளவு, சுவை முதலாகப் பலருமெடுத்தோதினவும் அணியினுளுருவக முதலியனவுங்கொள்க. (12)

99. சிலபெய ரெச்சமுஞ் சிலவினைத் தொகையு
மிருவகை யுவமையும் வண்ணச் சினைச்சொலும்
பண்புத் தொகையெனப் பகரும் வடநூல்.

உ - ம். எண்ணும்பொருள் — எண்ணப்படுவதாகிய
பொருள் என்பர். துணியும்பொருளுமது. இவ்விரண்டினையும்
வேறிலக்கணமென்பர். உரைகல் - உரைக்கப்படுவதாகிய கல்
என்பர். செய்குன்றுமது. மதிமுகம், முகமதி என்புழி உரு.
இடையினுமீற்றினுந் தொக்கது என்பர். செங்காணை,
வெண்பூத்தாமரை முறையே காண்க.

பகரும் வடநூலெனவே தமிழ்க்கடாதென்க. ஆயின்
சரிலக்கணமும் ஒன்றென்று பாயிரத்திற் கூறியதென்னென்றிற்
பெரும்பான்மை நோக்கியென்க. (13)

100. அஅந் நநிகுவி வருமொழிப் பொருளை
யின்மை பிறிதுமறை யினுளொன் றுக்கும்.

எ - து. இவ்வகையாலும் வருமொழிப்பொருளை மூன்
றனுளொன்றாக்கு மென்றவாறு.

உ - ம். அருபம், அப்பிராமணன், அதன்மம் எ - ம்.
'அடைந்தாலு மொன்றாகா தநநியமா யிருக்கும்.' 'அந்நிய
மாய் நிறைந்த; அநங்கன். ஈ - ம். 'அந்நியநாத்தியை யுணர்த்
தும்.' எ - ம். நிமலனாயிறையவன். எ - ம். 'குதர்க்கவுரை'
கூறேல்.' எ - ம். திக்கினொடு விதிக்கு நீர் செலுத்தி எ - ம்
முறையே ஆறும் மூன்றும் வந்தனகாண்க. (14)

101. அவற்று ளின்மை யைவகை யாகும்.

அவை சிவஞானசித்தியாரில் அபாவவளவையுள்ளந் தண்டி-
பலங்காரத்துள் அபாவவிரிச் சூத்திரத்துள்ளுங் காண்க
ஆயின், வடமொழி யிலக்கணத்தை இங்ஙனம் விரிக்கிற்பய
னென்னெனின், “இல்லென் சிளவி யின்மை செப்பின்;”
“இல்லெ னின்மைச் சொற்கையடைய;” “இல்பொரு
ளுவமை.” எ-ம். அல்வழி; அஃறிணை, அவனல்லன்; குற்றி
யல்லன்மகன்; மகனன்றுகுற்றி; ‘இருதிறனறிவுள திரண்
டலா வான்மா;’ ‘இருதிற னல்லது சிவசத்தாமென,’ எ - ம்.
‘கோளில்பொறி;’ ‘பயனில்சொல்.’ எ - ம். முறையே அம்
மூன்றனையும் முற்காலத்தார் மொழிபெயர்த்துத் தமிழிற்
குரிய இலக்கணவிலக்கிய மாக்கினர். அன்றியும் பிற்காலத்
தார் ‘நேர்ந்த மொழிப்பொருளை நீக்க வருநகரம்;’ என்று
மபாவமு மில்லதனபாவமும்;’ ‘அபாவம் பொருளொப்
பாறென்பர்.’ எ - ம். ‘அத்துவித மொன்றையு மாங்கு;’
‘அநாதிமுத்தசித்துரு;’ ‘அபேதப்பிறப்பிலதாய்.’ எ - ம்.
மொழிபெயராமலேதமிழ்க்குரியஇலக்கணவிலக்கியமாக்கினர்.
ஆகையால், அம்மூன்றனையும் அவற்றுளொன்றாகிய ஐந்தனை
யும் விரித்தறியாக்கால், தமிழிலக்கண விலக்கியங்கட்குப்
பொருள்கொள்ளக் கூடாது. பொருள்கொள்ளுங் கருவியாய்
விரித்ததனான், மிகவும் பயனுண்டேயென்க.

இனி இவ்வறுவகையுமன்றி, அபகீர்த்தி, அநிக்கிரமம்,
அபவாதம், துன்னிமித்த முதலிய பலவுள. அவையெல்
லாம் விரிக்கிற பெருகுதலானும், தமிழிற்குப் பயன்படுதல்
சிறுபான்மையாதலானும், உரைத்திலமென்க (15)

102. எழுத்துச் சொற்பொரு ளாற்றன் மொழிப்
காரண மிவற்றுட் கருதுவ கருதுக. [பொருட்

எ - து எழுத்தாற்றல், சொல்லாற்றல், பொருளாற்றல், மொழிப்பொருட்காரணமென்னுந் தான்கனுகருத்தற்கு அகப்பட்டனவற்றை மாத்திரம் கருதுகவென்றவாறு. ஆற்றல் - வலி.

அயன், அரி, அரன் என்புழி அகரவுயிரானது ஒற்று உயிர் மெய் முதலியனவற்றையுணர்த்தாது தானுயிரே தனக் கொரு மாத்திரையே யென்றுணர்த்தலே எழுத்தாற்றல். இக்குளத்தைப் பெருக்கு; இவ்வாற்றுப்பெருக்கு நேற்று வந்தது; இவ்வாற்றுப் பெருக்குக் கடல்போன்றது என முறையே குகரவுயிர்மெய்யானது ஒன்று, அரை, கான்மாத்திரையாகியும், முற்றுகரம், குற்றுகரம், ஒற்றுகியும், அலகு பெற்றே நின்றும், பெறுதற்கும் பெறுமைக்கும் பொதுவாயே நின்றும் பெறுதே நின்றும், ஆற்றல் கெட்டது.

விரலென்னுஞ்சொற் றனக்கு முதலாகிய கையையுஞ் சிலையாகிய நகத்தையும் உணர்த்தாது, தானங்குலமேயென்று பொருளுணர்த்தலே சொல்லாற்றல். நகமென்னுஞ்சொல் ஒருகாலுகிரையும் ஒருகான்மலையையும் உணர்த்தலே ஆற்றல் கெட்டது.

சிலைவளைத்து வென்றான்; சிலையா லாலயஞ்செய்தான் என்னுந் தொடரினுள் முறையே கல் வில் என்றுணர்த்தாது, வில் கல் என்றுணர்த்தலே பொருளாற்றல். இப்பணமுழுதுங் கொடாதே என்னுந் தொடரினுள் ஒருகாற் சிறிதாயினுங் கொடாதேயென்றும், ஒருகாற் சிறிதுவைத்துப் பெரிது கொடுவென்றும், ஒருகாற் பெரிதுவைத்துச் சிறிது கொடுவென்றும் உணர்த்தலே ஆற்றல் கெட்டது.

மொழிப்பொருட்காரணம் “மொழிப்பொருட்காரணம்” என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்துட்காண்க.

இந்நான்கிலக்கணமும் அறிதலருமைநோக்கிச் சுருதுவ
சுருதுவென்றும் (16)

103 முப்ப தெழுத்து முறையே யொற்றுமை
யன்றியுங் கசவுஞ் சயவும் வயவு
மனவும் லளவும் வலவு மன்றியு
மின்னும் பலவா மொற்றுமை யென்ப.

அன்றி ஈரிடத்திற்குறியது முன்புள்ளது, இன்றுள்ளது,
சொல்லொற்றுமையென்னும் மூவதையும் பகுத்தறிதற்கென்க.

உ - ம். அறுமுகம்; ஆறுமுகம்; மீற்கண் - மீன்கண்.
எ - ம். பிக்கை - பிச்சை; பங்கசம் - பங்கயம்; கோவில் -
கோயில்; கலம் - கலன்; அலமருகுயினம் - அளமருகுயி
லினம், வில்வம் - வில்லம். எ - ம். வரும்.

இன்னும் பலவென்றதனால், பகுதிமுதலேந்தும், பெயர்
முதனான்கும், நிலைமொழியும் வருமொழியுங் கொள்க. உ - ம்.
இயம்பினார் - விளம்பினார். எ - ம். உண்டனன் - உண்டான்.
எ - ம். உண்ணுகின்றான் - உண்கின்றான். எ - ம் ஒன்றனை -
ஒன்றினை. எ - ம். முட்டிது - முட்டிது; கற்றீது - கற்றீது.
எ - ம். பொற்பணி - ஆடகப்பணி எ - ம். தொட்டான் - திண்டி
னார் எ - ம் அதுவோ - அதுகொல். எ - ம் “கறுப்புஞ்
சிவப்பும் வெகுளிப்பொருள.” எ - ம். சிவனஞ்சுகின்றான் -
அரன்னிடமுண்டான். எ - ம், முறையே காண்க (17)

104. ஓரெழுத் திற்கே யொருசா ரியையு
மோரெழுத் திற்கே பலசா ரியையும்
பலவெழுத் திற்கே யொருசா ரியையுந்
தொடர்ந்தபல் லெழுத்திற் கொருசா ரியையுஞ்.

சாரியை யின்றித் தனித்துத் தொடர்ந்துத்
தொடர்பினுட் சாரியை கலந்து தோன்றியும்
வருமென மொழிப வழக்கறிந் தோரே.

உ - ம். 'வல்லெழுத் தென்ப க ச ட த ப ர்;' 'மெஸ்
லெழுத்தென்ப ந ஞ ண ந ம ன்;' 'இடையெழுத்தென்ப
ய ர ல வ ழ ள.' இவை பதினெட்டும் அச்சாரியை யொன்
றையே பெறும்.

அகரம், அகாரம், அஃகான் என்புழி ஒரெழுத்திற்கே
பலசாரியை வந்தன.

அகாரம், ஆகாரம், ஐகாரம் என்புழிப் பலவெழுத்
திற்கே ஒரு சாரியை வந்தது.

அஆகாரம், இசகாரம் என்புழித் தொடர்ந்த பலவெழுத்
திற்கு ஒருசாரியை வந்தது.

'அம்முனிகரம்' என்புழிச் சாரியையின்றித் தனித்து
வந்தது.

'அ இ உம்முதற்றனிவரின்;' என்புழிச் சாரியையின்றித்
தொடர்ந்து வந்தது.

'ணனஃகான்முன்னர்;' 'லளஃகான்முன்னர்' என்புழித்
தொடர்பினுள் அச்சாரியையும் காண்சாரியையும் வந்தன.
ஒரெழுத்திற்கோர்சாரியையும், ஒரெழுத்திற்கிணந்து இரு
சாரியையும், இணையீரெழுத்திற்கு ஒருசாரியையும் வருதல்
பற்றிக் கலந்தென்றும்.

(18)

105. தகுதி யவாய்நிலை யண்மைநிலை மூன்றும்
புணரப் புணர்வது புணர்ப்பெனப் புகல்வர்.

தகுதியாவது, சோற்றையுண்டான் என்புழிச் சோறென்னும் பதம் உருபு வருமொழிகளோடு புணர்தற்கு முன்பே தானே தனித் தோராதாரமின்றியே கிற்பினும், இறிஞி மிறிஞிபோலப் பொருளற்ற சொல்லன்றாய், பொருளும் வினைமுதல் கருவி முதலிய பொருளன்றாய், இன்னும் பலகுணங்களோடு கூடிநின்றல்.

அவாய் நிலையாவது: அத்தனிப்பதம் தனக்குரிய ஐயுருபையே விரும்புதலுமன்றி, ஓர் வினைச்சொல்லிணையும் விரும்புதன் முதலாகிய அவாவோடு கூடிநின்றல்.

அண்மைநிலையாவது, சோறு கடன் முழங்கிற்றுண்டான் என இடையிற் பிறசொற்கள் வந்து பொருந்தற்கிடங்கொடாமற் தம்முளனுகிச் சோற்றையுண்டான் என நின்றல். இவ்வண்மை நிலை யிலக்கணமுணராதார் இடையிற்பொருத்தில், அதனைச் சான்றோர், ஒன்றையுங் குற்றங்கூறாமென்னுரியமத்தால், யாப்பு விதி நோக்கி வந்ததென்றும், மொழி மாற்று முதலிய பொருள் கோளிலக்கண நோக்கி வந்ததென்றும்; இடைப்பிறவரனோக்கி வந்ததென்றும், இன்னும் யாதானுமோர் பெயரையிட்டு, சோற்றையுண்டான் கடன் முழங்கிற்று எனப் பிரித்து வேறு தொடராக்குவர். இதனைச் சிலர் மறுப்பர். அஃதெவ்வனமெனின், நாற்குலத்தலைவரும், நாற்குலக்குலமகளிரும் தனித்தனியே இருவரிருவராய்க் கிடப்பிற் புல்லுதல் கூடும்; இம்முறையன்றி நான்குதலைவரும் ஒருசிறையே, பின்பு நான்கு குலமகளிரும் ஒரு நிரையேயாக எண்மருமொரு முறையே கிடப்பிற் புல்லுதற்றொழில் கூடாது. இவ்வுவமை முதலாகப் பலவுவமைகளைக் காட்டிச் சொற்றொடர்புண்டென்றன் மாத்திரமேயன்றிப் பொருட் தொடர்பு சிறிதாயினுங் கூடாதென்று உவமேயங் கூறி

மறுப்பர். இவ்வண்மைநிலைவிதியானது தகுதியவாய்நிலையைக் காட்டினும் மிகவும் விரியுமென்க. தொல்காப்பியர் இம்மூன்றையுமுள்ளடக்கி, “நிறுத்த சொல்லுங் குறுத்துவரு கிளவியும்” என்றார். (19)

106. பொருத்தப் புணர்ச்சியப் பொருத்தமில்புணயிவ்விரு வகையு மொருங்கியல் புணர்ச்சி [ர்ச்சி யெனமுன் றென்பர் புணர்ச்சி யியல்பே வழுவுடைப் புணர்ச்சியை மருவழி நான்கே,

இது பொது.

(20)

107. பொருத்தப் புணர்ச்சியை விரிக்கிற் பெருகு மன்றியும் யாவரு மறைந்தனர் காண்க. (21)

108. ஆற்றொழுக் கடிமறி மாற்றிரண் டல்லா வெழுவகைப் பொருள்கோண் மருஉமொழி சிலவிடைப் பிறவரல் பண்பதி கார [பொய்யுரை மாதியாம் பதங்க ளவையு மன்றி விசுதியுரு பும்மை முதலினுட் சிலவும் பொருத்தமில் புணர்ச்சி யெனப்புகன் றனரே.

ஆற்றொழுக்கும் அடிமறிமாற்றும் பொருத்தப் புணர்ச்சியுளடங்கும். ஏனையவற்றுக்குதாரணம் ‘சுரையாழ வம்மிமிதப்ப;’ ‘யானைக்கு நீத்துமுயற்குநிலை’ முதலியவெழு வகைப்பொருள் கோளும் பலரும் விரித்தனர் காண்க.

துணிக்கொம்பர்; கடைக்கண்; அரைக்காசு; முன்றில் என முன் பின்னாய் நின்றன் முதலியன மருஉமொழி.

‘ஒப்பிலா மலடி பெற்ற மகனொரு முயற்கொம்பேறித்—
தப்பிலா காயப் பூவைப் பறித்தமை சாற்றி னாரே’ முதலி
யனவெல்லாம் பொய்யுரை.

வல்லமெறிந்த மல்லல்யாணைப் பெருவழுதி என்றலே
முறை. இதனிடையின் நல்லிளங்கோசர்தந்தை யெனவரல்
இடைப்பிறவரலென்க. இச்செய்யுள்போலப் பெரும்பாணு
முள வென்க.

‘இனிய வுளவாக வின்னாத கூறல்—கனியிருப்பக் காய்
கவர்ந்தற்று.’ என்புழி இனிய கனி, இன்னாத காய் எனப்
பின்னும் பிரித்துப் பொருத்தலே பண்பு.

அதிகாரமாதியென்றது “அதிகா ரத்தா லவாய்கிலை
தன்னால்” என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கூறிய உதாரணமுமுதங்
கொள்ளுதற்கென்க.

இதுவரை பதத்தோடு பதம் புணர்ந்த பொருத்தமில்
புணர்ச்சி.

இனிப் பதத்தோடு விசுதி முதலிய பொருந்தும்
பொருத்தமில் புணர்ச்சி வருமாறு;—கொடிச்சேவலான்.
செய்த வேள்வியன்; கொண்டபகைவன்; உடைமரவுரியான்
இவைபோல்வன வெல்லாம் சேவற்கொடியான்; வேள்வி
செய்தவன்; பகைகொண்டவன்; மரவுரிபுடையான் என்று
விசுதி பொருந்தலே முறையென்க. ‘செல்வத்துளெல்லாந்
தலை;’ ‘நடுவூருணச்சுமரம்’ இவைபோல்வனவெல்லாம் செல்வ
மெல்லாவற்றுள்; ஊர்நடுவுள் என்றுருபு பொருந்தலே முறை
யென்க. ‘புணரிய னிலையிடைக் குறுகலு முரித்தே;’ சாத
தன் வருதற்குரியனுமாவான் இவை போல்வனவெல்லாம்
புணரிய னிலையிடையும் குறுகலுரித்து; சாத்தன் வருதற்கு

முரியனாவன் என்றும்மை பொருந்தலே முறையென்க. முதலென்றதனால், ஒன்றினையுணர்ந்தான்; இரண்டினையிழந்தான் இவைபோல்வனவெல்லாம் அன்சாரியை பொருந்தலே முறையென்க (22)

109. இவ்விரு வகையு மொருங்கியல் புணர்ச்சி சிலவிடைப் பிறவர லெனத்தெளிந் தனரே.

உ - ம். வாளான் மருவாரை மாய வெட்டினான்; அறத்தையழகு பெறச்செய்தான்; 'நீலம்பி லேறிவரு நீசனருண் ஞானமதலை' இவைபோல்வனவெல்லாம் ஒருகாற் பொருந்தும், ஒருகாற் பொருந்தாதென்க.

பொருத்தப்புணர்ச்சி யொன்றிருக்கவே ஏனையிரண்டுங் கொண்டதென்னெனின், புணர்ச்சிச்சிறப்பினும் அடிதொடை ஓசை முதலிய செய்யுளுறுப்புச் சிறத்தலிற் கொண்டதென்று தெளிக. சிறுபான்மை சொற்சுருங்குதற் பொருட்டென்றும், சொல்லிரிதற்பொருட்டென்றுந் தெளிக.

இம்மூவகைப்புணர்ச்சியும் சிறப்பும், அச்சிறப்பின்பையும, பொதுவுமாகிய வழுவுற்ற புணர்ச்சியையாமென்க சோறுகடன் முழங்கிற்றுண்டானென்பதுபோலச் சிறவாத வழுப்புணர்ச்சியன்று. புணர்ச்சி நான்காயிற்றென்க (23)

110. வழுவுடைப் புணர்ச்சியைப் பலர்வகுத்
[தலினிலம்.

எழுத்தினுள் ஈிலக்கியனவுஞ் சொல்லினுட் டிணைவழு முதலியனவுமென்க. (24)

111. புணர்ச்சி விகாரம் புணர்ச்சியில் விகார மெனவிரண் டாகு மெழுத்து விகாரம்.

தொடர்மொழிக்கண்ணும், தனி மொழிக்கண்ணும் முறையே வருமென்க.

இது பொது, வருவன சிறப்பு. (25)

112. எழுத்திலக் கணத்தி னெழுந்த விகார
மியாப் பிலக்கணத்தி னெழுந்த விகார
மெனவிரு கூறும் புணர்ச்சி விகாரம்.

இவ்விருவகைவிகாரமும், ஈரிலக்கணத்தினும் எல்லாரும் விரித்தனின், யாம் விரித்திலமென்க. (26)

113. தோன்ற றிரிதல் கெடுதனிலை மாறுத
லெனநான் காசும் புணர்ச்சியில் விகாரம்.

நிலைமாறுதலாவது எழுத்துக்கள் ஒன்றனிலைக்களத்து ஒன்று சென்று தம்முள் வேறின்றி நிலைமாறுதல்;

உ - ம். செல் - சென்றீ; நில் - நன்றீ; யாது - யாவது இவை தோன்றல்.

‘உயர்திணைமேன,’ ‘அஃறிணைமேன,’ ‘உரிச்சொன் மேன,’ ‘கண்ணகன்பரப்பு;’ வாளான்வெட்டினான் இவை லகரம் னகரமாய்த் திரிந்தது. மலையில்வீழ்ருவி; மழை பெய்யில் வாழலாம் இவை னகரம் லகரமாய்த் திரிந்தது. ‘சுழியோ டெறிவினற் பொன்னிநன்னாடன்’ இது குற் றெழுத்து நெட்டெழுத்தாய்த் திரிந்தது. மாகி - மாசி இது ககரஞ் சகரமாய்த் திரிந்தது. இவை திரிதல்.

யாவர், யார்; யாணை - ஆணை; யாடு - ஆடு இவை கெடுதல்.

தசை, சதை; வைசாகி, வைகாசி; நாளிகேரம், நாரி கேளம், ‘காமவிதி கண்முகம் மருங்குல்வாய் துகடினி’ காவி மதி துடி கனி இவை நிலைமாறுதல்.

புணர்ச்சிவிசாரத்திற்கும், புணர்ச்சியில்விகாரத்திற்கும் வேறுபாடென்னெனின், முன்னது வருமொழிநாற்கண நோக்கியாவது, வேற்றுமை அல்வழி 'நோக்கியாவது, அடிதொடையோசை மூன்று நோக்கியாவது, இன்னும் யாதானுமோர்காரணத்தால் விகாரப்படுமென்க. பின்னது ஓர்காரணமுமின்றியே விகாரப்படுமென்க. (27)

114. இந்நான் கியல்பு மியம்புவர் மொழிக்கும்.

எ - து. ஓர்காரணமுமின்றியே தோன்றன்முதலிய நான்கும் பெறுஞ் சொற்களென்றவாறு.

உ - ம். சாத்தன்பசித்துண்டான். எ - ம். குருவி குரீஇ. எ - ம். பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல்; பெயர், வினை, இடை, உரி. எ - ம். நுனிக்கொம்பா, கடைக்கண், அடிநா, இடைநா, கடைநா, அரைக்காசு, முன்மாலை, பின்மாலை, வந்தானுழுது, செய்தான்மாடம், இருந்தான்குன்றம். எ - ம். நான்கும் முறையே காண்க.

இனிச் சொற்கள் இங்ஙனம் தமிழ்மொழிவிதியால் நிலைமாறுதலுமன்றி, வடமொழிவிதியால் நிலைமாறுதலுமுள:

உ - ம். செய்த வேள்வியர்; எய்தியசெல்வத்தர்; கழிந்தவுண்டியர்; வேண்டாவுயிரார்; அருங்கேடன்; கொண்டகூழ்த்தாகி; கூப்பியகையினர்; வெறுத்தவாசையர்; பொறுத்தசடையினர்; கெட்டவறுமையர்; விட்டவவானினர்; வேர்த்துவெகுளார்; கொழுநம் றெழுதெழுவாள்; வாய்பினந்துறங்கினன்; குறட்டைவிட்டுறங்கினன் எனவரும்.

இனித் தமிழ்மொழிவிதியால் நிலைமாறுதற்கும், வடமொழிவிதியால் நிலைமாறுதற்கும் வேறுபாடென்னெனின்,

நிலைமொழியும் வருமொழியுந்திரியாது தம்முள் நிலைமாறுதல், திரிந்து தம்முள் நிலைமாறுதலென்க.

உ - ம். 'வைக்குந்தன்னுளையெடுத்து,' 'பருகுவன் பைதனே யெல்லாங் கெட.' எ - ம். வாய்பிளந்துறங்கினான்; குறட்டைவிட்டுறங்கினான். எ - ம். முறையே காண்க.

இனிச் சொற்கள் யாதானுமோர் காரணத்தாற்றேன்றன் முதலிய நான்கும் பெறுதலைப் பலரும் விரித்தலின், விரித்தில மென்க.

பெயரென்பது பேர். எ - ம். நீயிரென்பது நீவிர், நீர் எ - ம். எவனென்பது என்னை, என். எ - ம். பொழுதென்பது போழ்து, போது. எ - ம். ஞெண்டரென்பது ஞெண்டு, ஞண்டர், ஞண்டு, நண்டு, நெண்டு. எ - ம். தெங்கின்காய் தேங்காய். எ - ம். இன்னுமிவைபோல ஓர்காரணமுமின்றியே வரும் விகாரமெல்லாம் இவ்விருகுத்திரத்திற்கூறிய எண் விதியுளடக்கிக்கொள்க. (28)

115. விகாரத் தாற்பொருள் வேறு படுதலும் விகாரத் தாற்பொருள் வேறு படாமையு முளவென் மொழிப வுணர்ந்திசி னோரே.

உ - ம். கா, காவி, காவிரி. எ - ம். ஆரம், அரம்; அன்பன், அற்பன். எ - ம். பாலாறு, பாலா, பால், பா; மாலை பெற்றாள், மால்பெற்றாள்; தாரைகுறித்தான், தார்குறித் தான். எ - ம். முவிகாரமும் முறையே வரப் பொருள் வேறு பட்டது காண்க.

புளியங்காய்; காமத்துப்பால்; உரியநெய். எ - ம். 'திருத் தார் நன்றென்றேன்றியேன்,' பொன்குடம், பொற்குடம்;

எழுகடல், எழுகடல். எ - ம். பாலேவிரும்பினான், பால் விரும்பினான்; மீனாவெறுத்தான், மீனாவெறுத்தான்; ஆதன் றந்தை, ஆந்தை; பூதன்றந்தை, பூந்தை; கொற்றன்றந்தை, கொற்றந்தை, சாத்தன்றந்தை, சாத்தந்தை; கொற்றனுக்கு மகனாகிய கொற்றன், கொற்றன் கொற்றன்; அகங்கை, அங்கை. எ - ம். மூவிகாரமும் முறையே வரப் பொருள் வேறுபடாதது காண்க. (29)

116. காரண மதனையே யிடுகுறி யாகவு
மிடுகுறி யதனையே காரண மாகவும்
பலசொல் லினையே யொருசொல் லாகவு
மொருசொல் லினையே பலசொல்லாகவுங்
கருதுவ ரொரோவழிக் கற்றறிந் தோரே.

உ - ம். கரிகரம்; பணிபணம்; வேலன்வேல் இவற்றுள் யானை, பாம்பு, முருகன் என இடுகுறியாகவே பொருள் கொள்வர். இஃதன்றியும், பிறைசூடி, சக்கிரபாணி, கணபதி, சூரனைவென்றான், சிவகாமி, மலர்மந்து, உலகமாதா, தெய்வ யானை இக்காரணப்பெயர்களை ஓர்மகனுக்கும், ஓர்மகனுக்கும், ஓரொருத்திற்கும், ஓர்பசுவிற்கும் பொருத்தி இடுகுறிப் பெயரென்றே கொள்வர்.

“மொழிப்பொருட்காரணம்” என்னுஞ் சூத்திரத்தில் இடுகுறிகளையெல்லாங் காரணமாகக் கொண்டது காண்க.

வாள்போலும்வேற்கண்; கோடாதசெங்கோல்; ‘வெரு வந்த செய்தொழுகும் வெங்கோலன்,’ ‘அடியளந்தான்றாய தெல்லாம்’ இவற்றுள் கண், கோல், கோலன், அரி என ஒரு சொல்லாகவே சிகாள்வர். இஃதன்றியும், சும்பகாரன், இசை

காரன், அலங்காரம் இவற்றையும் ஒரு சொல்லாகவே கொள்வர்.

பொருப்பன் இதனுள் பொருப்பென்னு முரிமைப் பொருளை யுடையான் முருகன் என்றும், பொருப்பிற்கிதைவ, னாகிய குறிஞ்சிமன் என்றும், பலசொல்லாகவே கொள்வர்.

இந்நான்கிற்குஞ் சொற்கிடந்தபடியே பொருள் கூறில் இலக்கணவழுவாதனோக்கி, இங்ஙனம் மாறுபடச் சூத்திரஞ் செய்தனமென்க. இலக்கணவழுவாதலை விரிக்கிற்பெருகும். ()

117. பகுபதத் திலக்கணம் பகருங் காலேப்
பகாப்பதந் தொடர்மொழி யிரண்டினுட் படாம
லொருமொழி யீற்றினுந் தொடர்மொழி யீற்றினு
பின்மொழி கெட்ட முன்மொழி யீற்றினு [ம்
முன்மொழி கெட்ட பின்மொழி யீற்றினு 5
மளவிலை யாகி வரும்விசு திகளிற்
பொருந்தும் விசுதிகள் பொருந்த லன்றியும்
வேற்றுமை யுவம வருபுக ளிடைநிலை
சாரியை நான்குந் தனித்தும் பொருந்தியும்
வேற்றுமைப் பொருள்களை யேற்று நின்று 10
மொவ்வொரு வேற்றுமை வேவ்வே ருகியு
மிதனை யுடைய திதுவென நின்று
மிதன துடைமை யிதுவென நின்று
மிடப்பொரு ளுணர்த்தும் வினாச்சுட் டெண்மெற
விடைச்சொல் லாகவே யெழுந்து நின்றுந் 15
தன்மை மாத்திரந் தானாய் நின்றுந்

பெயர்ச்சொன் முதலா நான்கினும் பொருந்தும்
 பெயர்தா னறுவகை யாகப் பிரிந்தும்
 பகுபத மாயினும் பலகுணப் படலாற்
 பகாப்பத மென்னப் பெயர்பட லன்றியும் 20
 வினைக்குறிப்பு முற்று வினைக்குறிப் புப்பெய
 ரிருவகை யெச்ச மெனப்பெயர் பெற்றும்
 பகாப்பதப் பொருள்படப் பகுபத மாகியும்
 பகாப்பதச் சொற்படப் பகுபத மாகியும்
 பகுத்தலை யேற்றும் பகாமையை யேற்று . 25
 மிவ்விரு குணத்தையு மொருங்கே யேற்றும்
 பலசொல் லொருபொரு ளாகப் பட்டும்
 பலபொரு ளொருசொல் லாகப் பட்டு
 மின்னும் பலவா யியலு மென்ப.

குதிரை பகாப்பதம், கருங்குதிரைக்கால் தொடர்மொழி,
 இவ்விரண்மெல்லனவெல்லாம் பகுபதமே என்று கொள்ளுதற்
 பொருட்டு இரண்டினுட் படாமலென்றும்.

உ - ம். வேலன் என ஒருமொழியீற்றின் விகுதி
 பொருந்தியது.

சேவற்கொடியன்: 'தொடியணிதோளன்'; 'செய்திறக்
 குடுமிவெண் சேவற்பதாகையன்' எனத் தொடர்மொழி
 யீற்றின் விகுதி பொருந்தியது.

தெலுங்கள் சொல்லுதற்றொழிலையுடைய பாடை
 தெலுங்கள் சொல்லு எனற்பாலது தெலுங்கு எனப் பின்
 மொழிகெட்ட முன்மொழியீற்றின் விகுதிபொருந்தியது.
 வடுகுமது.

பஞ்சவிலக்கணத்தான், எழுத்திலக்கணத்தான், நாத்
கவிஞன், ஆசாவிஞன் எனற்பாலன இலக்கணத்தான்,
கவிஞன் என முன்மொழிகெட்ட பின்மொழியீற்றின் விசுதி
பொருந்தியது.

அருளை, அருட்கண், அருள்போல, அருளாநின்று,
அருள்கின்று, கோன், காமத்து என வேற்றுமையுருபும்,
உவமவுருபும், இடைசிலையும், சாரியையும் தனித்துப்
பொருந்தின. தனித்துமென்றவுமையால், அருளினை,
அருளின்கண், வானம்போல, உண்ணாநின்றனன், கோன்மை
காமத்தின் எனக்கலந்தும் பொருந்தின.

குழையினையணிந்தவன் குழையன்; தமிழைச்சொல்
வான் தமிழன்; பொன்னையுடையான் பொன்னன்; மருத்தினைக்
கூட்டுவான் மருத்துவன்; கூத்தினைப்பயின்றவன் கூத்தன்;
முன்றென்னு மெண்ணைப்பெற்றவர் மூவர். எ - ம். தொல்
காப்பியனாற் செய்யப்பட்டதால் தொல்காப்பியம்; [அகத்தி
யம் அவிநயமுதலானதுமது.] கணக்கான் முயன்றுண்பவன்
கணக்கன்; ஆற்றலான் வென்றவன் ஆற்றலான்; மானத்தாற்
கெட்டவன் மானி; காமத்தான் மயங்கினவன் காமி; பிணி
பான் வருந்துகின்றவன் பிணியன்; எ - ம். ஆரூர்க்கிறைவன்
ஆரூரன்; சிவனுக்கடியான் சைவன்; பகவற்குப் பாடி
யாடினான் பாகவதன்; ஆரசற்குமகள் அரசி. எ - ம். வடக்கி
னின்றும் வந்தவன் வடமன்; வாணிகத்தினையினான் வாணிகன்.
எ - ம். சிவனது சமயம் சைவம்; மரத்தினது கொம்பு மரத்
தது; கோட்டது நுனி கோட்டது; எழுத்தினதிலக்கணம்
எழுத்தது; சூத்திரத்தினதுபொருள் சூத்திரத்தது; குழலின
தோசை குழலது. [தமன் முதலாகிய பன்னிருகிளைப்
பெயரும்து.] எ - ம். மதுரைக்கணினுந்தவன் மதுரையான்;

விசாகளளிற் பிறந்தவன் விசாகன்; அரசகுலத்திற் பிறந்தவன் அரசன்; அம்பலத்திலாடினவன் அம்பலவன் எ - ம் இவற்றுமைப்பொருள்களை யேற்றுநின்றன.

இதனையுடையதிது; இதனதுடைமையிது இவ்விரண்டினையுந் திணைபாவிடங்கடோறுமொட்டி, இவற்றிற் குதாரணம் முன்னும் பின்னுங் காட்டினவற்றுட்காண்க.

யாண்டு, யாங்கு, எங்கு, எங்கண், எவண், யாவண், எங்ஙனம், யாங்ஙனம். எ - ம். ஆன, ஈன, அங்கு, இங்கு, உங்கு, ஆங்கு, ஈங்கு, ஊங்கு, அவண், இவண் உவண், அம்பர், இம்பர், உம்பர், அங்ஙனம், இங்ஙனம், உங்ஙனம். எ - ம். ஒருவயின், இருவயின், மூவயின், எண்வயின். எ - ம். இடப்பொருளுணர்த்தும் வினாச்சுட்டென்பெற விடைச் சொல்லாகவேயெழுந்து நின்றன.

வெண்மை, வெளுப்பு, வெள்ளை, கறுமை, கறுப்பு, ஆண்மை, பெண்மை, கோன்மை, ஆடுதல், ஆடல், ஆட்டம் எனத் தன்மைமாத்திரந்தானாய் நின்றன.

குழையன், உண்டான், மற்றது, மற்றையான், குழவி, மழவன், மகவு எனப் பெயர்ச்சொன்முதலா நான்கினும் பிறந்தன.

பெயரறுவகையாய்ப்பிரிதல் நன்னூலார் விரித்தனா, அதனால் விரித்திலமென்க.

படலாற்பெற்றென்க. ஐந்துபெயர்பெற்றது பலருரைகளானும் பலர்நூல்களானுங் காண்க. பகுபதமென்னும் பெயர் கூடல், ஆறென்றே கொள்க.

‘குறியெதிர்ப்பை நீர துடைத்து,’ ‘மாதர் மனையாட்சி யாள்,’ ‘வண்ணவண்டிக்குரல் பண்ணேபேய் என்றவைவே?’

‘துணிக்கொம்பர்;’ ‘நத்தம்போற்கேடும்;’ ‘சோதி வாயவுங் கண்ணவுஞ் சிவந்தன.’ ‘வானந் துளங்கிலென்;’ ‘இருவயிற் பெயரொடும்;’ ‘பொருண்மை தெரிதலுஞ் சொன்மை தெரித லும்’ என்புழி நின்ற பகுபதங்களை; நீர், மாது, பண், கொம்பு, நத்து, வாய், கண், வான், இரண்டு, சொல், பொருள், எனப் பகாப்பதமாகவே பொருள்கொள்வர். இதனைத் தமிழ் நூலார் பகுதிப்பொருள் விகுதியென்று பெயரிட்டு வழங்குவர்.

‘இல்லதெ னில்லவண் மாண்பானால்;’ அப்படைக்காயிரம் பாய்மா வந்தன; ‘கனிமடிமானி;’ அவனினு மிவன்குணம்; கவிவந்தான்; இறைகாக்கும்; கோவுண்மைகூறுவான்; ஆயிரந் தச்சச்செய்த தேர்; பத்துக்கொல்லுச்செய்த விருப்புலக்கை; மூவேந்துசொன்ன மொழி; [அரசுமமைச்சுமது.] இருவர்க்கு நடுவிவன்; பேதைதொழுதாள்; [பெதும்பைமுதலாறுமது.] இவற்றுள் நின்ற பகாப்பதங்களையெல்லாம், மாண்பினுள், பாய்மாவுடையார், கனியன், மடியன், குணவான், கவிஞன், இறைவன், கோன், தச்சர், கொல்லர், வேந்தர், அரசர், அமைச்சர், நடுவன், பேதையாள், [பெதும்பைமுதலாறுமது.] எனப்பகுபதமாகவே பொருள்கொள்வர். இதனைத் தமிழ் நூலார் ஆகுபெயருள் அடக்கி வழங்குவர்.

பகுத்தலையென்றன் முதன்முன்றும் முன்னர்க் காட்டின வற்றுட்காண்க. அவை குழையன், ஊரன். எ - ம். ஆன, ஈன. எ - ம். அங்ஙனம், இங்ஙனம். எ - ம். போல்வனவென்க.

கள்ளன், திருடன், சோரன் எனப்பலசொல் ஒருபொரு ளாகப்பட்டுவந்தன.

அரசன் என்பது அரசகுலத்திற் பிறந்தவன், அரசனுக் குப் பிறந்த வேறொருசாதியான், அரசனது தொழிலையேற்ற

வேறொரு சாதியான், அராகுலத்திற்றிற்றது வேறொருசாதி
பாய் வழுவின்வன் என்றும், மாண்டான் என்பது பஞ்சத்தில்,
படையில் மாண்டான், குணத்தில், பொறையில், கல்வியில்
ஒழுக்கத்தில் மாண்டான் என்றும் பலபொருள்படுதலின்,
பலபொருளொரு சொல்லாகப்பட்டு வந்தமைகாண்க.

இன்னும் பலவென்றதனால், வயிறன், பல்லன், பொய்யன்,
தோளன், அறிவன் இவைபோல்வனவெல்லாஞ் சொற்கிடந்த
படி பொருள்படாமல், எல்லார்வயிற்றைக்காட்டினும் பெரு
வயிறன், எல்லார்பல்லைக்காட்டினும் பருத்து நீண்டியர்த்த
பல்லன், யாவரும் பொய்யும் மெய்யும்கலந்து சொல்வர் இவன்
மிகவும் பொய்யன், எல்லார்தோளினும் பலமுள்ள தோளன்,
உலகரறிவுபோலன்றிமயக்கந் தீர்ந்தவறிவன் என்று பொருள்
படுவனவும், கண்டனையது, விழுங்கியற்று, கண்டனையர்,
கண்டன்ன, கண்டனைய, கண்டாங்கு, ஆகியாங்கு, கண்டற்
றால். எ - ம். மயிலன்னாள், புலிபோல்வான். எ - ம். சைவன்,
பார்வதி, கார்த்திகேயன், காங்கேயன், வைனதேயன். எ - ம்.
முதற்கண் உவமவுருபு, விசுதி வருவனவுமென்க.

இனி “அன்னான்” என்னுஞ் சூத்திரத்தால் நன்னூலார்
விசுதிகளையளவு செய்திருக்கவே அளவிலையாகி வரும் விசுதி
யென்றதென்னெனின்;—தெலுங்கு, வடுகு, அருளு, வாரு
சொல்லு. எ - ம். அகத்தியம், தொல்காப்பியம், அநிநயம்,
மகன், மகள், மகார், பிறன், பிறள், பிறர், அவ், இவ், உவ், எவ்,
கோன். எ - ம். ஆண்மை, பெண்மை, உடுக்கை, படுக்கை,
காப்பு, புணர்ப்பு, புணர்ச்சி, மகிழ்ச்சி, குழவி, மகவு. எ - ம்.
வடமன், தென்மன், எழுந்தல், ஆடுதல், சாக்காடு, வேக்காடு,
உணப்பாடு, தினப்பாடு, ஆக்கம், ஆட்டம், பாய்த்துள், செய்
யுள், வாராணை. எ - ம். உயிர், மெய், உயிர்மெய், சொல் ஆகிய

கான்கு விசுவாசங்களும் அளவின்றி மிகவும் பரந்துவருதனோக்கிச்
 சிறுபான்மை பயன்படும் பொதுவிசுவாசங்களை யெல்லாமொழித்
 துப்பெரும்பான்மை பயன்படும் வினைமுற்றொன்றற்கே வேன்
 டொரு சிறப்பு விசுவாசங்களை மாத்திரமே அளவு செய்தாரென்று
 கொள்வதல்லது, எல்லா விசுவாசங்களையும் அளவு செய்தாரென்று
 கொள்ளற்க. அன்றியும், அவர் பெயரியவிற்கொண்ட விசுவாச
 களும், வினையெச்சத்திற்குக் கொண்ட பன்னிரண்டு விசுவாச
 களும், தொல்காப்பியர் அவ்வெச்சத்திற்குக் கொண்ட பின்,
 முன், கால், கடை, வழி, இடத்து முதலிய விசுவாசங்களும்,
 அவ்விருவருமெடுத்து ஒதாத ‘அவாவுண்டேல்,’ அற்றால்,
 பாடி, ஆடி, ஆய், போய், முதலிய விசுவாசங்களும், முன்றனு
 ளடங்காத ‘மகனெனல் மக்கட் பதடியெனல்,’ முதலிய பல
 வகை வியங்கோள் விசுவாசங்களும், இன்னும் பாட்டு, நக்கு,
 தேற்று, வீச்சு, ஒத்து முதலியவற்றுள் இடைநிலைத்தன்மைப்
 பட்டு ஒற்றுக்களாய் வரும் விசுவாசங்களும், அளவிறந்த வருத
 னோக்கியென்க. அவரெடுத்தோதியது சிறப்புவிசுவாசியெயென்
 றது என்றும்பெற்றீரெனின்;—அன்விசுவாசியை ஈரிடத்திற்
 கூறுதலானும், “இன்ன பிறவும் பொதுச்சாரியையே”
 என்றும்போலப் பொதுவிசுவாசங்களையென்னது “வினையின்
 விசுவாச” என்றமையானும், இம்முறையே வினையியலுள்
 முற்றொன்றற்குமாத்திரமே யெடுத்தாகக் கூறுதலானும், ஆண்
 டும் அன்விசுவாசியை ஈரிடத்திற் கூறுதலானும், இம்முற்று
 விசுவாசவிற சில பிறவற்றினுஞ் செல்வினஞ் செல்கவென்
 னுங் கருத்தால் எதிர்பா தழீஇயவெச்சவுண்மையோடு “பெய
 ரினுஞ்சிலவே” என்றமையானும், பொதுவிசுவாசியாயிற் பெய
 ரினுஞ்சிலவே யென்றாராதலானும், பகுதியிடைநிலைகளுள்
 முற்றொன்றற்கே சிறப்பித்தாகக் கூறி ஏனைப் பகுதியிடை நிலை
 களை யொழித்தமையானும், இவ்விசுவாசிக்குத்திரத்திற்கு முன்

பின்னின்ற சூத்திரக்கருத்துக்களானும், பெயரியலுள்ளும் வினையிலுள்ளும் வேண்டும் விசுவதிகளை அவற்றிற்கு வேறுக வெடுத்தோதலானும், பாங்காட்டிய நால்வகைவிசுவதிகளை பொழித்தமையானும், இன்னும் பலவாற்றாறுமென்க. பிறவாவன ஈரேச்சங்கனும், பெயர்ப்பகுபதங்களும், மற்றது மற்றையான் முதலிய இடைப்பகுபதங்களும், மழவன் முதலிய உரிப்பகுபதங்களுமென்க. இக்கருத்தறியாதார் அச்சூத்திரம் பொதுவென்றும், வினைக்கும் பெயர்க்குமே பொதுவென்றும், அன்விசுவதி கூறியது கூறலென்னுங்குற்றமென்றும், ஒன்றன்விசுவதி மற்றொன்றிலன் விசுவதியென்றும் சூத்திரம் பிழைபட்டதாகக் கருதித்திருத்தித் திருத்தினமென்றும், இன்னும் பலகருதி மயங்குவரென்க.

இனிப் பொருந்தும் விசுவதிகள் பொருந்தவென்றதென்னெனின், குழையன் இகரம்பெறுது; செட்டி அன்பெறுது. காதறை இரண்டும்பெறுது; வில்லன் வில்லி இரண்டும்பெறும்; இத்தன்மை நோக்கியென்க.

இனிப் பதத்தோடு ஐவகையிடைச்சொற்களும்பொருந்துதல் தொடர்மொழியன்றோ பகுபதமென்றதென்னெனின், குழையன். எ - ம். சாத்தனதாடை, ஆடைசாத்தனது. எ - ம். பவளம் போல்வாய், வாய்பவளம்போலும். எ - ம். உண்ணின்று. எ - ம். கோன். எ - ம். வருவனவற்றிற்குப் பலருரைகளானும், முற்றக்கற்ற பெரியோரைக் கேட்டலானும், தொடர்மொழியன்றென்பது தெளிந். நன்னூலார் பதத்தோடிகைச்சொற்பொருந்தலைப் பகுபதமுடிப்புழித் தனிமொழியென்றும், அல்வழிபதினன்கனுள் தொடர்மொழியென்றும், அங்ஙனம் அல்வழிச்சந்தியென்றும், உருபியவின் வேற்றுமைச் சந்தி என்றும், “அ இ உம்முதற்றனிவரும்” என்றும்,

“குறிப்பெனென் பகுதியிற் றனித்திய லின்றி” என்றும், இன்னும் பலவிடங்களினும் பலவழிப்படக் கூறினார்; தொல் காப்பியருமது, வடதூலாருமது. ஆகையால், முற்றக்கற்ற பெரியோரைக் கேட்கவேன்றும். யாஞ் சிலவறிந்தனவற்றை ளிரிக்கின், மிகவும் பெருகுமென்க.

ஐந்துமென்னாது நான்குமென்றதென்னெனின், விசுவாசம் பொருந்திப் பகுபதமாதலே பெரும்பான்மை நோக்கியென்க.

வேற்றுமைப்பொருள்களையேற்று நின்றமென்னாது ஒவ்வொருவேற்றுமை வெவ்வேறுகியுமென்றதென்னெனின், ஒவ்வொருருபின்கட் பலபொருள் வருதலேனாகியென்க.

பகாப்பதமென்னும் பெயரைப் பிரித்ததென்னெனின், பகுபதமென்னும்பெயர் பெரும்பான்மை, பகாப்பதமென்னும் பெயர் சிறுபான்மை, ஏனைநான்கும் பொதுவென்று கொள்ளுதற் பொருட்டென்க. (31)

118. வேற்றுமை வழியோ டல்வழி யன்றியு
மவ்விரு வழியு மடங்கும் பொதுவழி
யம்முன் றுள்ளே யடங்கா வழியு
மென்னான் கென்றே யியம்புவர் சந்தி.

பொதுவழி கொண்டதென்னெனின், பொதுத்திணை, பொதுப்பால், பொதுப்பெயர், பொதுவினை, பொதுக்காலம், பொதுவெச்சம், பொதுமுற்று, பொதுவிடம் முதலியவற்றைத் தேர்ந்துகொள்க.

அடங்காவழிகொண்டதென்னெனின், அவி, பேடு, உலகம், தெய்வமுதலியவற்றிற்குச் சொற்பொருள் திணை பால்

முதலிய தொடுத்திற் சிறப்புமன்று, பொதுவுமன்று, ஒன்றிலு
மடங்காவழிபோலவென்க.

வேற்றுமைவழி அல்வழிக்கு காரணம் வெளிப்படை.
ஏனையவற்றிற்குதாரணம் வருமாறு:—அஞ்செவி, அங்கை,
கருப்புவேலி, உரைநூல், நூலுரை, மதிமுகம், முகமதி,
புலிகொன்றது, நாய் கடித்தது போல்வனவெல்லாம் பொது
வழிச்சந்தி. பொருபடை, கருங்குதிரை; படைபடை, பஃ
பத்து, வயிறுமொடுமொடென்றது; முன்றில், முயற்கோடு,
சாத்தன் சோற்றைப் பகற்கட்பசித்து விருந்தோடுண்டான்
இவைபோல்வனவெல்லாம் அடங்காவழிச்சந்தி.

இனிப் பொதுத்தினை முதலில்தும் வெளிப்படை. ஏனை
மூன்றும் வருமாறு: ஒடியசாத்தன், ஒடியவந்தான் பொது
வெச்சம். செய்யுமென்பது பொதுமுற்று. இவன் சொன்ன
சொல் என்பது தன்மைக்கும், முன்னிலைக்கும், படர்க்கைக்
கும் பொதுவிடம். 'தன்னொடு படுக்குந் தன்மைப்பன்மையும்,
முன்னிலை கூடிய படர்க்கையும் முன்னிலையும் பொதுவிடம்
என்றலுமொன்று.

அடங்காவழிச் சந்தியை விரிக்கிற் பெருகுமென்க. (32)

119. வேற்றுமை வழியீ ரெட்டாய் விரியு
முவெட் டென்று மொழியவும் பெறுமே
யேனைமு விரியு மியம்பிற் பெருகும்.

உ - ம். சாத்தன் வந்தான்; சாத்தனானவன் வந்தான்;
சூயில்வாராய்; சூயிலே வாராய். ஒழிந்த பன்னிரண்டும்
வெளிப்படை.

சாத்தனையெனப் பதத்தோடுருபு புணர்தலைச் சிலா
வேற்றுமைச்சாதியென்று கொள்ளாமையின், மூவெட்டென்.
றிலம். அவர்க்கவையெங்ஙன மடங்குமென்னிற் பகுபதத்தி
லடங்குமென்க. அக்கருத்து வடநூலினுமறிக. (33)

120. பெயாமுற் றெச்சமோ டுருபைந் தடுக்கே
யிரட்டைக் கிளவியோ டிருமுன் றவைதா
மொன்றுபல வடுக்கல் வேறுபல வடுக்கல்
விதியா யடுக்கன் மறையா யடுக்கல்
விதிமறை கூடி விரவி யடுக்கல்
பலசொற் கூடி யோர் பொருளா யடுக்கல்
பலபொருட் கேயொரு சொல்லா யடுக்க
லிருவகை தனக்கும் பொதுவா யடுக்க
லியல்பா யடுக்கல் விகாரமா யடுக்க
லாதியாப் பலவு மறைகுவர் புலவர்.

உ - ம், 'அரியானை யந்தணர்தஞ் சிந்தை யானை;' 'கண்டு
கேட்டுண்டுயிர்த்துற்று' இவை ஒன்றுபலவடுக்கல்.

வாளான் மருவாரை வழிக்கண் வெட்டினான் இது வேறு
பலவடுக்கல்.

'புரைதீரா மன்னா விளமை;' 'ஏவவுஞ் செய்கலான்
முன்றேரான்;' இடிப்பாரையில்லாத வேமரா மன்னன்'
இவை மறையாயடுக்கல்.

சாத்தனைக் கண்டு கொற்றனைக் காணாது வந்தான்;
சோறுண்டு கைகழுவாது வந்தான் இவை விரவியடுக்கல்.

படைபடை; வயிறு மொடுமொடென்றது இவை பல சொற் கூடியோர்பொருளாயடுக்கல்.

ஒவ்வொருவர்க்கே யிவ்விருபணங்கொடு; இப்பலசரக்கை வெவ்வேறுக்கு; 'மாற்றருநீ குறைவனநற் பறவைகணற் காளி மன்னியிடும் பஃபத்து,' இவை பலபொருட் கோர் சொல்லாயடுக்கல். வேறுவேறு என்பன ஒருகால் அவனும் வேறு இவனும் வேறு எனப் பலபொருளாயும், ஒருகால் அவன் வேறுவேறென விரைவுபற்றி ஒருபொருளாயுநிற்கும். ஈனையவெல்லாம் வெளி.

இரட்டைக்கிளவியைப் பிரித்ததென்னெனின், இது இலை யிரட்டை, பூவிரட்டை, காயிரட்டை, விரலிரட்டை போல ஒற்றுமைப்பட்டு நின்றலானும், அவ்வைந்தும், மக்க னிரட்டை, விலங்கிரட்டை, முட்டையிரட்டை, கையிரட்டை, காலிரட்டை போல வேற்றுமைப்பட்டு நின்றலானுமென்க.

ஆதியென்றதனால், பசித்து வந்த சாத்தன் சோற்றிற் குப் படபடத்தான் என ஒருதொடர்க்கண்ணே அவ்வாறு மடுக்குதலும், அவற்றுட்சில குறைந்தடுக்குதலுமுதலான வெல்லாங்கொள்க. (34)

121. அடுக்கல் லவையு மடுக்கவை போல்வரு மவ்வடுக் கணியினு ளளவிலை யென்க.

உ - ம். 'பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றின்,' 'இறந்தாரிறந்தா ரணையர்' எனவரும். (35)

122. பொருளைப்பொருளெனல்பொருளல்லதனை பொருளென லிதுபொரு ளன்றென் றறிந்து [யே மிதுவே பொருளென லெனமுன்று துணிவே.

உ - ம். நிலம், நீர், நெருப்பு முதலிய பொருள்களை அதுவதுவாகவே துணிதல். பித்தனையைப் பொன்னென்றும், பழுதையைப் பாம்பென்றும், சிப்பியை வெள்ளியென்றும், குற்றியை மகனென்றும் துணிதல். பிறனொருவனை மாதாப் பிதாவாகத் துணிந்து திதி கொடுத்தலும், மண் மரம் சிலை செம்பு முதலானவற்றைத் தெய்வமென்று துணிந்து பூசை செய்தலும், வீட்டையறிவிக்குமகளைக் கடவுளென்று துணிந்து அவன் கருத்தின் வழியே நிற்றலும்போல்வன

சொற்களும்பொருளாதலால் அவற்றிற்கும் அத்துணிவு கொள்க. பெயர் வினை இடை உரிகளை அதுவதுவாகவே துணிதல். சொக்கலிங்கமென்பதை முழுதுங்கலிங்கமென்னும் பொருள்படச் சகரவேகாரநெட்டெழுத்து மொழிமுதலாகத் துணிதலும், ‘அடிஞானமான்மாவிற் றேன்றும்’ என்பதை மூலஞானமெனத் துணிதலும், அத்துவிதமென்பதனை இரண்டில்லையெனத் துணிதலும் போல்வன. ‘மாணடிசேர்ந்தார்’ என்னும் வினையைப் பெயராகவே துணிதலும், ‘வேலொடு சின்றான்’ என்னுமுருபிடையைக் கொண்டென்னும் வினையாகவே துணிதலும், முழுதும் வாரான் என்புழி வாரானென்னும் வினையின்மையை வினையுண்மையாகவே துணிதலும், ‘அறவினை யாதெனிற் கொல்லாமை’ என்புழிச் செய்யாமையென்னும் மறையைச் செய்தலென விதியாகவே துணிதலும் போல்வன.

எல்லாப்பொருள்களும் அவற்றையறிவிக்கு மெல்லாச் சொற்களும் இம்மூன்றனுள் அடங்குமென்க. இவற்றுள், முன்னதும் பின்னதும் வழுவன்று, நடுவது வழுவேயென்பது “பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணரு—மருளான மாணப் பிறப்பு,” “நில்லா தவற்றை நிலையின வென்

முணரும்—புல்லறி வாண்மை கடை.” என்பனவற்றாலறிசு.
கூடாவொழுக்கமென்னும் அதிகார முழுதுமது. (36)

123. அன்பரு ளாசையோ டறிவறி யாமையிற்
வைந்தாற் றுணிதலம் மூன்றனு ளடங்கும்.

என்பது வெளி.

(37)

124. ஒருதொடர் பலதொட ரெனத்தொட

ரிரண்டே .

உ - ம். சாத்தன் அரிசி நெற் பயறு முதலானவை
கொண்டுவந்தான்; கொற்றன் பூவிலை காய் பழமுதலானவை
கொண்டுவந்தான்; தேவன் மிளகு புளி கடுகு முதலானவை
கொண்டுவந்தான்; பூதன் சிலை தாலி பூண் அணி முதலானவை
கொண்டுவந்தான்; அரசனக்காலத் தமைச்சொடு வந்தான்.
தலைவன் றலைவிக்குத் தாலிகட்டினான்; இப்பலதொடர்களுட
வரைவென்னும் ஒருபொருட்கண்ணே வருதலின் ஒருதொட
ரேயாம். அங்ஙனமாதல், வந்தானென்னுமைந்து முற்றையுஞ்
செய்வென்னுமெச்சமாக்கி, நோக்குக. இக்கருத்து “வினை
முற் றேவினை யெச்சமாகலும்” என்னுஞ் சூத்திரத்துட்
“கானவிரிய” என்னுஞ் செய்யுளிற்காண்க.

சாத்தனை வரைவிற்கு வடக்கனுப்பினான்: கொற்றனை
யிழவுக்குக் கிழக்குப்போக்கினான்: தேவனை நெற்கொள்ளத்
தெற்கேயேவினான்: பூதனைத் தேன்விற்க மேற்கே செலுத்தி
னான்; இவையெல்லாம் ஒருவன் வினையேயாயினும் ஒன்றற
கொன்று மறையாய்ப் பொருத்தமின்மையாற் பலதொடரே
யாமென்க. இக்கருத்துப் “பேசரியவராகம்” என்னுஞ்
செய்யுளிற்காண்க.

இவற்றை வடநூலார் ஏகவாக்கியம், பின்னவாக்கிய மென்பா. அதனான் மொழிபெயர்த்தனமென்க. (38)

125. எழுத்துச் சொற்றிரி பிரண்டே யன்றிப் பொருட்டிரி பெங்கும் பொருந்து மென்ப.

உ - ம். பொன்குடம் - பொற்குடம்; மாகி - மாகி; தீ யேன் - தியேன்; ஆறுமுகம் - அறுமுகம். எ - ம். உடுத்து - உடஇ; வெல்க - வென்றீக; எல்லாப்பொருளும் - எப்பொரு ளும்; கழுவாதகால் - கழாக்கால்; பரியவரை - பராரை; மரா வத்து - மராதது; தெரிவான் - தெரிகிற்பான்; காண்பான் - காண்கிற்பான். எ - ம். வரும். இவைபோல்வனவெல்லாம் எழுத்துத்திரிபும், சொற்றிரிபுமென்க.

இனிப் பொருட்டிரிபு வருமாறு;—‘பெண்ணேவல் செய் தொழுகு மாண்மை’ இது ஒழுகுவானென்னு முற்றினது பொருள் தன்னிலை திரிந்து பெயரெச்சத்தின்கண்ணே சென்றது. ‘நெஞ்சத்தார் காத லவராக வெய்துண்ட— லஞ்சதும் வேபாக் கறிந்து.’ இது அஞ்சவென்னும் ஒருமைமுற்றினது பொருள் அவ்வாறு திரிந்து பன்மை முற்றின்கண்ணே சென்றது. ‘தானாக தேரும் பாகனும் வந்தென்னலனுண்டான்.’ இது பன்மைமுற்றினது பொருள் ஒருமைமுற்றின்கண்ணே சென்றது. ஞாயிறுபட்டுவந்தான் செயவெனெச்சத்தினது பொருள் செய்தெனெச்சத்தின் கண்ணே சென்றது காண்க.

இருதிரிபு முற்கூறினமாதலின், அன்றியென்றும். எங்கு மென்றது எல்லாச்சொல்லினுமென்க.

இனிச் சொற்றிரிபேயன்றிப் பொருட்டிரிபில்லையென்பா ரும், பொருட்டிரிபேயன்றிச் சொற்றிரிபில்லையென்பாரும்,

இவ்விரண்டு முண்டென்று கொண்டிருக்கவும் மயங்கிச் “சொற்றிரியினும்பொரு டிரியா வினைக்குறை” என மாறிக் கூறுவாரும், எழுத்துத்திரிபாவது சார்பெழுத்தே யென்பாரும், சொற்றிரிபாவது கிளியென்பது கிள்ளை, மயிலென்பது மஞ்ஞை என்பன போல்வன வென்பாரும், பொருட்டிரிபாவது மாவினது வெண்பூப் பசங்காயாயிற்று, களாவினது பசங்காய் கருங்கனியாயிற்று, மயிரினது கருமை வெண்மையாயிற்று, பாலினதினிமை புளிப்பாயிற்று என்பாருமுளர் அவர் மதமறுப்புக்களை விரிக்கிற பெருகும். (39)

126. பலபொருட் கொருவடி வாகும் பதங்களை யோசையொடு கூறுவ ருணர்ந்தோ ரவைதாந்தனிமொழி தொடர்மொழி யெனுமிரண் டினும் தனிமொழி வினைமொழி தனையே சாருஞ் [வருந் சொல்வேறு படாது பொருள்வேறு படுதலும் பொருள்வேறு படாது சொல்வேறு படுதலும் பொருள்சொல் லொருங்கே போய்வேறு படுதலு மெனமுன் றென்பர் தொடர்மொழி யியல்பே.

உ - ம். நட வா முதலிய முதனிலைத்தனிவினைகளை முற்றாக்கவேண்டில் எடுத்துச் சொல்லுக; முதனிலைத் தொழிற்பெயராக்கவேண்டிற் படுத்துச் சொல்லுக. கட டென்பதை முற்றுகரமுற்றாக்க வேண்டிலெடுக்க; குற்றுகரத் தொழிற்பெயராக்க வேண்டிற்படுக்க. “நெறிநின்றார் நீடு வாழ் வார்” என்பதனை முறையே பெயராக்கவேண்டி லெடுக்க; முற்றாக்கவேண்டிற்படுக்க. செய்யுமென்பதை எச்சமாக்கவேண்டி லெடுக்க; முற்றாக்க வேண்டிற்படுக்க.

அம்பலத்தாடியென்பதனைப் பெயராக்க வேண்டிலெடுக்க;
எச்சமாக்கவேண்டிற்படுக்க. இவைபோல்வனவெல்லாம் பல
பொருட்டுகொருவடிவாகிய தனிமொழி.

‘குழல்வளர் முல்லையிற் கோவலர் தம்மொடு - மழலைத்
தும்பி வாய்வைத்தூத’ இது சொல் வேறுபடாது பொருள்
வேறுபட்டது அஃதழகிது அதனை, அவற்றை; நிறு
வென்றான், கூவென்றான், ஏவென்றான், சொல்லென்றான்,
விள்ளென்றான் இது பொருள்வேறுபடாது சொல்வேறு
பட்டது செம்பொன்பதிற்பலம் இதுசொல்லும் பொருளும்
வேறுபட்டது. இவற்றிற்குப் பொருள் விளங்க எடுத்தும்
படுத்துஞ்சொல்லுக. இவைபோல்வனவெல்லாம் பலபொருட்
கொருவடிவாகிய தொடர்மொழி. (40)

127 எடுத்தல் படுத்த விரண்டே யோசை
நலிதல் விலங்கலொடு நான்கென் பார்சிலர்
மூன்றெனத் துணிந்தே மொழிகுவர் பலரே.

என்பது வெளி.

(41)

128 ஒருபொருட் கேபல வாய்பாடு வருதலும்
பலபொருட் கேயொரு வாய்பாடு வருதலு
முளவென மொழிப வுணர்ந்திசி னோரே.

உ - ம் செய்து, செய்பு, செய்பா, செய்யு; ஆநின்ற,
கின்ற, கிது இவைபோல்வனவெல்லாம் ஒருபொருட்கே பல
வாய்பாடு வந்தன.

செய்யுமென்பது இருதிணைக்கும், ஆண்பாற்கும், பெண்
பாற்கும், ஒருமைக்கும், பன்மைக்கும், முற்றிற்கும், எச்சத்

திற்கும் நிகழ்காலத்திற்கும், எதிர்காலத்திற்கும், பொருந்தி நிற்கும். செய்யாவென்னும் வாய்பாடும் உண்டென்னும் வாய்பாடு முதலியனவும் அது; வினையியலுட் காட்டினேம். இவைபோல்வன வெல்லாம் பலபொருட்கொருவாய்பாடு வந்தன.

ஒருபொருட்கொருவாய்பாடு தாமே விளங்கலிற் கொண் டில மென்க. (42)

129. பொருளதி கார முன்ன முத்தி
வெளிப்படை குறிப்பே மெய்ப்பா டன்மொழி
யொட்டாகு பெயரே யுவமை யிறைச்சி
யுபசார மாசை யுண்மயக் காதி
யேது வாக வியம்புவர் சொற்பொருள்.

எ - து. இப்பதினைந்துங்காரணமாக இடனறிந்து சொற்குப் பொருளுரைப்பரென்றவாறு.

ஆதியென்றதனால், ஞாபகம், உடம்பொடுபுணர்த்தல், இலேசு, குறை, வேண்டாகுதல், சொல்லாற்றல், பொரு ளாற்றல், தாற்பரியம், செய்யுள்விகாரம், இருவகைவழக்கு, திசைவழக்கு, மருஉமொழி, பொது, சிறப்பு, தன்மதம், பிறர் மதம், வினை, சார்பு, இனம், இடம் இவ்விருபத்தொன்றும் ஒழிந்தனவுங் காரணமாகக்கொண்டு பொருளுரைப்பரென்க; பெரும்பான்மை வருவனவற்றை பெடுத்தோதிச் சிறு பான்மை வருவனவற்றை ஆதியென்றதனாற் தழுவினமென்க.

பொருள் காரணமாகச் சொற்பொருளுரைத்தலாவது முன்பே தனக்குவேண்டிய பொருளைக் கருதிக்கொண்டு பின்பு அப்பொருளுக்கேற்கச் சொற்பிரித்துச் சந்திகூட்டு

தல், 'தவரடிபுனைந்த தலைமையோன்' இத்தொடர்க்குத் தவருடைய அடியைப் புனைந்த அன்பிற்பெரியோனென்றும், தவத்தோராலே தன்னுடைய அடியைப் புனையப்பட்ட அறிவிற்பெரியோனென்றும் கூறுக. 'விந்துவின் மாயை யாகி' இத்தொடர்க்குச் சுத்தமாயையிலே நின்றும் அசுத்தமாயை பிறந்ததென்றும், சுத்தமாயைப்போல அசுத்தமாயையும் அநாதியே தனியே ஒரு முதலேயாயென்றும் கூறுக. பின்னதற்குச் சொற்றோதனை 'பரிதியி னொருநா னாகி' என்க 'அடிஞானமான்மாவிற்குேன்றும்' இத்தொடர்க்குச் சிவனுடைய சீர்பாதஞானமானது ஆன்மாவினுடைய ஞானத்தின்கண்ணே கலக்குமென்றும், ஆன்மாவினுடைய அநாதி ஞானமானது ஆன்மாவினின்றும் வெளிப்படுமென்றுங்கூறுக. 'உடலுயிர்கண் ணருக்க னறிவொளிபோல்' இத்தொடர்க்கு முன்புள்ள 'பொற்பணிபோல்' முதலிய முப்பொருளை மறுத்தற்பொருளைக் கருதி உட்கொண்டு, உடலுயிர்போல் ஒற்றுமை, கண்ணருக்கன்போல் வேற்றுமை, அறிவுனறீவு போற் பொதுமையென்றும், பின்புள்ள 'பிறிவருமத்துவிதம்' ஆகிய ஓர் பொருளை உடன்படற்பொருளைக் கருதி உட்கொண்டு, உடலும் உயிருங்கூடினவிடத்துத் தோன்றுமறிவைப் பிரிக்கப்படாததுபோலவும், கண்ணுமருக்கனுங்கூடினவிடத்துத் தோன்றுமொளியைப் பிரிக்கப்படாததுபோலவு மென்றும் கூறுக. செம்பொன்பதிற்பல் முதலா பின்வருமாறு.

அதிகாரங்காரணங்கள் சொற்பொருளுடைத்தலாவது 'கூடினியும் பிரியிற்றுன்பம்' என்னுந்தொடர் அகச்சொல்லுட் கண்வரின், தலைவியைத் தலைவன் புணரியல் அளவினியும்; முதல், பகை, நூலு, துணை, பொருண்முதலியவற்றால் உடன்படாது நீங்கல் அளவிறுன்பம் என்றும், புறச்சொல்லுட்

கண் வரில், சுற்றோருடன் கலைப்பிலில் அளவுபட்டவன்பா; நித்தியம் நைமித்திகங் காபிய முதலிய விரதங்களால் உடன் பட்டுப் பயிற்றலொழியின் அளவுபட்ட அன்பம் என்னுந் கூறுக.

முன்னகாரணமாகச் சொற்பொருளுரைத்தலை நன்னு லா “முன்னத்தி னுணருங் கிளவியு முளவே” எனத் தொகுத்தார்; தொல்காப்பியர் “இவ்விடத்திம்மொழி” என்னுஞ் சூத்திரத்தால் விரித்தனர்; அவற்றுட்காண்க.

உத்தி காரணமாகச் சொற்பொருளுரைத்தலைத் தொல் காப்பியர் அறுபத்துநான்குகூறாக விரித்தனர்; அவற்றுட் காண்க. ஏனையவற்றை விரிக்கிற்பெருகுமென்க.

மெய்ப்பாட்டியலுள் மெய்ப்பாடு காண்க.

ஒட்டுத் தண்டியலங்காரத்துட் காண்க.

“இறைச்சிதானே பொருட்புறத் ததுவே.” இது தொல் காப்பியம்.

‘உணர்ந்ததை மறத்த லுண்மயக் கென்ப.’ இஃது உரைச்சூத்திரம்.

இப்பொருள்கோள்கள் ஆற்றுநீர் முதலிய ஒன்பது வகைப் பொருள்கோளினும் இச்சூத்திரத்திற்குப் பின்புள்ள எழுவகைப் பொருள்கோளினும் அடங்காவென்க.

இச்சூத்திரவிதி தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தி னும், கலித்தொகையினும், பரிபாடலினும், தண்டியலங்காரத் தினும் பெரும்பான்மை வரும்; ஏனையிலக்கணவிலக்கியங்களிற் சிறுபான்மைவருமென்க.

130. உயர்திணை யியற்பெய ர். றிணை யியற்பெ
ருயர்திணைப் பொருளிற் சாதி யொருமை [ய
ய். றிணைப் பொருளிற் சாதி யொருமை
யுயர்திணைப் பொருளிற் சாதிப் பன்மை
ய். றிணைப் பொருளிற் சாதிப் பன்மை
யொருசொன் னின்றே தனித்தனி யுதவுத
லெனப்பிரி வேழென் றியம்புவர் புலவர்.

உ - ம். இறையென்னு முயர்திணையியற்பெயர் ஒரு
மைக்கும், பன்மைக்கும் பொதுவாய் நின்று, வருமொழிவந்த
பின்பு, இறைவன் வந்தான், இறைவர் வந்தார் எனநிற்கும்.
கோ, வேந்து, அரசர், அமைச்சர், கவி, பெண்டு, வேசை,
உமை, தையல், பேதை, [பெதும்மை முதலாயினவுமது.]
இவை கோன் கோக்கள், வேந்தன் வேந்தர், அரசன் அரசர்,
அமைச்சன் அமைச்சர், கவிஞன் கவிஞர், பெண்டாட்டி
பெண்டுகள், வேசையாள் வேசையார், உமையாள் உமையார்,
தையலாள் தையலார், பேதையாள் பேதையார், [பெதும்பை
முதலாயினவுமது.] என இங்ஙனம் விரியுமென்க. அஃறிணை
யியற்பெயர் வெளி.

‘சிவிகை பொறுத்தான்’ ‘வறியவனிரந்தான்’ ‘தானு
மதனை வழங்கான்பயன் றுவ்வான்’ இவை வருமொழி நோக்கா
மலே தனக்குரியவொருமைப்பாலை விட்டுப் பன்மைப்
பாலையே விளக்குதலால், உயர்திணைச்சாதி யொருமை
யாயிற்று. இவ்விதியை மறந்து, சிவிகைபொறுத்தாரோனக்
குறளைத்திருத்தினுருமுளர். அவர் ‘இல்வாழ்வானென்பான்,’
‘அவ்வித் தழுக்கா றுடையானை,’ ‘உடையானரசருளேறு,’
‘செல்லாமை யுண்டே லெனக்குரை மற்றுநின்—வல்வரவு

வாழ்வார்க்குரை' என முப்பாலினு மிகவும் பார்த்து பெரும் ஊன்மை வருதலை நோக்கிலர்போலும். இவற்றைத் திருத்த மறந்தனர்போலுமென்க 'நூலெனப் படுவது நுவலுங் காலை;' 'அஞ்சவ தஞ்சாமை பேதைமை பஞ்சவ—தஞ்ச லறிவார் தொழில்.' 'உலகத்தா ருண்டென்ப தில்லென்பான்;' 'நேர்வதுநாடு;' 'விளைவதுநாடு' இவை வருமொழியை நோக் காமலே தனக்குரியவொருமைப்பாலை விட்டுப் பன்மைப் பாலையே விளக்குதலால், அஃறிணைச்சாதி யொருமையாயிற்று.

'எண்ணென்ப வேளை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்டுங்— கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு' இதனுள் உயர்திணைச்சாதிப் பன்மையும், அஃறிணைச்சாதிப் பன்மையுங் காண்க.

'கடுமொழியுங் கையிகந்த தண்டமும் வேந்த—னடு முரண் டேய்க்கு மரம்.' 'பொருள்கருவி காலம் வினையிடனொ டைந்து—மிருடர வெண்ணிச் செயல்.' இவற்றுள் அர மென்பதும், ஒடுவென்பதும், ஒருசொன்னின்றே தனித்தனி யுதவுதல் காண்க. முதனிலைத்தீவகம், இடைநிலைத்தீவகம், கடைநிலைத்தீவக முதலாயினவுமது.

இவ்வேழும் நின்றநிலை தப்பிப் பிரிந்தது காண்க. இவற் றுள் உயர்திணையியற் பெயரில்லையென்பாரும், அஃறிணை யியற்பெயரும், சாதியொருமையும் ஒரிலக்கணமேயென் பாரும், உயர்திணைச்சாதியொருமையும், அஃறிணைச்சாதி யொருமையும், ஒரிலக்கணமேயென்பாரும், சாதிப்பன்மை யில்லையென்பாரும், ஒரு சொன்னின்று தனித்தனியுதவுதலைப் பொருள்கோளினும், பிரிப்பெச்சத்தினும், அடக்குவாரு முளர். அவரிலக்கணநுட்பங்கூர்ந்திலர்போலும். அவர்களை மறுக்கிற் பெருகுமென்க.

இப்பிரிவேழும் ஒன்பதுபொருள் கோளிலடங்கா. (44).

131. இலக்கணமிலக்கிய முரையெனப்பெயர்ப்பட்
முருக்குமென் றெண்ணுக செய்யுளி னியல்பே.

இலக்கணமும் உரையுஞ் செய்யுளாமோவெனின்;—
“சூத்திரங் குறித்த யாப்பிற் றாகும்.” “பல்வகைத் தாதுவின்.”
“நூற்பாவகவல்” எனப் பலருமோதலானும், “சூத்திரமுஞ்
செய்யுளாதலின்” என நச்சினூர்க்கினியாரெழுதலானும்,
“விதித்தன செய்தலும் விலக்கியன வெழுதிதலும்.”
“பொருப்பு வில்லிபால் விருப்ப மிலரே” என வாசகங்களைச்
செய்யுளுறுப்புத் தோன்றவெழுதலானும், “உண்டான்
தின்றான் ஒடினான் பாடினான்” என வுதாரணங்களை அவ்
வுறுப்புத்தோன்ற வெழுதலானும், இலக்கணச்செய்யுள்,
இலக்கியச்செய்யுள், உரைச்செய்யுள், உரைச்சூத்திரமெனப்
பலரும் ஆளுதலானும், வடநூலாரும் இவ்வாறு கொள்ளுத
லானும், இன்னும் பலவாற்றானுமாமென்க. செய்யுளென்
னுஞ் சொற்குப்பொருளோர்ந்து முணர்க. (45)

ஒழிபியல் முடிந்தது.

இலக்கணக்கொத்துரை முற்றுப்பெற்றது.

மெய்கண்டதேசிகன் திருவடிவாழ்க.

பிரகடன பத்திரம்

திருவள்ளுவர் பரிமேலழகருரை **விலை ரூ. 5.**

இராமநாதபுர சமஸ்தானாதிபதியின் விருப்பத்தின்படி முதல் முதல் (1869) நாவலரால் அச்சிடப்பட்டது. மற்றப்பதிப்புகள் எல்லாம் பின்னர் வந்தனவே. இப்பதிப்பை ஆதரிக்க வேண்டியது அவசியமே.

நீதிநூற்றிரட்டு **விலை ரூ. 1 8.**
” 1 12.

ஆப்பயிண்டு
 ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், உலகநீதி, நறுந்தொகை, மூதுரை, நல்வழி, நன்னெறி, நீதிநெறிவிளக்கம் முதலிய நூல்கள் உரைகளோடு புதிய முறையில் அமைந்துள்ளன.

நன்னூல் விருத்தியுரை **விலை ரூ. 3 8.**

இது சங்கரநமச்சிவாயப்புலவர் எழுதியது. சிவஞானசுவாமிகளால் புதுப்பிக்கப்பட்டது. திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தாரின் கட்டளைப்படி நாவலரால் ஆராய்ந்து அச்சிடப்பட்டது.

இலக்கணச்சுருக்கம் **விலை ரூ. 1.**

நாவலர் எழுதியது. பல பள்ளிக்கூடங்களில் பாடபுத்தகமாக வைக்கப்பட்டுள்ளது.

அபிராமியந்தாதியுரை **விலை அரை 6.**

தேவியை உபாசிப்பவர்களுக்கு ஏற்ற அருமையான நூல். உரையாசிரியராகிய உபாத்தியாயர் ம. க. வேலுப்பிள்ளை இயற்றிய சிறந்த உரை. தத்துவார்த்தங்களை விளக்குவது.

பாலபாடங்கள்—முதற்பாலபாடம் **விலை அரை 3.**

இரண்டாம்பாலபாடம் **” 5.**

மூன்றாம்பாலபாடம் **” 10.**

நான்காம்பாலபாடம் **ரூ. 1 12.**

தமிழராயுள்ளவர் இந்நான்கு பாலபாட புத்தகங்களையும் படிப்பராயின் தமிழ்ப்பற்றும் சைவப்பற்றும் ஒங்கிவளரும். நான்காம் பாலபாடம் மிகச் சிறந்தது. தமிழ்வுசை நடைக்கு ஏணிபோலுள்ளவை இவை யென்பதாம்.

ஸ்ரீலங்கை. ஆறுமுகநாவலரவர்கள்

வித்தியாநுபாலன அச்சகம்,

நெ. 300, தங்கசாலைத் தெரு, சென்னை.

இலக்கணக்கொத்துரைச் சூத்திரவசரதி

சூத்திரம்.

பக்கம்.

சூத்திரம்.

பக்கம்.

அ அந்நிக்குலி
அகம்பறமொற்றுமை
அடுக்கல்லவையு
அதிகாரத்தா
அவற்றுளின்மை
அவைதா-மனமொழி
அவைதாம்-உரிமையா
அழைத்தவென்றான்
அறுதொகையறகுவ
அறுவகைத்தொகையும்ப்
அறுவகைத்தொகையுமறை
அன்புளாசையோ
ஆற்றொழுக்கடிமறி
இடத்தினிலக்கண
இடமேயன்றியு
இதுவிதியிதுமறை
இத்துணைச்சிறப்பின்
இந்நான்கியல்பு
இந்நாற்குதாரணந்
இயற்கையளபெடை
இரண்டுகூனாகைந்
இருவகைச்செயப்படு
இருவினைமுதலா
இலக்கணமிலக்கிய
இவ்விருவகையு
உயர்திணையிற்பெயர்
உரிமைமுதன்
உரிமையிருவகை
உருபினையேற்றசொற்
உருபுநோக்கியகொற்
உருபுவேறுரு—பாகி

102
47
126
89
102
74
38
46
72
94
98
128
108
51
54
68
33
112
36
92
52
44
45
137
110
135
54
50
40
55
39

உருபுவேறுரு—பென்
உருபேற்றத்தையு
ஊரும்பேரும்
எச்சமென்றென்றிலை
எடுத்தல்படுத்த
எல்லாவுருபொடுங்கொள்
எல்லாவுருபொடுஞ்செய
எழுத்திலக்கணத்தினெழு
எழுத்துச்சொற்பொருள்
எழுத்துச்சொற்றிரி
எழுவாய்வேற்றுமைக்
எய்தவியற்றுத
ஒருதொடர்பலதொடர்
ஒருபொருட்கேபல
ஒருவேற்றுமைக்கோ
ஒற்றுமைவேற்றுமை
ஒன்றிரண்டுநான்
ஒன்றுமூன்றுநான்கா
ஒன்றுமூன்றுநான்கை
ஒன்றேவந்து
ஒருருபிற்கே
ஒருருபிற்கோர்
ஒருமூத்திற்கே
கருத்துண்டாதல்
கருவிகருத்தா
கருவியையின்னுங்
கற்றைச்செஞ்சடைக்
காரணமதனையே
குறையேயன்றியுங்
குறையையின்னுங்
கேளாதேற்றல்

38
40
9
81
131
52
51
111
103
129
41
46
128
131
40
49
53
51
52
55
41
54
105
46
53
48
9
114
54
50
48

இலக்கணக்கொத்துரைச் சூத்திரவகராத்

சூத்திரம்	பக்கம்.	சூத்திரம்.	பக்கம்.
கொள்வோனையின்னுங்	49	புணர்ச்சிவிகாரம்	110
கொள்வோனைவிட்டுங்	54	பெயர்முற்றெச்சமோ	125
சிலபெயரெச்சமுஞ்	102	பெயர்வினையிடையரி	64
சூத்திரஞ்சிலசில	29	பொதுவெழுதா—பியை	88
செப்பறைப்பதி	10	பொதுவெழுந்தா—பிலங்	89
செயப்படுபொருளினு	47	பொருத்தப்புணர்ச்சியப்	108
செயப்படுபொருளைத்	53	பொருத்தப்புணர்ச்சியை	108
செயப்பாட்டுவினையினு	69	பொருள்திகாரமுன்ன	132
செய்வியென்வினை	66	பொருளைப்பொருளெனல்	126
சொல்லாற்றெரிவினை	67	போவியெழுத்தை	93
தகுதியவாய்நிலை	106	மதிவெயில்விரிக்கும்	8
தடுமாறுந்தொழிறருந்	96	மறைமூவகையா	67
தடுமாறுருபுக	55	மாறுபடநின்றல்	54
தனக்குப்பயனே	73	முதறுணைஞாபகங்	48
தனிவினெதொடர்வினை	56	முதனிலைதிரிந்தும்	65
திருநெல்வேலியெனுஞ்சில	10	முதனிலைத்தனிவினை	56
தேகபந்தந்தீர்	9	முதனிலைத்தொழிற்பெ	65
தொகிலொருபொருண்	96	முதனிலையின்றியுந்	65
தொகைநிலக்குணத்தை	97	முப்பெதழுத்து	105
தொகைநிலைதொகாநிலை	96	முற்காலத்துப்	35
தொடர்வினைக்குணமே	60	வடமொழியிலக்கணஞ்	19
தொழிற்பெயர்வினை	78	வழுவுடைப்புணர்ச்சி	110
தோன்றிறிதல்	111	விகாரத்தாற்பொருள்	113
நல்லோரல்லோ	34	விதிச்சொன்மறைப்	68
நாராயணன்பூ	38	விளிகுறையிரண்டையு	38
நான்கைந்தாறே	53	வினைச்சொல்லிலக்கணம்	85
நிலைத்திணையியங்கு	19	வினைமுதலன்றியும்	53
நிலைமொழிமறை	68	வினைமுதலின்னும்	46
நீக்கமின்றியு	54	வினைமுதல்விளியே	38
நீக்கமின்னு	49	வினைமுற்றுப்பெயர்	79
பகுபத்திலக்கணம்	115	வேறிலையுண்டியார்	83
பகுபதம்பகாப்பத	41	வேற்றுமைபலபல	55
பண்புத்தொகைவிதி	100	வேற்றுமையுருபுகளல்	39
பத்தொடொன்பது	11	வேற்றுமைவழியீரெட்டாய்	124
பலபொருட்டுகொருவடி	130	வேற்றுமைவழியோடல்வழி	123

உ

கணபதி துணை.

ஸ்ரீ சிவஞான சுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

தொல்காப்பியச்சூத்திரவிருத்தி

இலக்கணவிளக்கச்சூருவளி

திருவாவடுதுறை ஆதீனக் கட்டளைப்படி

ஆறுமுகநாவலர்வர்கள்

பரிசோதித்தவை

சிதம்பர சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலத்

தருமபரிபாலகர்

ச. பொன்னுஸ்வாமி அவர்களால்

சென்னை :

வித்தியாநுபாலன அச்சகத்தில்

அச்சிடப்பட்டன

6-ம் பதிப்பு.
தன்முகி, ஆடி.
ஜூலை, 1956.

(உரிமையுடையன.)

வித்தியாநுபாலன அச்சகம்,
நெ. 300, தங்கசாலைத் தெரு, சென்னை

தொல்காப்பியச்சூத்திரவிருத்தி

தற்சிறப்புப்பாயிரம்

எங்கு மாய்நிறைந் தொளிர்முதற் கடவுளை யிறைஞ்சிப்
பொங்கு பேரருட் குரவனைப் புந்தியி னிறுவித்
துங்க மல்குதொல் காப்பியச் சூத்திர விருத்தி
யிங்கு வாழியற் றமிழ்வலோர் மகிழ்தர விசைப்பாம்.

சிறப்புப்பாயிரம்

வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்
வான்யா றன்ன துய்மையும் வான்யாறு
நிலம்படர்ந் தன்ன நலம்பட ரொழுக்கமுந்
திங்களன்ன கல்வியுந் திங்க ளொடு
ஞாயி றன்ன வாய்மையும் யாவது 5
மஃகா வன்பும் வெஃகா வுள்ளமுந்
துலைநா வன்ன சமனிலை யுளப்பட
வெண்வகை யுறிப்பின ராகித் திண்ணீதின்
வேளாண் வாழ்க்கையுந் தாஅ ளாண்மையு
முலகிய லறிதலு நிலைஇய தோற்றமும் 10
பொறையு நிறையும் பொச்சாப் பின்மையு
மறிவு முருவு மாற்றலும் புகழுஞ்
சொற்பொரு ளுணர்த்துஞ் சொல்வன் மையுங்
கற்போர் னெஞ்சங் காமுறப் படுதலு
மின்னோ ரன்ன தொன்னெறி மரபினர் 15

பன்னருஞ் சிறப்பி னல்லா சிரிய
 ரறனே பொருட்பய னின்பெனு மூன்றின்
 றிறனறி பனுவல் செப்புங் காலை
 முன்னர்க் கூறிய வெண்வகை யுறுப்பினு
 னேற்பன வுடைய ராகிப் பாற்படச் 20
 சொல்லிய பொருண்மை சொல்லியாங் குணர்தலுஞ்
 சொல்லிய பொருளொடு சூழ்ந்துநன் குணர்தலுந்
 தன்னோ ரன்னோர்க்குத் தான்பயப் படுதலுஞ்
 செய்ந்நன்றி யறிதலுந் தீச்சார் பின்மையு
 மடிதடு மாற்ற மாணம்பொச் சாப்புக் 25
 கடுனோய் சீற்றங் களவே காம
 மென்றிவை யின்மையுஞ் சென்றுவழி படுதலு
 மறத்துறை வழாமையுங் குறிப்பறிந் தொழுகலுங்
 கேட்டவை நிலைத்தலும் பாடம் போற்றலு
 மீட்டவை வினவலும் விடுத்தலு முரைத்தலு 30
 முடைய ராகி நடையறிந் தியலுநர்
 நன்மா னாக்க ரென்ப மண்மிசைத்
 தொன்னூற் புலமைத் துணிபுணர் வோரே.

என ஆத்திரையன் பேராசிரியன் கூறிய பொதுப்
 பாயிரத்தானே பன்னருஞ்சிறப்பி னல்லாசிரியனை யுணர்ந்து
 வழிபட்டு ஒருநூல் கேட்பான் புகுந்த நன்மாணாக்கர்க்கு,
 அந்நூலானுவலப்பதும் பொருளும், நூல்கேட்டலாற் பெறப்
 படும் பயனும், கேட்டற்குரிய வதிகாரிகளாவாரிவ
 ரென்பதூஉம், இன்னது முற்றிய பின்னர் இந்நூல் கேட்கற்
 பாற்றென்னு மியைபு முணர்ந்தன்றி நூல்கேட்டற்கண்
 மனஆக்கஞ் செல்லாமைபின், இன்றியமையாச் சிறப்பினவாய்
 இந்நான்கும் ஒருதலையாக முன்னருணர்த்தல் வேண்டும்.

இந்நான்கு முணர்ந்தவழியும், கற்றுவல்ல சான்றோரல்லாராற்
செய்யப்பட்ட நூலாயிற் கூறியதுகூறன் முதலிய குற்ற
முடைத்தாமன்றையெனவும், கற்றுவல்ல சான்றோரும்
மற்றோர் கோட்பாடுபற்றிச் செய்யின் முனைவனாலொடு
முரணுமன்றையெனவும் ஐயுற்று ஊக்கஞ் செல்லாமையின்,
அவ்வையநீக்குதற்பொருட்டு, ஆக்கியோன் பெருமையும்,
நாற்பெருமையும், அந்நூல் வழங்குநிலமும், அதன் முதலு
றும், இவையென்பது தோன்ற, ஆக்கியோன்பெயரும்
வழியும் எல்லையும் நூற்பெயரும் உணர்த்தல்வேண்டும்.
ஆகலின், இவ்வெட்டுந் தெரிப்பதாகிய சிறப்புப்பாயிரம்
இந்நூற்குப் பணம்பாரனாராற் கூறப்பட்டது.

வடவேங்கடந் தென்குமரி—யாயிடை

தமிழ்கூறு நல்லுல கத்து

வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு முதலி

னெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு நாடிச்

செந்தமிழியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு

5

முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணிப்

புலந்தொகுத் தோனே போக்கறு பனுவ

னிலந்தரு திருவிற் பாண்டிய னவையத்

தறங்கரை நானி னான்மறை முற்றிய

வதங்கோட் டாசாற் கிறிபத் தெரிந்து

10

மயங்கா மரபி னெழுத்துமுறை காட்டி

மல்குநீர் வரைப்பி னைந்திர நிறைந்த

தொல்காப் பியனெனத் தன்பெயர் தோற்றிப்

பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே.

இதன்பொருள் வடவேங்கடந் தென்குமரியாயிடை -
வடக்கண் வேங்கடமுந் தெற்கட் குமரியு மெல்லையாகவுடைய

அவ்விடமாகிய—தமிழ் கூறு நல்லுலகத்து - தமிழ்மொழி யைக் கூறு நல்ல வுலகத்தின்கண் வழங்கும்—வழக்குஞ் செய்யுளுமா யிரு முதலின் - வழக்கினையுஞ் செய்யுளினையு மாறாய்ந்த பெரிய காரணத்தானே—எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு நாடிச் செந்தமிழியற்கை சிவணிய - அவற்றின் கண்ணவாகிய எழுத்திலக்கணமுஞ் சொல்லிலக்கணமும் பொருளிலக்கணமு மாறாய்ந்து செந்தமிழி னுண்மையைப் பொருந்தி யுணரும்பொருட்டு—நிலத்தொடு முந்து நூல் கண்டு - அச்செந்தமிழ் நிலத்து மொழியோடு முற்பட்டுத் தோன்று நூலினை னோக்கி—முறைப்பட வெண்ணிப் புலந் தொகுத்தோன் - அந்நூலிற்கிடந்த விலக்கணம் பிற்காலத்தா ருணரு முறைமைப்படக் கருதி நூலைத் தொகுத்துச்செய்த தான்—போக்கறு பனுவல் - அங்ஙனஞ்செய்த குற்றமற்ற நூலினை—நிலந்தரு திருவிற்பாண்டியனவையத்து - மாற்ற ரது நிலத்தைத் தனக்கு நல்கும் போர்த்திருவினையுடைய பாண்டியன் மாகீர்த்தி யவைக்களத்தின்—அறங்கரை நாளி னுண்மறை முற்றிய வதங்கோட் டாசாற் கிறிபத் தெரிந்து - அறமேகூறு நாவினகத்து நான்மறையு முற்றப்பயின்ற அதங்கோ டென்னு மூரி னாகிரிய னுக்குக் குற்றமறத் தெரி வித்து—மயங்கா மாபி னெழுத்து முறை காட்டி - இயற் றமிழும் இசைத்தமிழும் நாடகத்தமிழும் முன்னாலுட்போல விரவாத தன்மையானே இயற்றமிழை வேறுபிரித்து முறை யானே யுலகிற்கறிவித்து—மல்கு நீர் வரைப்பி னைந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியனெனத் தன்பெயர் தோற்றி - கடல் சூழ்ந்த நிலவுலகத்தில் ஐந்திரவியாகரண நிறைய வுணர்ந்த தொல்காப்பியனெனத் தன்பெயரைத் தோற்றுவித்தலால்— பல்புகழ் நிறுத்த படிமையோன் - பலபுகழையு மிவ்வுலகத்தி னிலைபெறுத்தின் தவவொழுக்கத்தினை யுடையான் என்ற வாறு.

வேங்கடங் குமரியெனவே திசை பெறப்படுமாயினும், எல்லைகூறப் புகுந்தாராகலின், அதற்கேற்பத் திசைகூறியெல்லைகூறுதன் மரபென்பதுபற்றி, வடவேங்கடங் தென் குமரியென்றார்

தமிழ்நாட்டிற்கு வடக்கட் பிறவெல்லையுமுளவாக வேங்கடத்தை யெல்லையாகக் கூறினார், அகத்தியனார்க்குத் தமிழைச் செவியறிவுறுத்த செந்தமிழ்ப் பரமாசாரியனாகிய அறுமுகக்கடவுள் வரைப்பென்னு மியைப்புற்றியென்பது. தெற்கட் குமரியாளுகலின், அதுவே யெல்லையாயிற்று. கிழக்கு மேற்குக் கடலெல்லையாகலின், வேறெல்லை கூறா யினார், “வடதிசை மருங்கின் வடுகுவரம் பாகத்—தென் திசை யுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும்—வரைமருள் புணரி யொடு பொருது கிடந்த—நாட்டியல் வழக்க நான்மையின் கடைக்கண்—யாப்பின திலக்கண மறைகுவன் முறையே.” எனச் சிறுகாக்கைபாடினியார் தெற்குங் கடலெல்லை கூறியது, குமரியாறு கடல்கொண்ட பிற்காலத்துச் செய்ததெனவறிக.

வடவேங்கடம் தென்குமரியென்பன அன்மொழித் தொகையாய் அவற்றை யெல்லையாகவுடைய நிலத்தை புணர்த்தின. இஃதறியாதார் ஆயிடை யென்புழித் தனித்து நின்று பொருளுணர்த்தலாற்றாத அகரச்சுட்டினை ஆகுபெய ரென்றும், அவற்றுக்குள்ளென உருபு விரித்துமிட ர்ப்படுப.

தமிழ்நாடு நல்லுலகத்தென இடத்தினிகழ்பொருளின் ரொழிலும் பண்பும் இடத்தின்மேனிற்றன

ஆயிடைபாகியவுலகத்தென்க.

இருமுதலென்னும் பண்புத்தொகை ஒட்டிபொருசொல் லாய் நின்று, பின்னர் ஆயென்பதனோடு தொக்கு, ஊனத்

தொகையாயிற்று கூர்த்தவுணர்வுமுதலிய பிறகாரணங் களினும் இஃதின்றியமைபாச் சிறப்பிற்றென்பார் இருமுத லென்றார். “நின்புகங் காணுமருந்தினேன்” என்புழிப்போல, ஆயிருமுதலென்புழி ஆராய்ச்சியை முதலென்றதாகலின், ஆண்டு வினைகொண்டு முடிந்தது. ஆய்தல் - ஈண்டவ்விரு வகை மொழிகளையுங் கற்றுளங்கொளப் பயிற்றல்.

இங்ஙனம் வழக்குஞ் செய்யுளும் பாயின்றார்க்கு அவற் றின்கண்ணுநிகரனவாய சொற்களுள் ஒன்றோடொன் றொவ்வாதுளவாகிய செய்கை வேறுபாடுகளுஞ் சொன் முடிபு பொருண்முடிபு வேறுபாடுகளு நோக்கும்வழி, இவை யெல்லாம் வழாநிலையோ, சில வழுவமைதியோ, வழுவோ, கட்டளையிலையோ வெனவுமாசங்கை நிகழுமன்றே, அவ் வாசங்கை நீங்க எழுத்து முதன் மூன்று மாராய்ந்து செந்நமி ழியற்கை சிவனுதற்கு, இந்நூலொருதலையான் வேண்டப் படுமென்பதூஉம், அவை பயிலாதார்க் காசங்கையே நிகழா மையின் இந்நூல் பயன்படாதென்பதூஉம், விளக்கிய, ஆயிரு முதலிழைச் சிவணிய கண்டெண்ணித் தொகுத்தானென்றார். எனவே வழக்குஞ் செய்யுளுமாராய்ந்த பின்னர் இந்நூல் கேட்கற்பாற்றென்பது பெறப்பட்டது. இக்கருத்தறியாத நச்சினார்க்கினியார் முதலென்பதனைப் பெயாடிபிற் பிறந்த முதனிலைவினைப் பெயராகக்கொண்டு, முதலுதவினாலென வுரைப்பர். இருமுதலென்னுந் தொகைச்சொல் அங்ஙனம் பக்கிசைத்தல் பொருந்தாமையறிக. இன்னுமவர் நல்லாசிரிய ருடைய வழக்குஞ் செய்யுளுந்மெனவுரைக்கறினார் “வழக் கெனப் படுவ துயர்ந்தோர் மேற்றே—நிகழ்ச்சி பகர்கட்படாக லான” என மரபியலுட்கூறுதலின், வழக்கெனவே உயர்ந் தோர் வழக்கென்பதூஉம், அத்நோடுமெண்ணப்படுதலிற் செய்யுளும் அவர்செய்யுளென்பதூஉம், தாமே பெறப்

படுதலின், அது மிகையாமென மறுக்க. வழக்கெனவே செய்யுளுமடங்குமாயினும், தலைமை தோன்ற வேறுகூறினார், 'முனிவர் வந்தார் அகத்தியனும் வந்தான்' என்புழிப்போல. உலகமொழியும் வேதமொழியுமெனப் பகுத்த மாபாடியத்திற்குக் கையடனாருமிவ்வாறே யுரைத்தார்.

ஈண்டுப் பொருளென்றது அகம் புறமென்னும் இரு கூற்றுப் பதினாற்றிணைப் பகுதியவாய்ச் செய்யுளிற் பாடுதற் குரிய இன்பமுதலிய வுலகியற்பொருளை, மொழித்திற முணர்தற்பொருட்டுச் செய்யுளாராய்ச்சிக் கொருதலையான் வேண்டப்படுதல் பற்றி இயற்றமிழாழிபாகக் கொண் டோதற்பாலன அவையேயாகலின். • அற்றேல், இஃதெழுத் துஞ் சொல்லும்போலச் செந்தமிழியற்கை சிவனுதற்கேது வாகாமையானும், வடமொழியார் வேறேதுவதல்லது சத்த நூலுளோதாமையானும், ஈண்டோதல்வேண்டாம் பிற வெனின்;—ஈண்டுக் கூறும் பொருட்பாகுபாடுகள் பொது வாகாது தமிழிற்கே சிறந்து வேறொன்றாற் பெறப்படாமை யின், இப்பொருள்பற்றி வரும் பரிபாடல், கவி, அகநானூறு, புறநானூறு, ஐங்குறுநூறு, நற்றிணை, குறுநொகை, ஆற்றுப்படை, பதிற்றுப்பத்து முதலிய செய்யுளாராயப் புகுநதார்க்கு இப்பொருட்பாகுபாடுவாராக்காற் குன்று முட்டிய குரீஇப்போல விடர்ப்பட்டுச் செய்யுண்மொழித்திற முணரமாட்டாமையிற் செய்யுண் மொழித்திறமுணர்ந்து செந்தமிழியற்கை சிவனுதற்கு ஒருதலையானோதல்வேண்டு மென்க.

செந்தமிழியற்கைசிவனுதல் மொழித்திறத்தின் முட் டறுத்தல். முட்டு - வழி.

நாடிச் சிவணியவென்பது ‘ஓதியுணர்ந்தான்’ என்பது போலக் காரணகாரியப்பொருட்டாய் நின்றது. சிவணிய வென்பது செய்யியவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் இஃதுணரமாட்டாதார் நாடிக்கண்டெண்ணிக் தொகுத்தா னெனக் கூட்டி, ஒரு வினைமுதல் வினைபாக்கி, நாடிய வாராய்ச்சியிற் குறைபாடுடையவற்றிற்கு முநது நூல் கண்டென்றும், ஆயிருமுதலிற் செந்தமிழியற்கை சிவணிய வெனக் கொண்கூட்டியு மிடர்ப்படுப.

செந்தமிழென்பதனை நிலமென்பதனோடுங் கூட்டுக. நில மென்பது ஆகுபெயர்.

செந்தமிழ்திலத்து மொழியோடு முற்பட்டுத் தோன்று தாலென்றது அம்மொழி தோன்றுங்காலத்துடன்றோன்றிய நூலென இதன்றொன்மை கூறியவாறுயிற்றென்பது. எனவே, அகத்தியமென்பது பெற்றும். அற்றேல், முநதுநூல் கண்டெனப் பொதுப்படக் கூறுதலானும், அகத்தியநிறைந்த தொல்காப்பியனென்னுமையானும், நூலுள்ளும் “கடிநிலை யின்றே யாசிரி யற்க” எனப்பிறுண்டும் பொதுப்படக் கூறுத லானும், அகத்தியமே முதனூலென்பது துணியப்படாதாம் பிறவெனின்;—நூலெனப் பொதுப்படக் கூறுது நிலத்தொடு முநது நூலென விசேடித்தலின், செந்தமிழ்திலத்து மொழி தோன்றுங்காலத்து உடன்றோன்றிய நூல் அகத்திய மொன்றையாகலானும், ஏனை நூல்களெல்லாம் அகத்தியத்தின் வழித்தோன்றியனவே யாமாகலானும், ஐந்திரநோக்கித் தொகுத்தானெனின், தமிழ்மொழிப் புணர்ச்சிக்கட்படுஞ் செய்கைகளும், குறியீடுகளும், வினைக்குறிப்பு, வினைத் தொகை முதலிய சில சொல்லிலக்கணங்களும், உயர்திணை அஃறிணை முதலிய சொற்பாடுகளும், அகம் புறமென்

னும் பொருட்பாகுபாடுகளும், குறிஞ்சி வெட்சி முதலிய திணைப்பாகுபாடுகளும், அவற்றின்பகுதிகளும், வெண்பா முதலிய செய்யுளிலக்கணமும், இன்றோன்ன பிறவும் வட மொழியிற் பெறப்படாமையானும், இவைபெல்லாந் தாமே படைத்துக்கொண்டு செய்தாரெனின், முந்துநூல் கண்டென் பதனோடு முரணுதலானும், முற்காலத்து முதனால் அகத் தியமென்பதூஉம் அதன் வழித்தாகிய தொல்காப்பியம் அதன் வழி நூலென்பதூஉந் துணியப்படுமென்க.

அற்றேல, தொல்காப்பியனார் அகத்தியனாரோடு மாறு கோடலின் அகத்தியததோடு பிறழவும் பிற்காலத்து வீழ்ந் தன சிலமுந்நூல்கள்கண்டு அவற்றின் வழிநூல் செய்தா ரெனக் கொள்ளாமோ வெனின்:—அஃதானாரோர் வழக் கொடு மாறுகொள்ளுவாரா இக்காலத்துச் சொல்லினும், அடி பட்ட சான்றோர் சொல்லாநாகலிற் கொள்ளாமென்பது. அல்லதூஉம் கடைச்சங்கத்தாருட் களையிற்பொருள் கண்ட கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர் இடைச்சங்கத்தார்க்குந் கடைச் சங்கத்தார்க்கு நூலாயிற்றுத் தொல்காப்பியமென்றுரை செய்தாராகலின், இடைச்சங்கநாண்முத வின்றுகாறும் வழங்கிவருதலானும், அருந்தவக்கொள்கை யகத்தியனாரோடு மாறுகொண்டு நூல்செய்தாராயின் இவ்வாறு நிலைபெற்று வழங்காதாகலானும், “கூறிய குன்றினு முதனூல் கூட்டித்— தோமின் றுணர்த ரெல்லநாப் பியன்ற—னூனையின் தமிழறிந் தோர்க்குக் கடனே.” எ - ம் “வீங்குகட லுடுத்த வியன் கண் ஞாலத்துத்—தாங்கா நல்லிசைத் தமிழ்க்குவிளக் காகென—வானோ ரேத்தும் வாய்மொழிப் பல்புக—ழானுப் புலமை யகத்தியனென்னு—மருந்தவ முனிவ னாக்கிய முத னூல்—பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப வுணர்ந்தோர்—நல் லிசை நிறுத்த தொல்காப்பியன்.” எ - ம். “மன்னிய

சிறப்பின் வானோர் வேண்டத்—தென்மலை யிருந்த சீர்சான் முனிவரன்—றன்பாற் றென்றமிழ் தாவின் றுணர்ந்த—துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன்முதம்—பன்னிரு புலவரும்.” எ - ம். எல்லாவாசிரியரும் அகத்தியனார்க்கு முதன் மாணுக்கராயினு ரென்பதுபற்றியே தொல்காப்பியனார்க்குப் பெருமை கூறி அகத்தியமே தொல்காப்பியத்திற்கு முதனூலெனக் கூறினாராகலானும், அகத்தியனாரோடு முரணிச் சபித்தாராயின் அதுபற்றியே பெருமை கூறத்தகும் அவ்வாரோசிரியருங் கூறுமையானும், அது வேதவழக்கோடும் ஆன்றோர் வழக்கோடும் மாறுகொள்ளுவார் கூற்றே யாமென மறுக்க.

அற்றேல், அகத்தியநிறைந்த தொல்காப்பியனென்னுது ஐந்திரநிறைந்த தொல்காப்பியனென்ற தென்னையெனின்;—அகத்திய நிறைந்தமை யெல்லாரானுந் தெளியப்பட்டமையின் வடமொழியினும் வல்லனாயினுனென்பது விளக்கிய, அங்ஙனங் கூறினாரென்பது. இவ்வாறன்றி ஐந்திரத்தின் வழித்தோன்றிய நூலென்பது விளக்கிய ஐந்திரநிறைந்த தொல்காப்பியனென்றாரென்பாரை, ஐந்திரநிறைந்த தொல்காப்பியனெனவே ஐந்திரம் முதனூலென்ப தமைந்திருப்ப முந்துநூல்கண்டெனக் கூறியதெற்றுக்கெனவுங் கூறி மறுக்க.

முறைப்படவெண்ணிப் புலந்தொகுத்தலாவது முத னூல் பரந்து கிடத்தலின் இக்காலத்துச் சில்வாழ்நாட் பல் பிணிச் சிற்றறிவினோர்க் கறியலாகாமையின் அவரறிய முறைமைப்படவெண்ணி அசுதற்கேற்பத் தொகுத்துச் செய்தல். இனிச் சார்புநூல்போலத் திரிபு வேறுடைத் தாகச் செய்யாது முன்னோர் நூலின் முடிபொருங்கொப்பக்

கருதிக் தொகுத்துச்செய்தலெனினு மமையுமென் ன. எனவே, இது வழிநூலென்பதூஉம் பெறப்பட்டது

“மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாகி—யுரைபடு நூறு மிரு வகையியல்—முதலும் வழியுமென நுதலிய நெறியின்” என மரபியலகத்து நூலிரண்டென வோதியிருப்பச் சார்பு நூலெனவொன்று கூறியதென்னெயெனின்,—ஒன்றன்வழி யாகச் செய்வனவெல்லாம் வழியேயாயினும் அவை முன் னோர் நூலின் முடிபொருங் கொத்தலுந் திரிபுவேறுடைத் தாதலுமென இருவேறுவகைப்பட நிகழ்கின்றமையின், அது பற்றிச் சார்புநூலென வேறுகோடலுமமையுமென விடுக்க அங்ஙனந் திரிபுவேறுடையதூஉம் பொருளானொருங்கொத்த லின், மரபுநிலை திரியாமையின், வழி நூலென்றற்கேற்புடைத் தாதலுமறிக. திரிபுடையவாயினும் மரபுநிலைதிரியாதன யாவையெனின்;—செய்யுளியலுட் கூறியவொற்றள பெடையை அளபெடையதிகாரப்பட்டமை நோக்கி உயிரள பெடையைச் சாரவைத்துக் கூறுதலும், தனிநிலை முதனிலை இடைநிலை ஈறெனுநால்வகையிடத்தை மூன்றிடமென வடக்குதலும், “மெல்லெழுத்து மிகுத லாவயி னுன” என்ற வாறே தங்கை கங்கை எங்கை செவி தலை புறம் என மகாரங் கெட்டு இனமெல்லெழுத்து மிகுமென்னுது மகரமேயினமெல் லெழுத்தாய்த் திரியுமென்றலும், “அகமென், மௌகிக்குக் கைமுன் வரினே—முதனிலை யொழிப முன்னவை கெட்டு” மெல்லெழுத்து மிகும் என்னுது அங்கையென்பழிக் ககர வகரங்கெட்டு மகரந்திரிந்து முடியுமென்றலும், “முதல் ரெண்ணி னொற்று ரகரமாகும்.” “இடைநிலை ரகர பிரண் டெனெண் ணிற்கு—நடை மருங்கின்று.” என்றவாறே கூறுது இரண்டொற்றுயிரேக நின்ற ரகரவொற்றின்மேல் உகரம் வந்து செய்கைப்பட்டு முடியுமென்றலும், நாகியா

தென யகரம் வரும்வழி உகரங்கெட்டிகரந்தோன்றுமென்
 னுது உகரமே இகரமாய்த் திரியுமென்றலும், நெடுமுதல்
 குறுகுமொழிகளின்முன் பொதுப்பட ஆறனுருபிற்கும்
 நான்கனுருபிற்கும் அகரநிலையுமெனக் கூறி “ஆறனுருபி
 னகரக் கிளவி—யீறு ககர முனைக் கெடுதல வேண்டும்.”
 என்னுது “குவ்வினவ்வரும்” என்றொழிதலும்; ஆடிக்குக்
 கொண்டான் என்புழி இக்குச்சாரியை யென்னுது குச்சா
 ரியையென்றலும், வற்றுச்சாரியை வகரங்கெட்டு அற்றென
 நிற்குமென்னுது அற்றுச் சாரியையென்றே கோடலும்,
 இன்னென்சாரியை இற்றெனத் திரியுமென்னுது இற்றென்
 பது வேறு சாரியையெனக் கோடலும், அக்கென்சாரியை
 மெய் மிசையொடுங் கெடுமென்னுது அகரச்சாரியையெனக்
 கோடலும், அ ஆ வ என மூன்றும் பலவறிசொல்லென்னுது
 உண்குவ உறங்குவ என்புழி வகரத்தை வேறு பிரித்து
 இடைநிலையெனக்கொண்டு அகரவிஞ்சுதியென்றொழிதலும்,
 அகம்புறம் எனப் பகுத்தவற்றைத் தம்முள் வேறுபாடு
 நோக்கி அகம் அகப்புறம் புறம் புறப்புறம் என நான்காகப்
 பகுத்தலும், வெட்சித் திணை உழிஞைத்திணைகளின் மறுதலை
 வினையை வீற்று வினையாதலும் வேற்றுப்புச் சூடுதலுமாகிய
 வேறுபாடுபற்றி வேறுதிணையாகவைத் தெண்ணுதலும்,
 இன்னு ரன்னவை பிறவுமாம். இவை பிங்ஙனம் வேறு
 படினும், புணர்ச்சிமுடிபுஞ் சொன்முடிபும் பொருண்முடிபும்
 வேறுபடாமையின், மரபுநிலை திரியாவாயின. இவ்வுண்மை
 யுணராதார் பன்னிருபடலமுதலிய நூல்களை வழீஇயின
 வென்றிகழ்ந்து, பன்னிருபடலத்துள் வெட்சிப்படலங்
 தொல்காப்பியனார் கூறியதன்றெனவும், தொல்லாசிரியர்
 வழக்கொடு முரணித் தமக்கு வேண்டியவாறே கூறுப.

இனிச் “சார்ந்துவரன் மரபின் மூன்றலங் கடையே”
 எ - ம். ‘சார்ந்துவரி னல்லது தமக்கியல் பிலவெனத்—
 தேர்ந்து வெளிப்படுத்த வேளை மூன்றும்.” ௭ - ம். வரை
 யறுத்தோதியவாறே சார்பெழுத்து மூன்றென்னுது சிலவுயி
 ரெழுத்துக்களையுர் மெய்யெழுத்துக்களையும் உடன்சேர்த்
 தெண்ணுதலும், தன்மைச்சொல்லை உயர்திணையென்னுது
 விரவுத்திணையெனச் சாதித்தலும், ‘நடுவணைந்திணை” என்
 னுஞ் சூத்திரவிதியோடு மாறுகொளப் பாலைக்கு நிலம்
 பகுத்துக்கோடலும், இன்னுமிவை போல்வனவும், மரபுநிலை
 விரிதலின், வழிநூல் சார்புநூலாதற்கேலாவா யிழுக்கப்படு
 மென்பது அற்றேல், ஒன்றன்வழியேயன்றியுந் தாந்தா
 மறிந்தவாற்றானே நூல்செய்யப் பெற்றோவெனின்;—அது
 மரபன்மென்பது நோக்கியன்றே ஆசிரியர் “மரபுநிலை திரியிற்
 பிறிதுபிறிதாகும்” என்னுஞ் சூத்திரவிதி நூலிற்குமெய்து
 வித்து, நூலின்மரபு கூறப் புகுந்தாரென்க காலந்தோறும்
 வழக்கு வேறுபடுதலின், அதுபற்றிச் செய்யு நூலும் வேறு
 படவமையும் பிறவெனின்;—முற்காலத்து வழக்கு வீழ்ந்த
 தனை வழுவென்று களையப்படுமாமினன்றே பிற்காலத்து
 வேறுபடப் பிறந்த வழக்கு இலக்கணமெனத் தழுவிக்கொள்
 வது. தொல்லாசிரியர் வழக்கேவழக்குப் பிற்காலத்து
 வேறுபட வழங்கப்படுமாயின் அவ்வழக்கு இலக்கணத்தோடு
 பொருந்தாதென விலக்குதற்கன்றே “வழக்கெனப் படுவ
 துயர்ந்தோர் மேற்றே—நிகழ்ச்சி யவர்கட்டாகலான.”
 என்றாராகலின், அமையாதென்க புதியன புணர்த்தல்
 பழையவற்றோடு முரணாதவழியே யெனவுணர்க, “வழியி
 னெறியே நால்வகைத் தாகும்” “தொகுத்தல்விரித்த ரெகை
 விரி மொழிபெயர்த் — ததர்ப்படயாத்தலோ டணைமா
 பினவே.” என்னு மரபியற்சூத்திரங்களான் வழிநூல்

நான்குவகையுள் ஒன்றானியாக்கப் படுமாகலின். அவற்றுள் இது தொகுத்தியாத்நானென்பார் புலந்தொகுத்தோனென்றார்

புலம் - நூல். அஃதாவது ஒருபொருளுதலிய சூத்ரமும், இனமொழி கிளந்தவோத்தும், பொதுமொழிகிளந்த படலமுமென்னும் மூன்றுறுப்புடக்கிய பிண்டம் அவற்றுட் சூத்திரமென்னு மொருறுப்புடக்கிய பிண்டம் இறையனார் களவியல்: சூத்திரமுமோத்துமென்னு மிரண்டுறுப்புடக்கிய பிண்டம் பன்னிருபடலம்; மூன்றுறுப்புடக்கிய பிண்டம் தொல்காப்பியம். இவை முறையே சிறுநூல், இடைநூல், பெருநூலெனப்படும். இனி அகத்தியம் இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழென்னு மூன்றுறுப்புணையுமடக்கிநின்றலின், அது பிண்டத்தினையடக்கிய வேறோர் பிண்டமென்றார் நச்சினார்க்கினியார்.

போக்காவன கூறியது கூறன்முதலியன. போக்கறு பனுவலெனவே, அவற்றையெதிர்மறுத்துணரப் படுங்குணங்களுந், முப்பத்திருவகை யுத்தியுமுடைய பனுவலென்பதூஉம்பெறுதும். உத்தியை வடநூலார்பரிபாடையென்பர். “நற்பூங் கழலா னிருதிங்க ணயந்த வாறுங்—கற்பா டழித்த கனமாமணித் தூண்செய்தோளான்—வெற்பூ டறுத்து விரைவின் னெறிக்கொண்டவாறும்.” என்புழிப்போலப் போக்கறு பனுவலென்றது சுட்டுப்பொருட்டாய் நின்றது.

ஒருவராற் செய்யப்பட்ட நூல் ஒரு வேந்தனைவக் களத்தில் ஒரு புலவனுக்கேற்பித் தரங்கேறின் அது சிறக்குமாகலின், பாண்டியனைவாரின் அதங்கோட்டாசாற்குறிபத் தெரிவித்தாரென்பது. இக்கருத்தே பற்றி ஒருசாரார் ஆக்கியோன்பெயர் முதலிய வெட்டினோடு களமும், அக்களத்தி

னரங்கேறிய காலமுங் கூட்டியெண்ணி, நூல்செய்தற்கேது
விஃதென்னுங் காரணமும் உடன்சேர்த்துப் பதினொரு
வகைத்துச் சிறப்புப்பாயிர மென்றொரெனவுணர்க. ஆயின்
இந்நூல் யாதுகாரணத்தாற் செய்யப்பட்டதோவெனின்,
சின்னாட்பல்பிணிச் சிற்றறிவினோறியுமுறைப்பட வெண்ணி
யெனவே, மாணாக்கர்மாட் டிரக்கங் காரணமாகச் செய்யப்
பட்டதென்க.

‘எனப்படுவானெனற்பாலது’ “இல்வாழ்வானென்பான்”
என்புழிப் படுவிசுதி தொக்குதின்ருற்போலத் தெரிவித்
தெனநிற்கற்பாலது தெரிந்தென விவ்விசுதிதொக்குதின்றது.
இங்ஙனம் வருவனவற்றை வட்நூலார் அந்தர்ப்பாவிதணிச்
சென்பர். ‘குடிமடிந்து குற்றம்பெருகும்” குடிபொன்றிக்
குற்றமுமாங்கே தரும்” “உரற்கால்யானை யொடித்துண்
டெஞ்சிய யா” “கோழிகூவிப் போது புலர்ந்தது” என்பன
வும் அப்பொருளவாய் நின்றன. அரசனெடுத்தவாலயமென்
பதுமது. இஃதுணராத பரிமேலழகியார் “இருணைங்கி
யின்பம் பயக்கும்” என்புழி நீக்கியென்பது தொடைநோக்கி
மெலிந்து நின்றதெனவும், நீங்கவென்பதன் றிரிபெனினு
மமையுமெனவு முரைத்திடர்ப்படுவர். உரையாசிரியரும்
பரிமேலழகியாரும் “முதனிலை மூன்றும் வினைமுதன்
முடிபின.” என்னுஞ் சூத்திரத்தோடு முரணுதலையஞ்சிச்
செய்தென்னும் வாய்பாட்டானின்று பிறவினை முதல்வினை
கொண்டனவெல்லாஞ் செயவெனெச்சத்திரிபென்றே கொள்
வர். அதனை மறுத்து நிகழ்காலத்துக்குரிய செயவெ
னெச்சம் காரணப்பொருண்மை யுணர்த்தும் வழியல்லது
இறந்தகாலமுணர்த்தாமையிற் காரணகாரியப் பொருட்
டாய்ப்பிறவினைமுதல் வினைகொண்டு முடிந்தவழியே செய்தெ
னெச்சஞ்செயவெனெச் சத்திரிபெனப்படுமெனக் கொண்ட

சேனாவரையர் “ஒடித்துண் டெஞ்சிய யா” என்புழி எஞ்சு வித்தவெனப் பொருள்கொள்ளவறியாது செய்தெனெச்சம் பிறவினை முதல்வினைகொண்டு முடிந்ததெனக் கருதி, இன்னோ ரன்னவற்றை “வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல் குறிய” என்னுஞ் சூத்திரத்தாலமைத்தார். நச்சினூர்க்கினியார் “அம்முக்கிளவி” என்னுஞ் சூத்திரத்தை யிடர்ப்படுத்தி நலிந்து பொருள்கொண்டு, செய்தெனெச்சம் தன்வினை முதல் வினைகொண்டு முடிவனவுமுள பிறவினைமுதல் வினைகொண்டு முடிவனவுமுளவெனத் தமக்கு வேண்டியவாறே கூறினார். அது “முதனிலே மூன்றும் வினைமுதன் முடிபின.” “அம்முக் கிளவியுஞ் சினைவினைதோன்றின்” “எனையெச்சம்” என்பன வற்றைப் பயனில் கூற்றாகச் செய்யுமாறறிக. “கரும்பார் தோண்முத்தங் கழன்று செவ்வாய் விளர்த்துக் கண்பசலை பூத்த காமம்—விரும்பார் முலைக்கண்கரிந்து திங்கள் வெண் கதிர்கள் பெய்திருந்த பொற்செப்பேபோ—லரும்பால்பரந்த துசப்புங் கண்ணின் புலனாயிற்றாய்ந்த வனிச்சமலை—பெரும் பாரமாய்ப் பெரிது நைந்து நற்கூற் றலஞ்சலம்போ னங்கை நலந் தொலைந்ததே.” என்புழிக் காரணகாரியப்பொருண்மை யுணர்த்தாது பிறவினைகொண்டனவாலெனின்: செயவெ னெச்சந்தனக்குரிய நிகழ்காலமுணர்த்தும்வழிக் காரணகாரி யப் பொருள்பட்ட வரவேண்டாமையின், இச்செய்யுளின்வரும் வினையெச்சமெல்லாம் நிகழ்காலமே குறித்து வருதலின், அவை செயவென்பதன்றிரிபேயாமென்பது ‘இவனுமிவனுஞ் சிற்றிலிழைத்துஞ் சிறுபறையறைந்தும் வினையாடுப’ என்பது பொதுவினையாயினும், வினைமுதல் வினையாதலுமுடைமையின், அவை வினைமுதல்வினை கொண்டனவேயாம், “வினை முதன் முடிபின” என்புழிப் பொதுவாகாது வினைமுதற்கே வினையாதல் வேண்டுமென்னும் வரையறையின்றி வினைமுதல்

வினையென்னுந் துணையேயாய் நின்றவின், இது சேனாவரைய நுரையானுணர்க. “தானுந் தேரும் பாகனும் வந்தென்னலனுண்டான்” என்புழி உண்டானென்பது சிறப்புவினையாயினும், வந்தென்பது வினைமுதல்வினைகொண்டு முடிந்ததேயாம், “வினைமுதன் முடிபின்” என்ற துணையல்லது வினைமுதற்கெல்லாம் வினையாதல்வேண்டுமென்னும் யாப்புற நின்மையின், இன்னும் வேறுபட வரும் வினையெச்சமெல்லாம் இவ்வாறேரந்து முடிபியல்பறிந்து முடித்துக்கொள்க. செய்தெனெச்சம் யாண்டுந் தன்வினைமுதல்வினைகொண்டே முடியுமென்பது தொல்லாசிரியர் துணிபாகலின்.

மயங்காமரபினெழுத்து முறைகாட்டியென்புழி எழுத்தென்றதிறற்றமிழை அஃது “எண்ணென்ப வேனை பெழுத்தென்ப விவ்விரண்டுங் — கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு.” “எழுத்தறியத் தீரு மிழிதகைமை.” என்பவற்றனுமுணர்க. எழுத்து, இயற்றமிழ், சத்தநூலென்பன ஒருபொருட்களாகி. அகத்தியத்துண் முத்தமிழும் விரவிக்கூறப்பட்டன. அவற்றுள் இயற்றமிழை வேறுபிரித்து வழிப்படுத்தார் தொல்காப்பியர் முதலாயினார். இசைத்தமிழை வேறுபிரித்து வழிப்படுத்தார் பெருநாரை பெருங்குருகு முதலிய நூலுடையார். நாடகத்தமிழை வேறு பிரித்து வழிப்படுத்தார் முறுவல்சயந்தம் குணநூல் செயிற்றிய முதலிய நூலுடையாரெனவுணர்க. இயற்றமிழுள்ளும் எழுத்துச்சொற் பொருண்முன்றனையும் முன்னாலுட்போல விரவக்கூறுது முன்னரெழுத்துணர்த்திப் பின்னர்ச் சொல்லுணர்த்தி அதன்பின்னர்ப் பொருளுணர்த்தினுனென்பார், காட்டியென்றெழிபாது முறைகாட்டியென்றார்.

அற்றேல், பொருளதிகாரத்துக் கூறும் பொருளாவது பேரும்பாலுங் காமச்சுவையும் வீரச்சுவையும் பற்றி யோனி

யென்னு முற்றுப்புத் தழுவி நாடகவழக்கோடொத்து வரும் புலநெறி வழக்காகலின், அது நாடகத்தமிழு ளோதற்பால தல்லது இயற்றமிழோ டியைபின்மையின், ஆசிரியர் நாடகத் தமிழுமுட னோதினொன்னோமோ வெனின்;— என் னாம்: என்னை? இது நாடகத்தமிழு ளோதற்பாலதாயினும் கலித் தொகை முதலிய செய்யுளாராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுதலின், அதுபற்றி இயற்றமிழொழிபாய்க் கொண்டு ஈண்டைக்கு வேண்டுநதுணையே யோதினொல்லது, நாடகத்தமிழி னோதப்படுங் கூத்துவிகற்பமும், அந்நயவிகற்ப மும், தோரியமகளிர் * முதலிய கூத்தியரிலக்கணமும், தலைக்கோலியல்பும், ஆடலாசிரியர் முதலியோரிலக்கணமும், ஆடரங்கினிலக்கணமுமாகிய இன்னோரன்னவற்றை யோதா மையின்.

அற்றேலல்தாக, “எண்ணென்ப வேளை யெழுத்தென்ப” எ - ம். “சுத்தமுஞ் சோதிடமும்.” எ - ம். இயற்றமிழோடு சிறந்தெடுத்தெண்ணப்படுஞ் சோதிடமுதலிய பிறகலைகளு முளவாக முத்தமிழெனத் தமிழாசிரியரெல்லாம் இவற்றையே விதந்துகொண்ட தென்னையோவெனின்;— அஃ டெ தா க் கு ம சோதிட முதலிய பிற கலைகளெல்லாம் ஆரியத்தினுந் தமிழி னும் ஏனைமொழிகளினும் வேறுபாடின்றியொப்ப நிகழ்தலின் அவற்றை வேறுவிதிக்கவேண்டாமையானும், இயலிசை நாடகமென்னு மூன்றுந் தமிழ்நிலத்துச் சிலவேறுபாடுடை மையின் அவற்றை வேறுவிதிக்கவேண்டுதலானும், அது பற்றி அகத்தியத்துள் இம்மூன்றுமே எடுத்தோதினா ராகலின், முத்தமிழென வழங்கப்பட்டனவெனவறிக.

தமிழ் வழங்கு நிலமேயன்றி நிலவுலகமுழுதுந் தன் பெயர் தோற்றுவித்தானென்பது விளக்கிய, மல்குரீர் வரைப் பென்றார்.

* தோரியமகளிர் - ஆடிமுதிர்த்த மகளிர்.

பாணினியமுதலிய வியாகரணங்களுமுளவாக ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியனென்றார், “பெயரது விகாரமென்றேதிய புலவனு முளன்.” எனப் பிறர்மதங்கூறி “இந்திரனெட்டாம் வேற்றிறைமெய்நென்னை.” எனவந்திரனேதியதனைத் தந்துணிபாகக்கொண்ட அகத்தியனார்க்கு ஐந்திரமேயுடன்பாடென்பது பெறப்படுதலின், அதுவே தொல்காப்பியனார்க்கு முடன்பாடென்பதுபற்றிப் போலுமென்க. எனவே, தொல்காப்பியனார்க்கு வடநூலறிவுறுத்தவாசிரியரும் அகத்தியனாரென்பது பெற்றும்.

பல்புகழாவன முறைப்படவெண்ணித் தொகுத்தலானும், பாண்டியனவையத் ததங்கோட்டாசாற்குத் தெரிவித்தலானும், ஐந்திரநிறைந்த தொல்காப்பியனெனத் தன்பெயர் தோற்றுவித்தலானும், உடம்பொடு புணர்த்துக் கூறிய படிமையானும் வருவன.

தோற்றி நிறுத்தவென்பது காரணகாரியப்பொருட்டாய் கின்றது.

தொகுத்தோன் படிமையோனெனக் கூட்டுக. ஏகார மிரண்டும் ஈற்றை.

தொல்காப்பியனெனவே ஆக்கியோன்பெயரும், அதனாற் பெறப்பட்ட நூற்பெயரும், முந்து நூல்கண்டெனவே வழியும், வடவேங்கடந் தென்குமரியெனவே எல்லையும், வழக்குஞ்செய்யுளு மாயிருமுதலினெனவே இவையாய்ந்த பின்னர் இது கேட்கற்பாற்றென்னும் யாப்பும், இவையாய்ந்தோர் இது கேட்டற்குரியரென்னும் கேட்போரும், எழுத்து முறைகாட்டியெனவே நுதலியபொருளும், செந்தமிழியற்கை சிவணியவெனவே பயனுமாகிய எட்டும் பெறப்பட்டன.

ஏனைக்காலமுங் களனுங் காரணமும் முன்னர்க் காட்டப் பட்டன.

காலமுதலியமுன்றும் நூல்செய்தார்காலத்து நிகழ்ந்தன. ஆக்கியோன் பெயர்முதலியவெட்டும் நூல்செய்தார்காலத் தும் நூல்வழங்குங்காலத்து மொப்பநிகழ்வன. இவை தம்முள் வேற்றுமை. கழிந்தவற்றையுணர்தலாற் பெரும் பயனின்மையின், அவையொருசாராராற் கொள்ளப்பட்டன. ஆக்கியோன் பெயர் முதலியன ஒருதலையானுணரவேண்டு தலின், அவையெல்லா வாசிரியரானுங் கொள்ளப்பட்டன

இவ்வெட்டானுள்ளும் ஆக்கியோன் பெயர்முதலிய நான்கும் ஐயமறுத்தற்பொருட்டன்றி ஒருதலையானுணர வேண்டாமையானும், “சிதைவில வென்ப முதல்வன் கண்ணே” என்பதோத்தாகவின் முதலூற்கணையபின்மையின் ஐயமறுத்தல் வழிநூன்மாத்திரைக்கே வேண்டுதலானும்; அவற்றுள்ளும் வழியென்பது முதலூற்கின்மையானும், ஆக்கியோன்பெயரும் நூற்பெயரும் பாயிரத்தானே யன்றி நூன்முதலிடை கடையினெழுதப்படுதலானும், உலகத்திற்கேற்றற்றத்தானும் அறியவும்படுமாகலானும், எல்லைநாட்டெல்லையே நூற்கெல்லையாக வுணரப்படுமாகலானும், யாப்பு முதலியபோல வின்றியமையாச் சிறப்பினவன்மையின் அந்நான்கினையுமுன்னர் வைத்து இன்றியமையாச் சிறப்பினவாகிய யாப்புமுதலிய நான்கினையுமிறுதிக்கண் வைத்து, “ஆக்கியோன் பெயரே வழியே யெல்லை—நூற்பெயர் யாப்பே நுதலிய பொருளே—கேட்போர் பயனோ டாயெண் பொருளும்—வாய்ப்பக் காட்டல் பாயிரத் தியல்பே.” எனச் சூத்திரஞ்செய்தவாறு. இக்கருத்தே பற்றி வடநூலாரும் யாப்புமுலியநான்கு முணர்த்துவதே பாயிரமெனக்கொள்ப.

இவற்றுள்ளும் பான் இன்றியமைபாது சிறந்தமையின் இறுதிக்கண் வைக்கப்பட்டது, ஏனையவுட்பிவ்வாறே யோர்ந்துணர்ந்

வட நூலா யாப்பை ஆனந்தரியமென்றும், ததலிய பொருளை விடயமென்றும், கேட்போரை அதிகாரிகளென்றும், பயனைப் பிரயோசனமென்றுங் கூறுப. அவருளொரு சாரார், ஆனந்தரியப்பொருள் நூலைப் பயப்பித்தற்குக் காரணமாய்க் கேட்போரை விசேடித்து நின்றலின் வேறு கூறவேண்டாவென்னுங் கருத்தால், ஆனந்தரிய நீக்கிச் சம்பந்தமொன்று கூட்டி நான்கென்பாராயினார். சம்பந்த மென்பதூஉம் யாப்பென்னும் பொதுச்சொல்லாற் கொள்ளப் படும். அதுபுலந்தொகுத்தோனெனவே நூற்கும் நூனுதலிய பொருட்கும் தொகுப்பதூஉம் தொகுக்கப்படுவதூஉமாகிய சம்பந்தமென்பது பெறப்பட்டது. யாப்பு, இயைபு, தொடர்ச்சி என்பன ஒருபொருட்களவி.

எண்டுக் கேட்டல் பாடங்கேட்டல். அது. “கேள்வி விமரிசம்பாவனை” என்பதனானும் “கேட்டவை நினைத்தலும் பாடம் போற்றலும்” “ஒருகுறி கேட்போ னிருகாற் கேட்டின்” என்பவற்றானுமுணர்ந்.

இவ்வெட்டுமுணர்ந்ததற்குப் பயன் நூல்பயிலுதற்க ணுந் கமுண்டாதல். ணக்கம் - உள்ளக்கிளர்ச்சி,

இனி வாய்ப்பக்காட்டலென்பதானே இத்துணைச் சிறப்பிலவார் அவ்வவற்றிற்கினமாய்க் காட்டப்படுவனவு முளவென்பது பெற்றும். அவை ஆக்கியோன்பெயரேயன்றி ஆக்குவித்தோன் பெயர் கூறுதலும், வழியேயன்றி அதன் வகையாகிய தொகுத்தன்முதலிய என்கினுளொன்றாமாறு கூறுதலும், தன்முதலான்கு வழி கூறுதலும், அது வந்த

மரபுவழி கூறுதலும், பொதுவெல்லக் கூறுதலேயன்றிச் செந்தமிழ் முதலியவற்றின் சிறப்பெல்லக் கூறுதலும், நூற்பெயரேயன்றிப் படலப்பெயர் தத்தின்பெயர் கூறுதலும், நூற்கியைபு கூறுதலேயன்றி நூலினுட் படல முதலியவற்றிற்கியைபு கூறுதலும், சம்பந்தம் காட்டுவார் மதத்தில் நூற்கும் நூனுதலிய பொருட்குங் கிழமைகூறுதலேயன்றி நூனுதலியபொருட்கும் பயனுக்குங் கிழமைகூறுதலும், நூற்கும் நூல்செய்தோனுக்குங் கிழமைகூறுதலும், நூனுதலிய பொருளேயன்றிப் படலுதலியதூஉம் ஒத்து துதலியதூஉம் சூத்திரதுதலியதூஉம் கூறுதலும், கேட்போரேயன்றிக் கேட்பிப்போரைக் கூறுதலும், பயனேயன்றிப் பயனுக்குப் பயன் கூறுதலுமாம்.

பயனுக்குப் பயனாவது “எழுத்தறியத் தீரு மிழி” தகைமை தீர்ந்தான் — மொழித்திறத்தின் முட்டறுப்பா னாகு-மொழித்திறத்தின்—முட்டறுத்த நல்லோன் முதலூற் பொருளுணர்ந்து—கட்டறுத்து வீடு பெறும்,” என்பதனாற் காண்க. எனவே, முதலூற்பொருளுணர்தற்கு முறையானே இது கருவி நூலென்பதுபெறப்பட்டது. முதலால்—வீட்டுநூல். ஈண்டுக் கேட்பிப்போர் இயற்றமிழ் வல்லவா சிரியர், படலுதலியது இவ்வதிகாரமென் னுதலிற்றோவெனினி னென்பது. எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுநாடிபென பதூஉம் அதனை விளக்கி நின்றது. ஒத்து நுதலியது இவ் வோததென்னுதலிற்றோ வெனினென்பது சூத்திரதுதலியது இச்சூத்திர மென்னுதலிற்றோ வெனினென்பது. படலத்திற்கியைபு மேலையதிகாரத்தோ டியைபுடைத்தாயிற்றென்பது. ஒத்திற்கியைபு மேலையோத்தினோ டியைபுடைத்தாயிற் றென்பது சூத்திரத்திற்கியைபு மேலேச்சூத்திரத்தோடியைபுடைத்தாயிற்றென்பது. இவை நூன்முகத்துக் காட்டப்

படுதலேயன்றிப் படலமுகத்தும் ஒதுதுமுகத்தும் சூத்திர
முகத்துங் காட்டவும்படும் இவையெல்லாம் பாயிரமேயாம்.
பிறவுமில்வாறே கண்டுகொள்க.

அற்றேல், கேட்போர் மாணுக்கரும் கேட்பிப்போ
ராசிரியருமாதலான் இவ்விரண்டும் பொதுப்பாயிரத்தாற்
பெறப்படுமாலெனின்;—அற்றன்று: பொதுவகையானாசிரி
யர்க்கும் மாணுக்கர்க்குமிலக்கணம் பெறப்பட்டதல்லது
இந்நூற்கின்னொரென்னுஞ் சிறப்புவகை ஆண்டுப் பெறப்
படாமையின், இஃதீண்டுக் காட்டப்படும். இது காட்டாக்
கால், சிற்றறிவோர் பெருநூலும், பேரறிவோர் சிறுநூலும்,
முததமிழுளொருநூற்குரியோ ரேனையிரண்டுநூலும், அறம்
பொருளின்பம் வீடென்னு நான்கனுளொன்றற்குரியா
ரேனேமூன்றுநூலுங் கேட்பான்புக்கிடர்ப்பட்டு மயங்குப
வாகலின், இஃதொருதலையாற் காட்டல்வேண்டுமென்பது.
இது பற்றியன்றே பொதுவெனவுஞ் சிறப்பெனவும் பாயிர
பிறுபகுதிப்பட்டதூஉமென்க

இக்கருத்தறியாத உரையாசிரியரை யுள்ளிட் டோரெல்
லாரும் நூலரங்கேறு மவைக்களத்துக் கேட்டாரைக் கேட
போரென்றும், தொகுத்தன்முதலிய வழியின் வகையினை
பாபபென்றுங் கூறினார். ஆக்கியோன்பெயர் நுதலியபொரு
ளென்பனபோல, இறந்தகாலத்தாற்கூறுது கேட்போரென
எதிர்காலத்தாற்கூறியதே அஃதுரையன்மைக்குச் சான்றாக
லானுங், காலங்களத்துளடங்குதலின் வேறு கூறவேண்டா
மையானும், ஆக்கியோன்பெயர் முதலியனபோல நூல்
வழங்குங்காலத்து நிகழ்வதன்றாகலின் அவற்றோடொருங்கு
வைத்தெண்ணல் பொருந்தாமையானும், கேட்டற்குரிய
அதிகாரிகளாவாரை யொருதலையாக உணர்த்தல்வேண்டுமாக

லானும், தொகுத்தன்முதலியன வழியுளடங்குதலானும், இயைபுமொருதலையா னுணர்தற்பாலதாகலானும், பாங்கூறியதே வடநூலாக்கு முடன்பாடாகலானும். அவருரை போலியுரையென்க.

இனி மரபாடியத்துள், பாதுகாபபு, ஓசச்சி. கருன், எண்மை ஐயமறுத்தலென்பனவும் பயனென்பா அவையெல்லாம் மொழித்திறத்தின் முட்டறுத்தற்பயத்தவாயடங்கும். அவற்றையீண்டுரைக்கற் பெருகும்.

இப்பாயிரத்தை வடநூலார் உபோற்காதமென்ப.

இனி என்பது பாயிரமென்னுதலிற்றோ வெனினைன்பதூஉம், ஆக்கியோன்பெயர் முதலியவெட்டு முணர்த்துதுதுதலிற்றென்பதூஉம், பாயிரங்கேட்டலாற் பெறப்படும் பயனிதுவென்பதூஉம், இப்பாயிரஞ்செய்தாரிவரென்பதூஉம் போல்வன பாயிரத்துக்குப் பாயிரமெனக் கொள்க. இவையெல்லாம் “ஒத்த சூத்திர முரைப்பின்” என்புழி ஒத்த வென்பதனாற் கொள்ளப்படும்.

தொல்காப்பியமுடையானென்னும் பொருட்கண் அம் முக்கெட்டு, அன்விசூதி புணர்ந்து, தொல்காப்பியனைநின்று, பின்னர்த் தொல்காப்பியனாற் செய்யப்பட்ட நூலென்னும் பொருட்கண் அன்விசூதிகெட்டு, அம்விசூதி புணர்ந்து, தொல்காப்பியமென முடிந்தது. “முதலிற்கூறும்” என்னுஞ் சூத்திரத்துட சேனாவரையரும் இவ்வாறே கூறி, உரையாசிரியரை மறுத்தார். இனி உரையாசிரியரும் நச்சினர்க்கினியாரும் இதனை ஆகுபெயரென்றும், ஈறுதிரியுமென்றும் கூறினாராலெனின்;—அவர் ஆகுபெயர்ப்பற்றியறிந்திலர் போலுமென்க. ஆகுபெயர்களுெல்லாம் நின்றங்கு

வினா இயற்பெயர்ப்பொருளையும் வேறுணர்த்தி நிற்குமாற்ற லுடையவாதலும், அகத்தியம், தொல்காப்பியம், கபில மென்பவற்றிற்கு அவ்வாற்றலின்மையு மோர்ந்துணர்க. ஆசிரியர் விரிவஞ்சியொருமொழிமுடிபு கூறுதொழிந்தமை யின், இவரிங்ஙனமயங்குவா ராயினரென்க.

பாயிரவிருத்தியொருவகையான் முடிந்தது.

முதற்குத்திரவிருத்தி எழுத்ததிகாரம்

எழுத்ததிகாரமென்பது எழுத்தினத்திகாரத்தையுடைய தென அன்மொழித்தொகையாய் அப்படலத்திற்குக் காரணக் குறியாயிற்று.

எழுத்தென்றது அகரமுதனகரவிறுவாய்க் கிடந்த முப்ப துங் குற்றியலிகரமுதலிய மூன்றுமாம். அவற்றிற் கெழுத் தென்னுங்குறி முன்னர் “எழுத்தெனப்படுப” என்னுஞ் சூத்திரத்தா லோதுபவாகலின் ஈண்டெதிரதுபோற்றி யாளப் பட்டது.

அதிகாரம் அதிகரித்தல். அஃதிருவகைப்படும். அவற்று ளொன்று வேந்தனிருந்துழியிருந்து தன்னில முழுவதுந் தன்னுணையினடப்பச் செய்வதுபோல ஒருசொன்னின்றழி நின்று பலசூத்திரங்களும் பலவோத்துக்களுந் தன்பொருளே நுதலிவரச் செய்வது. ஒன்று சென்று நடாத்துந் தண்டத் தலைவர்போல ஓரிடத்து கின்றசொற் பலசூத்திரங்களோடுஞ் சென்றியைந்து தன்பொருளைப் பயப்பிப்பது. இவற்றிற்கு முறையே வடநூலார் யதோத்தேசபக்கமெனவுங் காரியகாஸ பக்கமெனவுங்கூறுப. இது சேனாவரையருரையானு முணர்க.

அவற்றுள்ளிண்டதிகாரமென்றது முன்னையது. அதனையுடைய தெனவே, எழுத்தை நுதலிவரும் பலவோத்தினது தொகுதி எழுத்ததிகார மென்றவாறாயிற்று. எழுத்தினததிகாரத்தை யுடையதென்புழி ஆறாவது வினைமுதற் பொருண்மைபின்னகண் வந்த காரகம்

இப்படலத்துள் விதிக்கப்படுவனவெல்லாங் கருவியுஞ் செய்கையுமென இருவகைப்படும். அவற்றுட்கருவி நூன் மரபு முதலிய நான்கோத்தானும், செய்கை தொகைமரபு முதலியவைந்தோத்தானுங் கூறப்படும். கருவி பொதுவுஞ் சிறப்புமென இருவகைத்து. புணரியலுட்கூறப்படுவன செய்கையொன்றற்கேயுரிய கருவியாகலிற் சிறப்புக்கருவி; ஏனைமூன்றோத்தினுங் கூறப்படுவன பொதுக்கருவி. அந்மேல் அவையோரோத்தாகக் கூறவமையும் பிறவெனின்;—அமை யாது: சொல்லதிகாரத்துள் வேற்றுமையியலும் வேற்றுமை மயங்கியலும் விளிமரபும் ஒருசிகரனவாகவுந் தம்முள் வேற்றுமை கண்டு வேறுவேறோத்தாகக் கூறினாற்போல, ஈண்டுந் தம்முள் வேற்றுமையுடைமைபற்றி நூன்மரபு மொழிமரபு பிறப்பியலென மூன்றோத்தாகக் கூறினார், “நேரினமணியை நிரல்பட வைத்தாங்—கோரினப் பொருளை யொருவழி வைப்ப—தோத்தென மொழிப வுயர்மொழிப் புலவர்” என்ப தோத்திலக்கண மாகலின்.

நூன்மரபு

அஃதாவது நூலினது மரபுபற்றிய பெயர்கூறுதல். எனவே, இதுவு மிவ்வோத்துட்கூறுஞ் சூத்திரங்களுக்கெல்லா மதிகாரமென்பது பெறப்பட்டது. மலை கடல் யாறு குள மென்றற் றொடக்கத்துலகமரபுபற்றிய பெயர்போலாது, ஈண்டுக் கூறப்படும் எழுத்து, குறில், நெடில், உயிர், மெய்

யென்றற் றெடக்கத்துப் பெயர்கள் நூலின்கணுநதற்
பொருட்டு முதனூலாசிரியனும் செய்துகொள்ளப்பட்டமை
யின், இவை நூன்மரபுபற்றிய பெயராயினவென வறிக. ஏனை
யோத்துக்களின் விதிக்கப்படும் பெயர்களும் நூன்மரபுபற்றி
வரும் பெயராதல் உய்த்துணர்ந்து கோடற்கு இது முன்
வைக்கப்பட்டது.

இப்பெற்றியறியாத வுரையாசிரியா முதலியோர் இவ்வதி
காரத்தாற் சொல்லப்படு மெழுத்திலக்கணத்தினை யோராற்
றற் றெகுத்துணர்த்துதலின் நூன்மரபென்னும் பெயராயிற்
றென்பாரும், இவ்வோத்துட் கூறப்படும் விதிகள் மூன்றதி
காரத்திற்கும் பொதுவாகலின் நூன்மரபென்னும் பெயரா
யிற்றென்பாருமாயினர். இவ்வதிகாரத்துட்கூறு மெழுத்திலக்
கணத்தைத் தொகுத்துணர்த்தலாற்பெற்ற பெயராயின்
அதிகாரமரபெனப்படுவதன்றி நூன்மரபெனப்படாமையா
னும், இவ்வோத்துட் கூறப்பட்டன. செய்கையோத்திற்கும்
பொருளதிகாரத்துட் செய்யுளியலொன்றற்குமே கருவியாவ
தன்றி மூன்றதிகாரத்திற்கும் பொதுவாகாமையானும், அவை
போலியுரையாதலறிக.

1. எழுத்தெனப் படுப

வகரமுத

னகர விறுவாய் முப்பஃ தென்ப

சார்ந்துவரன் மரபின் மூன்றலங் கடையே

என்பது சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், அகர
முதலியவற்றிற்குப் பொதுப்பெயர் கூறுதனுதலிற்று. இ-ள்.
நெடுங்கணக்கினுள் அகரமுதல் எனகரமீறாகக் கிடந்த முப்பதும்
எழுத்தென்று சொல்லப்படுவனவென்று கூறுவர் நூலோர்,
தனித்தானுங் ககர முதலியனபோல் அகரமொடு சிவணியானு

மியங்கு மியல்பின்றி ஒரு மொழியைச் சார்ந்துவருதலே தமக்கிலக்கணமாகவுடைய மூன்றல்லாதவிடத்து என்றவாறு. எனவே, சார்ந்துவரன்மரபின் மூன்றுளவென்பதூஉம் ஈண்டே பெற்றும்

அகரமுதலிய முப்பதும் நெடுங்கணக்கினுட் பெறப்படுதலின், அவற்றை விதந்தோதாது, முதலுமிறுதியுமெடுத்தோதி யறுவதித்தார். அறுவதித்தலெனினும் வழிமொழிதலெனினுமொக்கும். அறுவாதமாவது முன்னர்ப் பெறப்பட்டதொன்றனை வேறொன்று விதித்தற்பொருட்டுப் பின்னருமெடுத்தோதுதல். அதனால் அது கூறியது கூறலென்னுங் குற்றமாகாது வழிமொழிதலென்றாயிற்று. வழிமொழிதற்கு முன்னர்ப் பெறப்பட்டதனைப் புரோவாதமென்பர் வடநூலார்.

இனிச் சார்ந்துவரன்மரபின் மூன்றும் அகரமுதலியன போலத் தனித்துநின்ற லாற்றாமையின் நெடுங்கணக்கினுட் பெறப்படாவாயினவாகலான், அவற்றை முன்னர் வகுத்தோதுப.

முப்பஃதென்பது இனைத்தெனவறிந்த யொருளின் வினைப்படு தொகுதியாகலின், ஆண்டு வேண்டப்படு முற்றும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது, “இருகோடோழர்பற்ற” என்புழிப்போல, சூத்திரமுஞ் செய்யுளாகலின்.

இனி உரையாசிரியரும் நச்சினுர்க்கினியாரும் இச்சூத்திரம் பெயருமுறையுந் தொகையுமுணர்த்திற்றென்றும், அ ஆ முதலியனவே பெயரென்றும், அம்முறையே முறையென்றும், முப்பஃதெனத் தொகைவிதிக்கப்பட்டதென்று முரைத்தாராலெனின்—அற்றன்று. அஃதாசிரியர் கருத்தாயின், அ ஆ இ ஈயென முழுதுமெடுத்தோதி முறைக்கேதுவுங்

கூறுவர். அவ்வாறு கூறுது அகரமுதனகர விறுவாயென அறுவதித்தே யொழிந்தமையானும் எழுத்தென்ப தொரு பொருள் அதற்கு அ ஆ முதலியன பெயரென்றல் பொருந்தாமையானும்; அ ஆ முதலய அ ஆ முதலியவற்றிற்குப் பெயராதல் கூறவேண்டாமையானும், வேண்டுமென்றிற் சொற்களும் பொருளையுணர்த்தாது அவை தம்மையே யுணர்த்தும்வழி அவற்றிற்கவை பெயராதல் கூறுமைகுன்றக் கூறலாமாகலானும், முறைபுந்தொகையுஞ் செய்கை முதலியவற்றிற்குக் கருவியன்மையின் அவற்றை விதித்தலாற் பயனில்மையானும், அவருரை போலியுரையெனவறிக. இச்சூத்திரத்தினொழிபாகிய “அவைதாங் குற்றியலிகரம்” என்னுஞ் சூத்திரத்துள் ‘எழுத்தோரன்ன’ எனவெழுத்தாதல் விதிக்கின்றமையானும், ஈண்டும் அகரமுதனகர விறுவாய் முப்பஃது எனவறுவதித்து, அவற்றிற்கெழுத்தென்னும் பெயரே விதிக்கப்பட்டதெனக் கொள்க. அகரமுதலியபொருட்டு ஈண்டெழுத்தென்னும் பொதுப்பெயர் கூறி “அவற்றுள் அ இ உ” “ஆ ஈ ஊ ஏ” “ஒளகாரவிறுவாய்” “னகாரவிறுவாய்” “வல்லெழுத்தென்ப” “மெல்லெழுத்தென்ப” “இடையெழுத்தென்ப” என்னுஞ் சூத்திரங்களாற் சிறப்புப்பெயர் கூறுமாறு மறிக. சூத்திரம் வேறுபொருடாராமைப் பொருட்டன்றே ஆசிரியர் நான்மரபென அதிகாரஞ் செய்துகொண்டதூஉமென்க.

அற்றேல், “எஃகா னொற்றே யாடூஉ வறிசொல்” “எஃகாநொற்றே மகடூஉ வறிசொல்” - என்றாற்போலப் பிறுண்டும் பொருளை முன்னர்க் கூறிப் பெயர் பிற்கூறுபவாக லானும், இதற்கிது பெயரென்று பொருளை முன்னர்க்காட்டிப் பெயர்கூறுதலே மரபாகலானும், ஈண்டும் அகரமுதனகரவிறுவாய் முப்பஃது மெழுத்தெனப்படுபவென்ப என்றோதல்.

வேண்டும், அவ்வாறேதாது எழுத்தெனப்படுப அகரமுதனகரவிறுவாயென மாறிக் கூறியதென்னையோவெனின்;— நன்று வினாயினாய். அவ்வாறேதுதலே மரபாயினும் எழுத்தென்பது மங்கலமொழியாகவின் முதற்கண் மங்கலங்கூறுதன் மரபெனக் கருதி, எழுத்தெனப்படுப அகரமுதனகரவிறுவாயென்றார்: என்றாரேனும், “எழுத்துப்பிரிந்திசைத்த விவணியல் பின்றே” “எழுத்தோ ரன்ன பொருடெரி புணர்ச்சி” எனப்பிறுண்டு மெடுத்தாளுதலான், அவ்வாட்சிபற்றி எழுத்தென்பது பெயர் அகரமுதல் நகரவிறுவாயென்பது பெயர்ப் பொருளுனத் துணிந்தபின்னர், அகரமுதனகரவிறுவாய் முப்பஃதெழுத்தெனப்படுபவென்ப என்னுங்கிடக்கைமுறை உள்ளத்தின்கணிலைபெறும்; அதன்பின்னர்ச் சூத்திரப்பொருளினிது விளங்குமாதலின், ஆண்டுப்பெயர் பின்னாதலிற் பிறழாமையுனர்க. இதுவே யண்மைநிலை. இவ்வாறன்றி எழுத்தென்பது சென்றுநடாத்துந் தண்டத்தலைவர்போல் அதிகரிப்பதெனக்கொண்டு பின்னர் வந்தியையு மென்றலு மொன்று. இனி முதலாலாசிரியனாற் படைத்திட்டுக்கொண்ட பெயரென்னது, உலகத்திலெழுதப்பட்டவையெல்லா மெழுத்தாமன்றே அதனை யீண்டாளுதற்பொருட்டு முதலாலாசிரியனால் வரையறுத்துக் கொள்ளப்பட்டதென நியமவிதியாகக் கொள்ளினுமமையும். “வல்லெழுத்தென்ப கசட தபற.” மெல்லெழுத் தென்ப றஞ்ஞ நமன.” “இடையெழுத்தென்ப யரல வழன.” “உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே— யஃறிணை யென்மனா ரவரல பிறவே” என்றற்றொடக்கத்தனவும் அவ்வாறே கண்டுகொள்க.

அற்றேல், குற்றியலிகரமென்னுங் குறியீட்டான் நாகியாதெனச் செய்கைசெய்தல்வேண்டும், செய்கைசெய்தபின்னர் அவ்வெழுத்துக் குற்றியலிகரமெனல் வேண்டும், இஃதொன்

றனையொன்று பற்றுதலென்னுங் குற்றமாம் பிறவெனின்;—
ஆகாது, நாகுயாது என்பனவே சொல்லாகலின் நாகியா
தென்புழிப் பெறப்பட்ட குற்றியலிகரம் வழுவென்று காண
லுற்றுழி “யகரம் வரும்வழி யிகரங் குறுகும்” என்னுஞ்
சூத்திரம் வழாசிலையாதலுணர்த்த வந்ததல்லது முன்னில்
லாத குற்றியலிகரத்தைவிதிக்க வந்ததல்லாமையின், எல்லாச்
சொற்களும் படைப்புக் காலந்தொடங்கி நிலைபெறுடைமை
யின். இனியிலக்கணமொன்றே கண்ணாக நூல் கொண்
டுணரப் புகுவார்க்கும் கேண்மியாவென்புழி மகரம் பற்றுக்
கோடாக நின்ற குற்றியலிகரமுணர்ந்தவழி இதுபோன்றன
வெல்லாங் குற்றியலிகரமென் றுணரப்படுதலின், ஆண்டு
மக்குற்ற மின்மையறிக. ஒரு குடத்தைக்காட்டி இது குட
மென்றுணர்த்தவுணர்ந்தார்க்கு இந்நிகரனவாய் வனையப்படு
வனவெல்லாங் குடமென்றுணரப்படுமாகலின். அங்ஙனமல்
லாக்கால், மனையகத்துக் குடமுளதென்றவழி முன் காணாத
குடத்தை யறிதல்கூடாதென்பது. எழுத்து முதலியவற்
றிற்கு பிவ்வாறே கண்டுகொள்க

இவ்வெழுத்தென்னுங்குறி வேற்றுமைத்தொகையினத்
தொகை மெய்ம்மயக்கம் உடனிலைமயக்கம் இரட்டைக்கிளவி
யென்பனபோல உடனிகழ்ச்சிபற்றிய பெயராகாது அகர
முதலியவற்றிற்குத் தனித்தனியே பெயராதல் உத்திவகை
யானுணர்ந்துகொள்க.

சொல்லும் பொருளும் பேதாபேதமாகலின், அதுபற்றி
“உறுதவ நனியென வருஉ முன்று—மிகுதி செய்யும்பொருள
வென்ப.” “கறுப்புஞ்சிவப்பும்வெகுளிப் பொருள.” “புதிது
படற் பொருட்டே யாணர்க் கிளவி.” எனச் சிலவற்றை
வேற்றுமை நயம்படவும், “கெடவரல் பண்ணையா யிரண்டும்
வினையாட்டு.” “தடவுங் கயவு நனியும் பெருமை.” எனச்

சிலவற்றை யொற்றுமையநம்படவுங் கூறுவராகவின், ஈண்டெழுத்தெனப்படுப அகரமுதனகரவிறுவாயென வொற்றுமை நயம்படக்கூறிற்று. சொல்லும் பொருளும் வேறென்பார் எழுத்தெனப் பெயர்பெறுவனவற்றை யெழுத்தென்ற தாகுபெயரென்ப. இனிச் சொல்லும் பொருளுமொன்றென்பார் “புதிதுபடற் பொருட்டே யாணர்க்கிளவி” என்பது இராகுவினது தலையென்றும் போலுமென்பர்.

இத்துணையுங் கூறியவாற்றானே, அகரமுதலியவற்றிற்கு எழுத்தென்னுங் குறியிடுதற்கெழுந்த திசுக்குத்திரமென்றுணர்ந்துகொள்க,

எழுத்தென்றொழியாது எனப்படுபவென்பவென்றார், இது முதலாலாகியியனால் விதிக்கப்பட்டுத் தொன்றுதொட்டு வருங் குறியென்பதறிவித்தற்கு.

அற்றேலல்காக; நெடுங்கணக்கினுள் அகரமுதல் நகர இறுவாய்க்கிடக்கை முறையாதற்குக் காரணமென்னையோ அறிதல் வேண்டினே நென்பையாயிற் காட்டுதும்:—

முகர நகர நகரங்கண்முன்றுந் தமிழெழுத்தென்பதறிவித்தற்கு இறுதிக்கண் வைக்கப்பட்டன. அவற்றுள்ளும் முகரமிடை யெழுத்தாகவின் அதுபற்றி இடையெழுத்தொடு சார்த்தி அவற்றிறுதிக்கண் வைக்கப்பட்டது. வடமொழியின் லகாரம் ளகாரமாகவு முச்சரிக்கப்படுவதன்றித் தனியே ஓரெழுத்தன் தன்மையின், அச்சிறப்பின்மைபற்றி இடையெழுத்தாகிய ளகாரம் முகரத்திற்கும் பின் வைக்கப்பட்டது. ய ர ல வக்கணுக்கும் முறையே அடியண்ணமும் இடையண்ணமும் அண்பன்முதறும் இதழுமென்னு மிவற்றின் முயற்சியாற் பிறத்தலான், அப்பிறப்பிடத்து முறையே முறையாக வைக்கப்பட்டன.

இனியொருநிகரனவாய இடையெழுத்துக்களில் இவ்
 விரண்டு வேறு பிரித்து, யரக்களும் லவக்களும் முளக்களும்
 தம்முளினமென்றும், இனமாதல்பற்றி முறை கூறப்பட்டன
 வென்றும், பிறப்பேயன்றி அளவு செய்கை பொருள் வடி
 வென்பவற்றுள் ஏற்றனவொத்தலும் இனமாதற்கேதுவென்
 றும் கூறுவாருமுளர்; அது பொருந்தாது. ஒருவாற்றா
 னொத்தலு மொருவாற்றான் வேறுதலுமுடைமைபற்றி
 யன்றே இனமென்று வழங்கப்படுவது. அவற்றுள் இடை
 யெழுத்தாறும் இடப்பிறப்பாடுதொத்தலும் முயற்சிப்பிறப்
 பான் வேறுதலுமுடைமையின், இடைக்கணமெனவோரின
 மாயின. உயிர்க்கணம் வன்கணம் மென்கணமென்பவற்றிற்
 கும் இஃதொக்கும். அவற்றுள், அ ஆக்கண் முதலியன
 வும் கவக்கண்முதலியனவும் அகமுயற்சிப்பிறப்பாடுதொத்தலுங்
 குற்றேசை நெட்டோசையும் வல்லோசை மெல்லோசையு
 மாகிய புறமுயற்சிப்பிறப்பான் வேறுதலுமென்னு மிருதன்
 மையுமுடைமையின், அவ்வேறுபாடுபற்றி வேறுபிரித்து
 இவ்விரண்டோரினமெனவும் வைக்கப்பட்டன. இடை
 யெழுத்துக்களுள் இவ்விரண்டினை வேறுபிரித்து இனமென்
 றற்கு அவ்வாறேரீயைபின்மையின், அவையவ்வாறினமாதல்
 யாண்டையதென்க. அல்லதூஉம் அ ஆக்கள் கவக்கண்
 முதலியனபோல் யரக்கண் முதலியனவற்றை இனமென்றல்
 செய்கைக்குக் கருவியாகாமையானும், முறைபெறுதற்கேது
 வெனின் முறைகூறவேண்டாமை மேற்காட்டினுமாகலானும்,
 உலகத்தும் பிறப்பொத்தல் பற்றியேயினமென்று வழங்குப
 வாகலானும், இடப்பிறப்பொத்தலாறுக்கும் பொதுவன்றி
 இவ்விரண்டற்குச் சிறந்ததல்லாமையானும், அது பொருங்
 தாமைபுணர்க. இனமாதலறிந்து கோடற்பொருட்டே
 ஆசிரியர் பிறப்பியல்கூறினார். அவ்வாறென்பாரை, எழுத்

ததிகாரத்துட்கூறும் பொருளெல்லாஞ் செய்கையுங் கருவியு
மென இரண்டாயடங்குமென்பது எல்லார்க்கு மொப்ப
முடிந்ததாகலாற் பிறப்பியல் வேறென்றற்குக் கருவியாகா
மையிற் பயனில் கூற்றமெனக் கூறி, மறுக்க. வடநூலாரும்
பிறப்பொத்தலொன்றே யினமடைத்தற்கேதுவென்ப. இனி
அளவுமுதலிய வொத்தலின் இனமாமென்பார்க்கு, நகரத்
தோடு மகரத்திற்களபொக்கும் முகம் முகன் எனப் பொரு
ளொக்கும்; ககர சகர தகரங்கட்கு வடிவொக்கும்; ரகர
முகரங்கட்குச் செய்கையொக்கும்; இவ்வாறேயினமல்லாத
ஏனையவும் இவற்றுளேற்றனவொக்குமாகலின், அவையு
மினமாவான் செல்லுமாறறிக. அன்றியும், ஈண்டுக் கூறினவை
யெல்லாஞ் செய்கைக்குக் கருவியாமெனக் கூறி அச்செய்
கையை ஈண்டினமடைத்தற்குக் கருவியாமெனக் கூறுதல்
ஒன்றையொன்று பற்றிநின்றலென்னுங் குற்றமாதலறிக.

இனிக் கங்களுஞ் சளுக்களும் டணக்களுந் தநக்களும்
பமக்களும் அடிநாவண்ணம் இடைநாவண்ணம் நுனிநாவண்
ணம் அண்பல்லடி இதழென்னுமிவற்றின் முயற்சியாற்
பிறத்தலான், அப்பிறப்பிடத்தின் முறையே முறையாக
வைக்கப்பட்டன. வலியாரை முன்வைத்து மெலியாரைப்
பின்வைத்தன் மரபாகலின், வல்லெழுத்துக்கண் முன்னும்
அவ்வவற்றிற்கினமொத்த மெல்லெழுத்துக்கள் அவ்வவற்
றின்பின்னுமாக வைக்கப்பட்டன. அவ்விருண்டுநோக்கி
யல்லது இடைநிகரனவாயொலித்த லறியப்படாமையின், அது
பற்றி இடையெழுத்துக்கள் அவ்விருகூற்றிற்கும் பின்
வைக்கப்பட்டன.

அகரமுதலிய பன்னிருயிருந் தனித்தியங்குமாற்ற
லுடைமையானும், ககரமுதலிய பதினெட்டுமெய்யும் அகரத்

தோடு கூடியல்லதியங்குமாற்ற வின்மையானும் உயிர் முன்
னும் மெய் பின்னுமாக வைக்கப்பட்டன.

இனி உயிர்களுள், அ இ உ என்பன முறையே அங்
காந்து கூறுமுயற்சியானும், அவ்வாங்காப்போ டண்பல்லடி
நாவினிம்புறக் கூறுமுயற்சியானும், அவ்வங்காப்போடிதழ்
குவித்துக் கூறுமுயற்சியானும் பிறத்தலான், அப்பிறப்
பிடுத்து முறையே முறைபாக வைக்கப்பட்டன. ஆகார
சுகார ஸாகாரங்கள் அகரமுதலியவற்றிற்கு இனமாகலின்,
அவற்றைச் சார வைக்கப்பட்டன. நெட்டெழுத்தாவது
நீருநீருஞ் சேர்ந்தாற்போலக் குற்றெழுத்திரண்டொத்து
நின்று நீண்டிசைப்ப தொன்றாகலின், அஃதுணர்ந்து கோடற்
குக் குற்றெழுத்துக்களின் பின்னர் நெட்டெழுத்துக்கள்
வைக்கப்பட்டன. அற்றேற் குற்றெழுத்திற்கோதிய விதி
நெட்டெழுத்திற்கும் வருமாலோவெனின்; — அற்றன்று,
வேறுபின்ற குற்றெழுத்திற்கே விதி பெறப்படுதலின். இன்னு
மிக்கடாவிடைகளெல்லாம் மாபாடியத்துங் கையடத்தும்
இரண்டாமானிகத்திற் கண்டுகொள்க.

இந்நெட்டெழுத்துக்கள் மொழிக்காரணமாய் வேறு
பொருடந்து நின்றலின், அதுபற்றி வேறெடுத்தெண்ணி
உயிர் பன்னீரெழுத்தெனப்பட்டன. அளபெடை அந்நெட்
டெழுத்தோடு குற்றெழுத்தொத்து நின்று நீண்டிசைப்ப
தொன்றாயினும், மொழிக்காரணமாய் வேறுபொருடாராது
இசைநிறைத்தன்மாத்நிறைப் பயத்ததாய்நின்றலின், வேறெ
ழுத்தென வைத்தெண்ணப்படா தாயிற்றென்பது நுண்
ணுணர்வானோர்ந்துணர்க. “குன்றிசை மொழிவயி னின்
’றிசை நிறைக்கு — நெட்டெழுத் திம்ப ரொத்தகுற்
றெழுத்தே.” என்றதூஉம் இக்கருத்தேபற்றியென்க. இப்

பெற்றி யறியாதார் நெடிலுங்குறிலும் விரலும்விரலுஞ் சேர
 நின்றாற்போல இணைந்து நின்றளபெடுக்குமெனவும், அள
 பெடையெழுத்து உயிரெழுத்துளங்காதெனவும், சார்
 பெழுத்தென வைத்து வேறெண்ணப்படுமெனவும், தமக்கு
 வேண்டியவாறே கூறுப. நெடிலுங்குறிலும் அவ்வாறு
 நின்றளபெழுமென்றல் பொருந்தாமைக்கு எழுத்தெடை
 யென்னாது அளபெடையென்னுங் குறியீட்டே சான்றாகலாத.
 அற்றேல், ஒரெழுத்தினையே இரண்டுமாத்திரையு மொருமாத்
 திரையுமாகப் பிரித்தகைத்துச் சீர்செய்தல் பொருந்தா
 தெனின்; — அற்றன்றி: எழுத்துவகையாயென்னாது “மாத்
 திரை வகையாற் றனையே கெடாநிலை—யாப்பழி யாமை
 யென் றளபெடை வேண்டும்” என்றமையின், எழுத்திற்கு
 மாத்திரைகோடலும் அரைத்தலுஞ் சீர்செய்தலுந் தனையு
 யறுத்தலும் ஒசைபற்றியல்லது எழுத்துப்பற்றி யல்ல
 வென்க.

இன்னும் வடநூலார் அ என்னுமோரெழுத்தே ஒரு
 மாத்திரையாய்ச்சரிக்குங்காற் குற்றெழுத்தென்றும், இரண்டு
 மாத்திரையாய்க் கூட்டியுச்சரிக்குங்கால் நெட்டெழுத்தென்
 றும், மூன்றுமாத்திரையா யுச்சரிக்குங்கால் அளபெடை
 யெழுத்தென்றும் மூவகைப்படுமெனவும், அம்மூன்றும்
 எடுத்தல் படுத்தல் நலிதலென்னுமோசை வேறுபாட்டால்
 ஒன்று மூன்றாயொன்பது வகைப்படுமெனவும், அவ்வொன்
 பதுவகையும் மூக்கின்வளியொடு சார்த்தியுஞ்சார்த்தாது
 முச்சரிக்குமாற்றால் ஒவ்வொன்றிவ் விருவகைத்தாய்ப் பதி
 னெட்டாமெனவுங் கூறுப. இவ்வாறே யேனையெழுத்திற்குங்
 கொள்வர். அவ்வாறு வேறுபடினும், உயிரெழுத்தாந்
 தன்மையிற்றிரியாவாய்ப் பதினெட்டு மோரினமாமென்றே
 கொள்வர். இதனானும் உயிரளபெடையுயிரின் வேறுகாமை

புணர்க. இதனானே ஒற்றளபெடையு மொற்றின்வேறன்மை
புணர் 5.

இனி எகரமாவது அகரக்கூறுமிகரக்கூறுந் தம்முளொத்
திசைத்து நரமடங்கல்போனிற் ப தொன்றுகலானும், ஓகர
மாவது அகரக்கூறு முகரக்கூறுந் தம்முளொத்திசைத்து
அவ்வாறு நிற்பதொன்றுகலானும், அவைபவற்றின் பின்னர்
முறையே வைக்கப்பட்டன. ஏகார ஓகாரங்கள் இனமாகலின்,
அவற்றின்பின் முறையே வைக்கப்பட்டன. அகரமும் யகர
மும் இகரமும் தம்முளொத்திசைத்து நிற்பதொன்றுகலின்,
ஏகர ஏகாரங்களின் பின்னர் ஐகாரமும், அகரமும் வகரமும்
உகரமும் தம்முளொத்திசைத்து நிற்பதொன்றுகலின், ஓகர
ஓகாரங்களின் பின்னர் ஒளகாரமும் வைக்கப்பட்டன.
இவ்வாறுதல்பற்றி ஏ ஒ ஐ ஒள என்னு நான்கினையும் வட
நூலார் சந்தியக்கரமென்பர் கையடனார் நரமடங்கல்போ
லென்றுவமையுங் கூறினார். இக்கருத்தேபற்றி ஆசிரியர்
“அகர விகர மைகார மாகும்.” “அகர வுகர மௌகார
மாகும்” எனக்கூறி, ஐ பென்னு நெட்டெழுத்தின் வடிவு
புலப்படுதற்கு அகரவிகரங்களேயன்றி அவற்றிடையே
யகரமுமொத்திசைக்குமென்பார் “அகரத் திம்பர் யகரப்
புள்ளியு—மையெ னெடுஞ்சீனை மெய்பெறத் தோன்றும்.”
என்றும், மெய்பெறவென்ற விலேசானே ஐவென்னு நெட்
டெழுத்தின் வடிவு புலப்படுதற்கு அகரவுகரங்களேயன்றி
அவற்றிடையே வகரமுமொத்திசைக்குமென்றும், இம்பர்
உம்பெற்றுற்போல்வன நாலவகை யிடவகைகளான்
மயங்குமாகலின் இவற்றின் முதற்கணிற் ப தியாதோ
இறுதிக்க ணிற்பதியாதோ என்னுமைய நீக்குதற்கு “இகர
ய்கர மிறுதி விரவும்.” என்றுங் கூறினார். மொழிந்தபொரு
ளோடொன்றவவ்வயின் மொழியாததனை முட்டின்று

முடித்தலென்னும் உத்தியான் எனர வகாரங்கள் ஓகர ஓகாரங்
கள் அவ்வாறதலுங் கொள்ளவைத்தார். மாபாடியத்துள்
ஊகாரத்தின் பின்னின்ற : வடவெழுத்து நான்சூயிர்க்கு
மிடையே ரகர லகரக்கூறுகளொத்து நிற்குமென்றவாசிரியர்
பதஞ்சலியார்க்கு ஐ ஓள வென்புழியும் இடையே யகர
வகரக்கூறுகள் விரவிநிற்குமென்ப துடன்பாடாதல் பெற்றும்.
எகர முதலியவற்றுள் அகரக்கூறு குறையும் இகர உகரக்
கூறுகள் மிகுதியுமாமெனவுமுணர்க. இதுவுமாபாடியத்திற்
கண்டது. வடநூற்கடலை நிலைகண்டறிந்த சேனாவரையர்
எழுத்ததிகாரத்திற்குரை செய்தாராயின், இன்னே ரன் ன
பொருளனைத்துந் தோன்ற ஆசிரியர் கருத்துணர்ந்துரைப்பார்.
அவர் சொல்லதிகாரம்போலப் பெரும்பயன்படாமை கருதி
எழுத்திற்குரைசெய்யா தொழிந்தமையின், தமிழ்நூலொன்
றேவல்லவுரையாசிரியரை யுள்ளிட்டோருரையை ஆசிரியர்
கருத்தாகக்கொண்டு பின்னுள்ளோரு 'மயங்குவாராயினு
ரென்பது. “அகர விகர மைகார மாகும்.” என்புழி, ஆகு
மென்றதனாலாகாதென விலக்கப்படுமென்பாரை, “பன்னீ
ருயிரு மொழிமுத லாகும்.” என்புழியும் ஆகுமென்பதனற்
பன்னீருயிரு மொழிமுத லாகாவென விலக்கப்படுமோலு
மெனக் கூறி, மறுக்க. அன்றியும் இயற்கையானின்ற ஐகார
ஓளகாரங்கள் வேறு, போவியாயிவ்வாறு வரும் ஐகார ஓளகா
ரங்கள் வேறேனக்கொளின்;—இவற்றையெடுத்தோதி
விலக்குதலாலொரு பயனின்மையிற் பயனிலமொழிதலாமா
றுணர்க யாங்கூறியதே வடநூலார்க்கு முட ன்பாடாதல்
மாபாடியம் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. வடநூலுணர்ந்தார்க்
கன்றித் தமிழியல்பு விளங்காதென்பது முணர்ந்து கோடற்
கன்றே பாயிரத்துள் “ஐந்திர சிறைந்த தொல்காப்பியன்”
என்றதூஉமென்க. எனர ஓகரங்கள் ஒருவாற்றாற் சிறப்

பெழுத்தாயினும், பாகதமொழியிற் பயின்று வருதலானும் சாமவேதமுடையாரு னொருசாரார் இசைபற்றிக் குழுஉக் குறிபோலக் கொண்டோதுபவாகலானும், இறுதிக்கண் வையாது முறைபற்றி ஏகார ஓகாரங்களின் முன்வைக்கப் பட்டன. ஈண்டுக் கூறியவாற்றாணே அகரமுயிரெழுத்துக் களினுங் கலந்துநிற்குமாறறிக.

இத்துணையு முறையாமாறு காட்டப்பட்டது. எழுத்துக் களுக்குப் பிறப்பு வடநூலார் சிறுபான்மை வேறுபடக் கூறுப. அஃதுச்சரிக்குமோசை வேற்றுமைபற்றியெனக் கொள்க.

இனி எழுத்தெனப்படுப அகரமுதல் எனகவிறுவாயென் றொழியாது முப்பஃதென்னுந்தொகை கூறியதெற்றுக் கெனின்;—அது கூறுக்கால், எழுத்தென்றற்குரியவை வகரந் தொடங்கி எனகவிறுவாய்க் கிடந்தவைந்துமேயோ, அகரந் தொடங்கி நகரமீறய்க் கிடந்தவிருபதுமேயோ, அகரத்தைத் தனக்கு முதலாகவுடைய ஆகாரமும் எனகத்தைத் தனக் கீறுகவுடைய நகரமுமென்னு மிரண்டுமேயோ, அகரமு முதலும் எனகமுமிறுவாயுமென்னுஞ் சொற்களேயோவென வும், பலவாற்று னையநிகழுமன்றே, அவ்வையநீக்குதற்கும் இம்முப்பதுமேயன்றி வடமொழியிற் கூறு மேனைபெழுத்துக் கள் ஈண்டுக் கொள்ளற்படாவென்றற்கு மென்க.

ஒருமொழியைச் சார்ந்து வருமியல்பன்றித் தனித் தியங்குமியல்பு தமக்கிலவென்றலின், அவை தம்மையே யெடுத்தோதிக் காட்டலாகாமையிச், வருஞ் சூத்திரத்தான் அவற்றிற்கு வேறு வேறு பெயரிட்டு “அவைதாங்—குற்றிய லிகரங் குற்றிய லுகர—மாய்தம்” என்றும், அம்முன்னுங் புள்ளிபெறுதல்பற்றிப் பொதுப்பெயராக “முப்பாற்புள்ளி யும்” என்றும், அவை தனித்தெழுதப் படாவாயினும்

மொழியொடு சார்த்தியெழுதப்படுதலின் எழுத்தென்னுங் குறியீட்டிற்குரியவென்பார் “எழுத்தோரன்ன” என்று மோதினார். முற்றியலிகர வுகரங்களோடிவற்றிடை வேற்றுமை தெரிந்துகோடற்பொருட்டு, இகரமுகரமென்றெழுதியாகு “குற்றியலிகரங்குற்றியலுகரம்” என்றார்.

கேண்மியா வரகு என்பனவற்றினிகரமு முகரமும், போலுமென்புழி அரைமாத்திரையாய் நின்ற மகரம் போனம் என லகரம் எனாமாய்த் திரிந்து ஈரொற்றுடனின்ற காரணத்தாற் பின்னர்க் கான்மாத்திரையாய் நின்றாற்போல, முன்னரொரு மாத்திரையாய் நின்று பின்னரொருகாரணம்பற்றி அரைமாத்திரையாகாது மகரமும் வல்லெழுத்துமாகிய மெய்யெழுத்தினைச் சார்ந்து என்றும் அரைமாத்திரையாயே நிற்கு மொருதன்மையவாயினும், அப்பெற்றியுணராத இவையரை மாத்திரை பெறுதல் மகரக்குறுக்கம்போலச் செயற்கையாற்போலுமென்று உலகமலையாமைப்பொருட்டு இவையிங்ஙன மாதலியல்பென்பார், குற்றிகரங்குற்றுகர மென்றெழுதியாது குற்றியலிகரங் குற்றியலுகரமெனக் குறியிட்டார். இக்குறியீட்டு முணராதார் ஒருமாத்திரையாய் நின்ற குற்றெழுத்துக்களே இடமும் பற்றுக்கோடுஞ் சார்ந்த காரணத்தால் அரை மாத்திரையாய்க் குற்றியலிகரங் குற்றியலுகரமென நின்றன வெனக் கூறிக் தமதறியாமையைப் புலப்படுப்பார். ஆசிரியர் “குற்றியலுகரமு மற்றெனமொழிப.” என்றுஞ் சூத்திரத்தார் குற்றியலுகரமும் புள்ளிபெற்றுநிற்குமென முற்றுகரத்தோடிதனாடை வரிவடிவிலும் வேற்றுமைதோன்றக் கூறி உம்மையாற் குற்றியலிகரமும் புள்ளிபெற்று நிற்குமென்றே தினமையானும், “குற்றிய லிகர நிற்கல் வேண்டும்” எனவும் “குற்றியலுகரம் வல்லா னார்ந்தே” நிற்கல் வேண்டும் எனவும் கூறியதன்றி இவைபற்றி மாத்திரை குறுகுமென்னுமை

யானும், “புணரிய னிலையிடைக் குறுகலு முரித்தே” “ஆயிரு முன்றே யுகரங் குறுகிடன்” என்புழியும், “யகரம் வருவழி யிகரங் குறுகும்” என்புழியும், “கொங்கலர் பூம்பொழிற் குறுகினர் சென்றுழி” “தீளினை முதிர்வலைச் சென்றுபட் டிருந்த—கோவலன் றன்னைக் குறுகின என்கி” “கோயின் மன்னனைக் குறுகினள் சென்றுழி” “நீங்கிற் றெறுஉங் குறு குங்காற் றண்ணெனுந்தி” “ஆறுங் குறுகா ரறிவுடையார்” என்புழிப்போலக் குறுகுதல் அணுகுதலெனவே பொருள் படுமாகலானும், அவ்வாறன்றிக் குறைதலே பொருளாயினுங் குற்றயிர் குற்றெழுத்தென்றற்போலத் தம்மின்மிக்கிசைக்கு மெழுத்துக்களை நோக்கிக் குறுகுமென்றாரெனவேபடு மாகலா னும், அங்ஙனங் கொள்ளாக்கால் “எல்லா விறுதியு முகா ரிறையும்” என்புழிப் புணர்ச்சிக்கண் முற்றுகரமாய் நிற்கு மெனப் பொருட்பட்டு இச்சூத்திரமாகுறாகொளக் கூறலாய் முடியுமாகலானும், குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் ஆய் தம்போல வேறெழுத்தேயாவனவன்றி, ஒருமாத்திரையாய் நின்ற இகரவுகரங்களே மகரக்குறுக்க முதலியனபோல ஒரு காரணம்பற்றி அரைமாத்திரையாய் நின்றனவல்லவென்பது தெற்றெனவுணர்க.

அற்றேல், ஐகாரக்குறுக்கம் மொழியிடைகடைக ளென்னும் இடங்காரணமாகக் குறுகியிசைப்பதுபோலக் குற்றியலிகரக் குற்றியலுகரங் களும் இடமும் பற்றுக்கோடுங் காரணமாகக் குறுகியிசைத்தலின், இவற்றையியல்பென்று தென்னையெனின்;—அறியாது கடாபினாய். அவை காரண மாகக் குறுகியிசைப்பினவாயின், இங்கு ஏது தாது என்னும் வடமொழியிறுதி உகரமும் அவ்விடமும் பற்றுக்கோடுமுடை மையின் அவை காரணமாகக் குறுகியிசைத்தல்வேண்டும்; காரணமுள்வழிக் காரியமுண்டாதல் ஒருதலையாகலின்

அங்ஙனமிசையாமையின், இடமும் பற்றுக்கோடுங் குற்றிய
 விகரக் குற்றியலுகரங்கணிற்றற்குச் சார்பாவனவேயன்றிக்
 குறுகியிசைத்தற்குக் காரணமாகாவெனக்கொள்க. அஃதேல்,
 வடமொழியின் அறுவகையிடமும் வல்லெழுத்துப் பற்றுக்
 கோடுங் குற்றியலுகரத்திற்குச் சார்பாகாமையின் இலக்கண
 வழுவாம் பிறவெனின்;—ஆகாது, குற்றியலுகரம் இடமும்
 பற்றுக்கோடுஞ்சார்ந்தன்றி நில்லாதென்றதல்லது இடமும்
 பற்றுக்கோடுங் குற்றியலுகரத்திற்குச் சார்பாயல்லது வாரா
 வென்னும் யாப்புறவின்மையின். குற்றியலுகரம் தமிழ்ச்
 சிறப்பெழுத்தாகலின், வடமொழியின் வாராதாயிற்று. இக்
 குற்றியலிகரக் குற்றியலுகரவுண்மையறியாத வுரையாசிரியர்
 “இடைப்படிற் குறுகு மிடனுமா ருண்டே.” என்பதற்கு
 இடைப்படினுங் குறுகுமென உம்மையை மாற்றி, இறந்தது
 தழீஇயிற்றாக்குவர். அஃதாசிரியர் கருத்தொடு முரணு
 மென்பது இக்கூறியவாற்றானக. இன்னும் புணர்ச்சி
 வேற்றுமைபற்றி வேறாயிற்றென்பார்க்குக் களவு கனவு
 முதலியவற்றுரமும் புணர்ச்சிவேறுபட்டுக் குற்றியலுகர
 மெனக் கோடல்வேண்டும். அவ்வாறு கொள்ளாமையின்
 அவர்க்குமது கருத்தன்றென மறுக்க.

காட்டு கூட்டு என ஆய் குறைந்து நின்ற ஏவல்வினைச்
 சொற்களின் வருமுகரத்தை வினைக்கண்வரு முற்றுகரமென்
 பாருமுளர். ஆசிரியர் “குற்றிய லுகரத் திறுதியு முளப்பட”
 எனவே யெடுத்தோதினமையானும், புணர்ச்சிக்கண் முற்
 துகரத்திற்குரிய செய்கை பெருமையானும், அஃதுரை
 யன்றென்க.

இக்குற்றியலிகரக் குற்றியலுகரங்களை முற்றியலிகர
 வுகரங்களின் குறுக்கமென்றவர் ஆய்தத்தினையும் அவ்வா
 ரென்றன் குறுக்கமெனக் கூற மறந்தார்போலும்.

இனிக் குற்றியலுகாரம் “ஆயிரு முன்றே யுகாரங் குறுகிடன்” என்பதனான் இடவேற்றுமைபற்றி அறுவகைப்படுமென்றும், நெட்டெழுத்தேழும் ஆய்தமொன்றும் உயிர் பன்னிரண்டும் வல்லெழுத்தாறும் மெல்லெழுத்தாறும் இடையெழுத்தாறுமென்னும் அவற்றின்பகுதி முப்பத்தெட்டனுள், இடையெழுத்துக்களுள் வகரம் வல்லெழுத்துக்களோடு தொடராமையானும், உயிரெழுத்துக்களுள் ஒளகாரம் மொழியிடைபிறுதிகளின் வரப்பெறுமையானும், அவ்விரண்டு மொழித்து ஏனை முப்பத்தாறு மிடவேற்றுமைபற்றிய விரியாமென்றுங் கூறுவாருமுளர்.

இனி நாகு காசு என்புழியும் நீடாது குறுகாது என்புழியும் நெட்டுயிரிற்றுதிக்குற்றுகரமே யாகவும், நாகென்பதனை நெடிவிறுதிக்குற்றுகரமெனவும் நீடாதென்பதனை யுயிர்த்தொடர் மொழிக் குற்றுகரமெனவும் ஆசிரியர் கொண்டது ஈரெழுத்தொருமொழி யெனவும் இரண்டனையிறந்த தொடர்மொழி யெனவும் பகுத்துணர்ந்து கோடற்பொருட்டாயினும், எழுத்தான் வேறுபாடினமையின் அவ்வாறுணையாற்கொள்ளாது ஆசிரியர் சுற்றயலினின்றவெழுத்தை யிடமாகக் கொண்டாற்போல சுற்றயலினின்றவசையை யிடமாகக்கொண்டு, அவற்றுள் அது இது முதலிய முற்றுகரத்தை நீக்குதற்குக் குற்றெழுத்துத் தனியேவருமசையொன்றையு மொழித்து, ஏனையேழையினையும் “நெடினே குறிவினை குறினெடி. வென்றிவை—யொற்றொடு வருகலொடு குற்றொற் றிறுதியென்—தேழ்குற் றுகரக் கிடனென மொழிப.” என்பதோர் சூத்திரம்பற்றி ஏழிடமெனக் கோடுமென்பார்க்குப், பிண்ணுக்குச் சுண்ணம்பு பட்டாங்கு வினையாட்டு இறும்புது முதலியனவும், ஆய்தந்தொடர்ந்தனவும், நெட்டொற்றிறுதி நெடிவிறுதிக்குற்றுகரமுதலியனவும் குற்றொற்றிறுதிக் குற்றுகரமுமா

படங்குமேனும், போவது வருவது ஒன்பது முதலியன அடங்காமைபறிக நெடிண்முதலாயின, ஈற்றயலினிற்றல் வேண்டுமென யாப்புறின்னமையின், முதற்கணிற்பினும் ஈற்றிகரமவற்றிநுதியாதலமையுமெனக் கொண்டு, போவது முதலியனவும் நெடிவிறுதி முதலியனவாயடங்கு மென்பார்க்கும், அங்ஙனம் பாகுபடுத்துக் கருவிசெய்ததனும் போந்த பயனின்றென்பது.

இனியிம்முன்றுமேயன்றி உயிர்மெய் முதலியவற்றை புஞ் சார்பெழுத்தென்பாரு முளராலோவெனின்;—ஆல் என்புழி உயிர் முன்னும் மெய் பின்னுநின்று மயங்கினும்போல, லா' என்புழியும் மெய்முன்னுமுயிர்பின்னுநின்று மயங்கினவேயல்லது, உயிருமெய்யுமாகிய தந்தன்மை திரிந்து வேறாகாமைக்கு “மெய்யோடியையினு முயிரிய திரியா.” என்றற் றொடக்கத்துச் சூத்திரங்களே சான்றாகலான், உயிர்மெய்யாகிய காலத்துங் குறின்மை நெடிண்மையென்னு முயிர்த்தன்மையும் வன்மை மென்மை இடைமையென்னு மெய்த்தன்மையுந் தம்மியல்பிற்றிரிவு படாமையானும், உடன்மேலுயிர்வந்தொன்றுதல்பொன்மணிபோலவியல்புபுணர்ச்சியேயாமென்பவாகலானும், ஒற்றுமைநயத்தான் உயிர்மெய்யென்பதனைத் தகராளுமல்போல உம்மைத்தொகை நிலைக்களத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை யென்பார்க்குத் தகரமுஞ்முதுங்கூடிய சாந்து பின்னர்த் தகரமுஞ்முது மாகாதவாறுபோல மெய்யுயிர் நீங்கிற் முன்னுருவாதல் பொருந்தாமையானும், துணக்கை என்பது மெய்ம்முதல் உயிரீறு மெய்ம்மயக்கமெனவும் வரகு என்பதுயிர்த்தொடர்மொழிக் குற்றியலுகரமெனவுங் கொள்வதன்றி, உயிர்மெய்முதல் உயிர்மெய்யீறு உயிர்மெய் மயக்கம் உயிர்மெய்த்தொடர்மொழிக் குற்றியலுகரமெனக் கொள்ளாமையின் ஒற்றுமைநயம்பற்றி யொன்றென்பதனாலொரு பயனின்மையானும், மெய்களெல்லாம்

உயிர்வந்தொன்றது தனித்துநின்றவழியே மாத்திரைகொள்
ளவு மெழுத்தெண்ணவும் படுமென்பது அவற்றியல்பாகவின்
அதுபற்றியொன்றெனல் வேண்டாமையானும், அவ்வியல்
பறிந்துகோடற்குத் தனித்துநின்ற மெய்யையொற்றெனவும்
புள்ளியெனவும் உயிரோடுகூடிய மெய்யை உயிர்மெய்யென
வுஞ் சிறப்புப்பெயரிட் டாளுதலாகியிரு கருத்தாகலானும்,
உயிரோடுகூடிய விடத்து வரிவடிவு வேறுபடுதலின் அது
பற்றிப் “புள்ளி யில்லா வெல்லா மெய்யும்” என மெய்மேல்
வைத்துச் சூத்திரஞ்செய்து வடிவெழுத்திலக்கணங் கூறினா
ரன்றி ஒலியெழுத்திலக்கணம் வேறுபடக் கூறாமையானும்,
அளபெடை சார்பெழுத்தென வேறுகாமை முன்னர்க்
காட்டப்பட்டதாகலானும், ஐகாரக்குறுக்க முதலியன ஒரு
காரணம்பற்றிக் குறுகினவாகவிற் சிறுமரம் பெருத்துழியும்
பெருமரஞ் சிறுத்துழியும் வேறொருமர மாகாதவாறுபோல
வேறெழுத்தெனப்படா வாகலானும், வடநூலாரும் வட
வெழுத்துள் உயிரெழுத்தி னிறுதிக்கண்வைத்த இரண்டும்
ஒற்றெழுத்தினிறுதிக்கண்வைத்த விரண்டுகாகிய நான்கெழுத்
தும் வல்லெழுத்தின்முன் மெல்லெழுத்து வந்து மயங்குழி
அவ்வவ்வல்லெழுத்தோடொப்ப இடையேதோன்றுமெனப
பட்ட வியமவெழுத்துமென்னும் இவைமாத்திரையே சார்
பெழுத்தென வேறுகோடலன்றி உயிர்மெய் உயிரளபெடை
ஐகாரக்குறுக்க முதலியவெழுத்துக்களைச் சிறிது திரிந்தமை
பற்றி வெறெழுத்தென யாண்டுங் கொள்ளாமையானும், அது
பொருந்தாதென மறுக்க. வன்றோடர்மொழிக் குற்றியலுக
ரம் வல்லெழுத்து வருவழிக்கான் மாத்திரையாய்க் குறுகுத
லின், அதுபற்றி அதனைக் குற்றியலுகரத்தின் வேறென்னு
மையின், அவர்க்குமது கருத்தன்றுபோலுமென்க.

இன்னுமவர் ஐகாரம் மொழிமுதற்கண்ணுங் குறுகு
 மெனவும், கை யை முதலியனவும் பொருளைச் சுட்டியவழிக்
 குறுகுமெனவும் கூறினார். இடையன் மடையன் தினை பனை
 யென்புழிக்குறுகுதல் போல “வைகலும் வைகல் வரக்கண்
 டும்” என்புழி ஐகாரமுதற்கட்குறுகாமை செவி கருவியாக
 வுணரப்படுதலானும், அன்றியும் “வைதலும் வைகல்” என்
 புழிக் குறுகுமாயின் வைகலென்பதனைக் குறிலிணையொற்
 றென்றிசைத்தல்வேண்டும் வேண்டவே வெண்டனை சிதைத்
 லானும், “மொழிப்படுத் திசைப்பினுந் தெரிந்துவே றிசைப்
 பினு—மெழுத்திய றிரியா வென்மனார் புலவர்.” எனவெல்லா
 வெழுத்திற்கும் பொதுப்படக் கூறிய விதியோடு முரணி
 ஐகாரந்தெரிந்து வேறிசைத்தற்கட்டிரியாதெனவும், மொழிப்
 படுத்திசைப்பின் யாண்டு வரினுந் திரியுமெனவுங் கூறுதல்
 பொருந்தாமையானும், “ஓரள பாகு மிடனுமாருண்டே”
 என்றவும்மையான் ஓரளபாகாவிடனுமாருண் டென்பது
 தானே பெறப்படுதலானும், ஈண்டிடமாவது மொழிமுத
 லிடைகடையென மூன்றேயன்றி வேறின்மையானும், ஐகார
 மொழிமுதற்கட்குறுகாதெனவே கொள்க. ஈண்டுக் காட்டிய
 வேதுக்களானும், ஆசிரியரோதாமையானும், பிறரும் “குறு
 கிய முவுயிர்” என்றே யொழிதலானும், ஓளகாரக்குறுக்க
 மென வொன்றின்மையுணர்க. இஃதுரையாசிரிய ருரையானு
 மறிக. எழுத்தின் குறுக்கமாவது ஒதி முயற்சியின் மெ-
 தாகவுச்சரித்தல். வடநூலாரும் இலகூச்சாரணமென்பர்.

தூத்திரப்பொருணிலை யொருவகையான் முடிந்தது.

இனிச்சொன்முடிபாமாறு—

‘எழுத்து’

எழுதப்படுவதென்னும்பொருட்கண் எழுத்தென்னு முதனிலை யுரிச்சொல்லின்முன்னர்ச் செயப்படுபொருண்மை யுணர்த்தும் ஐகாரவிகுதி புணர்ந்து, ‘செய்ய’ யென்னு முன்னிலை வினைச்சொல்” என்னுஞ் சூத்திரத்து மொழிந்த பொருளோடொன்ற வவ்வயின்மொழியாததனை முட்டின்று முடித்தலென்னுமுத்தியால் அவ்வைகாரங்கெட்டுக், கெட்ட வடிகத் தகரமிரட்டித்து எழுத்தென முடிந்தது.

இவ்வாறன்றி எழுத்தென்னு முதனிலை எழுத்தெனத் தானே திரிந்து நின்றதென்றும், அஃதாசுபெயராற் செயப் படுபொருளை யுணர்த்திற்றென்றுங் கூறுவாருமுளர். அது பொருந்தாது: ஒரு காரணமின்றித் திரிதல் கூடாமையானும், நட வா கரு செ முதலிய முதனிலையெல்லாம் விகுதியோ டன்றித் தனித்தியங்க லாற்றாமையானும், இம்முதனிலைக ளுரிச்சொல்லாகலிற் பெயர்த்தன்மைப்பட்டுழியல்லது ஆகு பெயராதற்கேலாமையானு மென்பது அஃதேல், நட வா உண் தின்னென்றற்றொடக்கத்து முதனிலைகளே விகுதி யொடு புணராது தனித்து நின்றோசைவேறுபாட்டான் முன்னிலையேவலொருமை யெதிர்காலவினைமுற்றுப் பொருண் மையுணர்த்தினவாலோவெனின்;— அற்றன்று; நடவாய் வாராய் உண்ணுய் தின்னாயென்றற்றொடக்கத்து முன்னிலை யேவலொருமை யெதிர்காலவினைமுற்றுச் சொற்கள் “செய்யா யென்னு முன்னிலை வினைச்சொற்—செய்யென் கிளவி யாகிட னுடைத்தே.” என்னுஞ்சூத்திரத்தால் ஆயென்னும் விகுதி குன்றி, நட வா உண் தின்னென்றற்றொடக்கத்தினவாய் நின்றனவல்லது முதனிலைகளே ஓசைவேறுபாட்டானவ்

வாறு நின்றனவென்பது படாமையின். அது “செய்யா யென்னு முன்னிலை வினைச்சொல்” என்னுஞ்சூத்திரத்திற் செனாவரையர் கடா விடைகளான் விளங்கக் கூறியவாற்றானு மறிக.

இனி யுரையாசிரியர் முதலியோர் செய்யாயென்னு மெதிர்மறைவினைச் சொல்லே செய்யென்னும் பொருளுந்தரு மென்பது இச்சூத்திரத்திற்குப் பொருளாகவுரைத்தார். அஃ தாசிரியர் கருத்தாயின், “செய்யா யென்னு மெதிர்மறை வினைச்சொற்—செய்யென் பொருளுந் தருமிட னுடைத்தே’ எனச் சூத்திரஞ் செய்வர். அவ்வாறன்றி “முன்னிலை வினைச் சொற்—செய்யென் கிளவி யாகிட னுடைத்து” எனச் சொல்லேபற்றிச் சூத்திரஞ்செய்தலானும், அன்றிச் செய்யா யென்னு மெதிர்மறைவினைச்சொல்லே செய்யென்பொருளுந் தருமென்பது கருத்தாயின், செய்யீரென்பதுஞ் செய்யு மென்னுமேவற்பொருள்படவருதலிற் ‘செய்யீ ரென்னு முன்னிலை வினைச்சொலுஞ்—செய்யுமென் கிளவி யாகிட னுடைத்தே’ எனச் சூத்திரஞ்செய்யாமை குன்றக் கூறலாய் முடியுமாகலானும், இரண்டும் வடிவானொப்பினும், செய்யாய் செய்யீரென்னுமேவல்வினைச்சொற்கள் முதனிலையுமீறுமாய்ப் பகுக்கப்பட்டு நின்றலும், செய்யாய் செய்யீரென்னு மெதிர் மறைவினைச்சொற்கள் முதனிலையுமீறுமாய்ப் பகுக்கப்பட்டு எதிர்மறையுணர்த்தும் ஆகாரவிடைநிலைகெட்டு நின்றன மாகிய வேறுபாடுடைமையானும், அவ்வுரை போலியுரை யென்க. செய்கிலன், செய்யலன் என்புழிப்போலச் செய்யா யென்புழியும் எதிர்மறைப் பொருளுணர்த்துதற்கோரிடை நிலை யுண்டெனக்கொள்க அஃதா காரமாதல், செய்யாது, செய்யாத், தெருளாதான், அருளாதான் என மெய்முத லாகிய விசுவதியெய்ந்து புணருஞ்சொற்களிற்கண்டுகொள்க.

செய்யான், செய்யேன், செய்யாய் எனவுயிர்முதலாகிய விசுவாசம் புணர்வழி அவ்வாகாரஞ் சந்திநோக்கிக் குன்றியதே யாமென்பது. விரிவஞ்சியொருமொழியிலக்கணங் கூற தொழிந்தவாசிரியர் “செய்யா மென்னு முன்னிலை வினைச் சொல்” எனச் சூத்திரஞ்செய்தது இந்நிகரனவாய் வருவன வெல்லாம் அவ்வவ்வேறுபாடுணர்ந்து இலக்கியங்கண்டதற் கிலக்கணமாக முடித்துக்கொள்ளப்படுமென் றுய்த்துணர்ந்து கோடற்பொருட்டேயா மாகலானும், “சொல்வரைந் தறியப் பிரித்தனர் காட்டல்” என முடிவின்கண்ணை தந்தமையானும், சேனாவரையரும் இவ்வாறே தொல்காப்பியமுதலிய சில மொழிகளை யாண்டாண்டுப் பிரித்துப் புணர்த்துச் செய்கை செய்து முடித்தாராகலானும், இன்றோன்னவையெல்லாம் இவ்வாறே முடிக்குடியில்பறிந்து முடித்துக்கொள்கவென்பது தொல்லாசிரியர் துணிபெனவுணர்க. வடமொழியுள்ளும் ஆசிரியர் பாணினியார் எட்டத்தியாயத்துள் விசுவாசமாத் திரைக்கே முன்றத்தியாயங்கூறி விசுவாசப்புணர்ச்சிக்கட்படுஞ் செய்கை முடிவியனவும் வேறு கூறினர். அவற்றுள்ளு மடங்காதெஞ்சிநின்றசொற்களைப் பின்னுள்ளோர் இலக்கியங் கண்டதற்கிலக்கணமாகவே யேற்றப்பெற்றியறிந்து புணர்த்துச் செய்கைசெய்து முடித்துக் காட்டியவாறு மறிக.

ஊண், தீன், கோள் என்றாற்போல்வனவுஞ் செயப்படு பொருண்மையுணர்த்தும் ஐகார விசுவாசம் புணர்ந்து கெட்டு, முதனீண்டு நின்றன. திரை, துரை, அலை, தளிர், பூ, காய், கனி என்றாற்போல்வன வினைமுதற்பொருண்மையுணர்த்தும் இகர விசுவாசம் புணர்ந்து கெட்டு நின்றன. “கெடுவாக வையாது” என்புழிக் கெடுவென்பது புடைபெயர்ச்சியை யுணர்த்துந் தல்விசுவாசம் கெட்டு நின்றது. கேடுவென்பது அவ் வாராய் முதனீண்டு நின்றதெனக் கொள்க. ஏனையபுயிர்

வாறே யேற்றபெற்றியறிந்து முடித்துக்கொள்க. திரை, நுரை, அலை, தளிர் என்றற்போல்வன விசுவதிசுன்றி முதனிலைமாத்திரையாய் நின்றல்பற்றி, இவற்றை முதனிலை வினைப்பெயரென வழங்குப. ஐகாரவிசுவதி செய்யப்படு பொருண்மையுணர்த்துதல், நடவை, சேக்கை, உடுக்கை, தொடை, விடை என்றற்போல்வனவற்றுள்ளும், இகர விசுவதி வினைமுதற்பொருண்மையுணர்த்துதல், சேர்ந்தாரைக் கொல்லி, நூற்றுாவரைக்கொல்லி, நாளோதி, நாலோதி யென்றற்போல்வனவற்றுள்ளுங் காண்க. இவ்விசுவதிகள் சிறுபான்மை பிறபொருளுணர்த்தியும்வரும். வடநாலாரும் வினைப்பெயர்விசுவதிகள் கூறிய நியமந்தப்பிப் பிறபொருளுணர்த்தியும் வருமெனக்கொள்வர். உடுக்கையென்பது உடுக்கப்படும் பொருளையுணர்த்துங்கால் ஐகாரவிசுவதித் தென்றும், உடுத்தலெனப் புடைபெயர்ச்சியையுணர்த்துங்காற் கைவிசுவதித்தென்றுந் தெரிந்துணர்ந்து கொள்க.

அற்றேல், இவ்வொருமொழிமுடிபிலக்கணம் ஆசிரியர் கூறுமை குன்றக்கூறலாம்; பிறவெனின்;—இந்திரனுக்குப் பிருதற்பதி இவை வழு இவை வழுவில்லனவென வடமொழி களைத் தனித்தனி யெடுத்தோதலுற்றார்க்குத் தெய்வயாண்டி லாயிரம் யாண்டு சென்றது சென்றுஞ் சொற்கண்முடிந்தில வென மாபாடியத்துளாசிரியர் பதஞ்சலியாரெழுத்தோதினர். தமிழ்மொழியும்வ்வாறு பெருகிக்கிடத்தலின், அவற்றை இவை வழு இவை வழுவில்லனவெனத் தனித்தனியெடுத் தோதப் புகின், முடிவுபெறுது. ஆசிரியருக்கொருவாற்றான் முடிவு பெறினும், சின்னாட்பல்பிணிச் சிற்றறிவினோர் அவற்றைக் கற்பதற்கேயாயுள் போதாவாம். ஆகவே, அவற்றைக் கற்றுப் பலருடன் பயின்று பிறர்க்குரைத்துக் கல்விநிரப்புமா நிலையாகலான், அவ்வாறு கூறுது, சில

வற்றைப் பொதுவிதியானும், சிலவற்றைச் சிறப்புவிதியானும், சிலவற்றையெடுத்தோத்தானும், சிலவற்றையிலேசானும், சிலவற்றைப் புறனடையானும், சிலவற்றையுத்திவகையானு முணர்ந்துகொள்ளுமாறு தொகுத்து நூல்செய்தா ளாசிரியராகலின், ஆகாதென்க.

அற்றேலஃதாக; நட வா முதலிய முதனிலைகளை உரிச் சொல்லென்றதென்னை? நடத்தலைச்செய்தானென உருபேற்று நின்றலிற் பெயர்ச்சொல்லேயாம், அஃதல்லாக்கால் வினை யுணர்த்துதலின் வினைச்சொல் சொல்லெனப்படுமாலோ வெனின்;—அறியாது கடாயினாய். என்னை? “எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே”யாக, அவற்றைப் பெயர் வினையிடைபுரியெனப் பாகுபாடு செய்தது உயர்திணையஃறிணையென்றற் றொடக்கத்தனபோலப் பொருள்வேறு பாடுபற்றிக் கருவிசெய்தற்பொருட்டன்றே. அவற்றுட் குறிப்பும் பண்பும் இசையும்பற்றி வருவனவெல்லாமொரு நிகரனவாக அவற்றுட் சிலவற்றையுரிச்சொல்லெனவும் சில வற்றை வேறுசொல்லெனவுங்கோடல் பொருந்தாமையின், குறிப்பும் பண்பும் இசையும் குணப்பண்புந் தொழிற்பண்பு மெனவிரண்டாயடங்கும். பொருளிடங்காலஞ்சிணையென்னு நான்கும் பொருளெனவொன்றாயடங்கும். தொழிற்பண்பு வினைமுதலிய காரகங்களாற்புடைபெயருங்கால் அது வினையெனப்படும். இங்ஙனமாகலிற் பொருளையுணர்த்துஞ்சொற் பெயர்ச்சொல்லெனவும், குணப்பண்புந் தொழிற்பண்புமாகிய பொருட்பண்பையுணர்த்துஞ் சொல் உரிச்சொல்லெனவும், பொருட்புடைபெயர்ச்சியாகிய தொழிற்பண்பின் காரியத்தை யுணர்த்துஞ்சொல் வினைச்சொல்லெனவும், பொருளையுந் பொருளது புடைபெயர்ச்சியையுந் தம்மானன்றித் தத்தங் குறிப்பானுணர்த்துஞ்சொல் இடைச்சொல்லெனவும் பகுக்கப்

பட்டன. எல்லாம் பொருளென்றற் கொரோவழியுரிமை யுடைமையின், அதுபற்றிப் பண்புந்தொழிலும் பொருளென வும்படுமாகலின், அவற்றையுணர்த்துமுரிச்சொல்லும் ஒரோ வழிப்பெயர்ச்சொல்லெனப்படும்; இடைச்சொல்லுமொரு வாற்றற்பெயரேயாம். இக்கருத்தேபற்றியன்றே ஆசிரியர் “சொல்லெனப் படுப பெயரே வினையென்—ரூபிரண் டென்ப வறிந்திசி னேரே.” எ - ம். “இடைச்சொற் கிளவியு முரிச் சொற் கிளவியு—மவற்றுவழி மருங்கிற் றேன்று மென்ப.” எ - ம். இவ்வாறு சூத்திரஞ்செய்ததூஉ மெனக்கொள்க.

பெயர், பொருள் என்பன வொருபொருட்கிளவியாக லின், பொருளை யுணர்த்துஞ்சொற் பெயர்ச்சொல்லெனப் பட்டது. பொருட்குப் பண்பு உரிமை பூண்டுநின்றலின், அதனையுணர்த்துஞ்சொல் உரிச்சொல்லெனப்பட்டது. வினை யென்பது பலபொருளொருசொல்லாய்த் தொழிற்பண்பினை யும் அதன்காரியமாகிய வினைநிகழ்ச்சியையு முணர்த்தும். அவற்றுட்டொழிற்பண்பை யுணர்த்துஞ் சொல்லுரிச்சொல் லெனவடங்கினமையின், ஏனைக்காரியமாகிய புடைபெயர்ச்சி வினையையுணர்த்துஞ்சொல் வினைச்சொல்லெனப்பட்டது. பொருளையும் பொருளது புடைபெயர்ச்சியையுந் தம்மா னன்றித் தத்தங்குறிப்பா னுணர்த்துஞ்சொற்கள் பெயர்ச் சொல் வினைச்சொற்களுமாகாது அவற்றின் வேறுமாகாது இடைநிகரனவாய் நின்றலின், இடைச்சொல்லெனப்பட்டன. இது பாலைத்திணையை நடுவு நிலைத்திணை யென்றதுபோலக் கொள்க.

பொருட்புடைபெயர்ச்சியாவது பொருட்பண்பின் புடை பெயர்ச்சியெனவே கொள்க. புடைபெயர்ச்சியெனினும் வினை நிகழ்ச்சியெனினு மொக்கும். இந்நால்வகைச் சொற்களுள்ளும்

பண்டிணர்த்துவனவாகிய உரிச்சொற்கள் பலவென்க. அந்
ருகலினன்றே, ஆசிரியர் “வெளிப்படு சொல்லே கிளத்தல்
வேண்டா—வெளிப்பட வாரா வுரிச்சொன் மேன” எனச்
சிலவற்றையெடுத்தோதி, இவ்வாறு வருவனவும் பலவுள
அவையெல்லா மீண்டுக் கூறப்புகின் முடிவுபெறு வென்னுங்
கருத்தாற் “பன்முறை யானும் பரந்தன வருஉ—முரிச்சொல்
லெல்லாம்.” எ - ம். “இளைத்தென வறியும் வரம்புதமக்
கின்மையின்.” எ - ம். “கிளந்தவற் றியலாற் பாங்குற வுணர்
தல்.” எ-ம். கூறியொழிந்தாரென்பது. இடைச்சொற்கிங்
வாறு கூறுமையுமறிக. இப்பெற்றியறியாதார் தத்தமக்கு
வேண்டியவாறே கூறுப.

நட வா முதலிய முதனிலைகளுந் தொழிற்பண்பை
யுணர்த்துஞ் சொற்களாகவின், உரிச்சொல்லையாமென
வுணர்க: அஃதேல், நடந்தானென்பழி நடத்தலைச்செய்தா
னெனவுருபு விரிந்தவாறென்னைனெனின்; — அற்றன்று,
நடந்தானென்ப தொருமொழித்தன்மைப்பட்டு நின்றவின்.
அது நடவைத்தானெனத் தன்சொல்லாற் பிரித்துக் காட்டப்
படாமையின், நடத்தலைச்செய்தானெனப் பிறசொல்லாற்
காட்டி முடிக்கப்படும். நடவென்பது தல்லென்னும் பகுதிப்
பொருள்விசுதிபெற்றவழிப் பெயர்ச்சொல்லாமாகவின், ஆண்
டுருபேற்றலமையுமென்க. வடநூலாரும் பிரியாத் தொகை
யைப் பிறசொல்லாற் பிரித்துக்காட்டுகவென்பர். இன்னும்
விரிப்பிற் பெருகுமாகலா னமைக.

அற்றேல் அஃதங்ஙனமாக; பாலேத்தினை நடுவுநிலைத்
தினையென்றாயவாறென்னையெனின் கூறுதும்: — ஆசிரியர்
யாதானுமோர் காரணம்பற்றியே குறியிட்டாளுவதல்லது
வடநூலார்போலக் காரணம்பற்றாதுங் குறியிட்டாளுதல்

யாண்டுமின்மையானும், ஆட்சிநோக்கிய குறியெனின் குறியீ
 டெல்லா மாட்சிப்பொருட்டேயாகலின் ஆட்சி நோக்கிக்
 குறியீடு, குறியீடு நோக்கியாட்சியென ஒன்றைப் பொன்று
 பற்றுதலென்னுங் குற்றமாமாகலின் ஆட்சிநோக்கிய குறி
 யென்பது பொருந்தாமையானும், “நடுவுநிலைத் திணையே நண்
 பகல் வேனிலொடு—முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய
 நெறித்தே.” என்புழி நடுவுநிலைத்திணையென்னுஞ்சொல்லே
 தன்காரணமினிது விளக்கிற்றலானும், அது நடுவுநிறல்
 காரணத்தாற்பெற்ற பெயரென்பது பெற்றும். ஏனைநாற்
 றிணையுமுறையானே கூறி இறுதிக்கணுதுதலான் இஃத
 வற்றின் வேறென்பது விளங்குதலானும், எஞ்சிநின்றது
 பாலையேயாகலானும், புறப்பொருள் கூறுங்கால் “வாகை
 தானே பாலையது புறனே” என நடுவுநிலைத்திணைகூறுந்
 தானத்திற் பாலையெனக் குறியிட்டாளுதலானும், பாலைத்
 திணை நடுவுநிலைத்திணையென்பன ஒருபொருட்ளாவியென்
 பதூஉம் பெறப்பட்டது. படவே அஃதெவற்றினடுவுநிற்ப
 தென்றவாவுங்கால், எண்ணுமுறைமைக்க ணடுவுநிற்பதென்
 றல் பொருந்தாது, முதற்பொருண்முறைபற்றி முல்லை
 முதலாக வைத்தெண்ணினார், உரிப்பொருண்முறைபற்றியும்
 புறப்பொருண்முறைபற்றியும் குறிஞ்சிமுதலாக வைத்தெண்
 ணப்படும், அம்முக்கற்றெண்ணு முறைமையினும் பாலைத்
 திணை நடுவுநிற்பதன்றாகலின் இனியேனை நால்வகையுரிப்
 பொருள்களினும் இடையினை மேலிரிவு நிகழ்தலின், அது
 பற்றி நடுவுநிலைத்திணை பென்றொருனிக்;—புணர்ச்சியும்
 அவ்வாறிடையிடை நிகழ்தல்பற்றிக் குறிஞ்சியுநடுவுநிலைத்
 திணையெனல் வேண்டுமாகலானும், நடுவணதாகிய நண்பகற்
 காலந் தனக்குக் காலமாதல்பற்றி அங்ஙனங்கூறினாரெனின்,
 நடுவணதாகிய விடையாமந் தனக்குக் காலமாதல்பற்றிக்

குறிஞ்சியும்வ்வாறு கூறப் படுமாகலானும், புணர்தற்கு மிருத்தற்குமிடையே பிரிவுவைத்தல்பற்றிக் கூறினாரெனின், இருத்தலிரங்கலும் அவ்வாறுகலின், அதுபற்றி முல்லை நெய்தல்களும் அவ்வாறு கூறப்படுமாகலானும், உலகியற் பொருளாகிய அறம்பொருளின்பங்களுள் நடுவணதாகிய பொருட்குத் தான் காரணமாதல்பற்றி யங்ஙனங்கூறினாரெனின், பரத்தையிற்பிரிவு ஒதற்பிரிவுபோல்வன ஏனையவற்றிற்குங் காரணமாகலிற், பொருண்மாத்திரைக்கே காரணமென்பதுபடாமையானும், அங்ஙன முரைப்பனவெல்லாம் போலியென்றெழுக. மற்மென்னையோ காரணம்பற்றிக் குறியிட்டவாறெனின்;—“நடுவ ணைந்திணை நடுவண தொழியப்—படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே” என நிலம்பகுத் தோதுங்கால் நடுவணதெனக் குறியிட்டாராகலின், அங்ஙனம் பகுக்கப்படு நிலங்களுமாகாது அவற்றின் வேறுமாகாது தனக்குரிய நிலம் நடு நிகர்த்ததாய் நிறறல்பற்றி நடுவுநிலைத் திணையெனக் குறியிட்டாளுதலே ஆசிரியர்கருத்தென்க. அங்ஙனமாதல்“முல்லையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் நிரிந்து— நல்லியல் பழிந்து நடுங்குதுய ருறுத்துப்—பாலையென்பதோர் படிவங்கொள்ளும்” என்பதனுறுமுணர்க. இங்ஙனங் குறியிட்டமையிற் பாலேக்கு நிலமுண்டென்பதூஉம் அதனையேனை நிலங்களின் வேறாக வைத்துப் பகுத்தெண்ணுதன் மரபன்றென்பதூஉம், ஆசிரியர்கருத்தாத லுணர்ந்துகொள்க. இவ்வுண்மையுணராதார் பாலேசான்றகரம் நானிலத்து ளடங்காதென வேறுவைத்தெண்ணி, ஆசிரியரோடு மாறுகொண்டு, நிலமைந்தெனத் தமக்கு வேண்டியவாறே கூறுப.

அஃகங்ஙனமாக; முல்லை முதலாக வைத்தெண்ணியது முதற்பொருண்முறைபற்றி யென்றதென்னே? காடுறையுலக முதல்வைத் தெண்ணுதலின் நிலமுதற்பொருள் கூறியதே.

சிலமுறைபற்றியன்று. இனிக்காலமுதற் பொருளிரண்டனுட் பெரும்பொழுது ஞாயிற்றிற்குரிய சிங்கவோரை முதல்வைத் தெண்ணுதல் முறையாயினும் திணைகள் ஒன்றும் பலவும் பெரும்பொழுது பெறுதலின், அம்முறைபற்றி முறைகோடல் பொருத்தமன்று. சிறுபொழுது காமத்திற்குச் சிறந்த விராக்காலத்தின்முற்கூறு முதல்வைத்தெண்ணியது முறையாயினும், எற்பாடாகிய பின்பகலையிறுதிக்கண் வையாமையின், அதுவுமுறைபற்றிக் கூறியதன்று. இங்ஙனமாகலானும், வேறுகாரணமின்மையானும், தலைவன் பிரிந்துழித் தலைவியாற்றியிருத்தல் கற்பாகலின், இல்லறத்திற்குக் கற்புச் சிறந்தமைபற்றி முல்லைமுதல்வைத் தெண்ணினாரெனவே கோடுமெனின்;—அது பொருந்தாது; ஏனைத்திணைகள் அவ்வாற்றான் முறைபெறுமையானும், கந்தருவவழக்கிற்கற்பினுங்களவு சிறந்ததாகலானுமென்பது. இனி நிலம்பற்றியும் பெரும்பொழுதுபற்றிய முறைகோடல் சாலாதாயினும், சிறு பொழுதுபற்றி முறைகோடல் சாலுமென்க. ஆண்டெற்பாடென்றது நாவெயிற்காலையேயாம். படுதல் உண்டாதலென்னும் பொருட்டு. இப்பொருள்காணாதார் எற்பாடு பின்பகலென மயங்கிக் கூறுப. “இலமென் கிளவிக்குப் படுவருகாலை” “இலம்பாடொற்கமா யிரண்டும் வறுமை” என்னுஞ் சூத்திரங்களின் நச்சினூர்க்கினியாரும் படுதல் உண்டாதலென்றுரைத்தவாறு காண்க. எனவே, எற்பாடென்றது ஞாயிற்றினுதய மென்றவாறாயிற்று. தலைவன் பிரிந்துழித் தனித்திருந்த தலைவி இராக்கால முழுவதுங்கொன்னே கழிந்தமைபற்றி இரங்குதற்குரிய காலம் அதுவாமென்பார் “எற்பாடு—நெய்த லாதன் மெய்பெறத்தோன்றும்” என்றார். இனி யிவ்வாறன்றி, வைகுறுவிடியலென்னும் வினைத் தொகையை வைகுறுவும் விடியலுமென உம்மைத்தொகை

பாக்கி, வைகறையை வைகுறு வெணவும் நான்வெயிற்காலையை விடியலெனவுங்கொண்டு, இவ்விரண்டு மருதத்திணைக்குரியன வென்றும், பின்பகலையெற்பாடெனக்கொண்டு அது நெய்தற் குரித்தென்றும், இங்ஙனஞ்சிறுபொழுதறு வகைப்படுமென்று முறைப்பாருமுளர். “காலையும் பகலுங் கையறு மாலையு— முர்துஞ் சியாமமும் விடியலு மென்றிப்—பொழுதிடை தெரியிற் பொய்யே காமம்” என்னுங் குறுந்தொகைப்பாட்டி னுட் சிறுபொழுதைந்தே கொண்டமையானும், பகலெனவே பின்பகலுமடங்குமெனின் அதுபற்றி முன்பகலுமடங்கு மென்றொழியாது காலையை வேறு கூறினமையின் அது கருத்தன்றாகலானும், ஆண்டும் வைகறையினையே விடியலென் றமையிற் காலையை விடியலென்றல் பொருந்தாமையானும் இதனானே “விடியல் வெங்கதிர் காயும்” என்புழி விடியற் பின்னர்த்தாகிய வெங்கதிரென்பதே பொருளாமாகலானும், விடிதல் இருள்புலர்தலென்னும் பொருட்டாகலின், விடியல், புலரி, வைகறை என்பனவொருபொருட் கிளவியாகலானும், “ஊடுதல் காமத்திற் கின்ப மதற்கின்பங்—கடி முயங்கப் பெறின்.” என்பவாகலின் ஊடலிறுதிக்கட்குட லொருதலையென்பது பெறப்படுதலின் கற்புக்காலத்து நான்வெயிற்காலையிற் புணர்தன்முறையன்மையின் அக்காலத்தினூடல்செல்லா மையானும், அடிசில்கைதொட்டபின்னர்ப் பயமின்றிக் கழியும் பின்பகல் புராணக்கேள்வி முதலியவற்றானுதல் விளை யாட்டு முதலியவற்றானுதல் பொழுதுபோக்கப்படுவதல்லது விதிக்கப்படுங் கருமமொன்றற்கு முரித்தன்மையின், அதனை யொன்றாக வைத்தெண்ணிச் சிறுபொழுதறு வகைத்தென்றல் பொருந்தாமையானும், ஆசிரியர் முல்லை குறிஞ்சி மருத நெய்தல் பாலையென முறைசெய்தற்கேது மாலையாமம் வைகறை

காலே நண்பகல் என்னுஞ் சிறுபொழுதினாகட்டை முறையேய
யன்றி வேறின்மையானும், அன்றித் திணைகட்டுந் சிறுபொழுது
தொரோவொன்றே யாகலின், மருதமாத்திரைப் போன்றி
கோடல் பொருந்தாமையானும், அஃது வாயன்றென மறுக்க.
வைகுறுவியல் இராப்பொழுது தன்னேறி நழிவுறுதற்
கேதுவாகிய விடியலென்க. “விளம்பழங் கமழங் கமஞ்சும்
குழிசி” என்னுந் திணையுள் வைகுறுபுலர்விடியல் என்றது
மப்பொருட்டு. அற்றைநாட்பொழுது தன்னெல்லையோடறு
தல் பற்றி வைகறையெனவும்கூடும் வைகுதல் கழிதலென்
னும் பொருட்டு. “ஆடலின்னரவமும்” என்னுஞ் செய்யு
ளின் நச்சினர்க்கினியாரும் “வைகறெறும்வைகின்றே” என்
பதற்கு நாடோறுங் கழியாநின்றதெனப் பொருளுரைத்தார்.
இவ்வாறன்றி மாலையுமிடையாமமும் கழியுந்துணையும்
அக்கங்குல் வைக்குறுதலின் வைகுறுவாயிற்றென்பார்க்கு,
ஏனைப்பொழுதுகளுந் தமக்கு முன்னுளவாகிய பொழுதுகள்
கழியுந்துணையுந் தாம் வைகுறுதலின் அவையுமப்பெயர்
பெறுவான் செல்லுமென்றொழிக. பெரும் பொழுதாறென்
றார்க்குச் சிறுபொழுதுமாறென்றலே பொருத்த முடைத்
தெனின்;—அங்ஙனங்கூறுவார்க்கு, மருதநெய்தல்கட்டுப்
பெரும்பொழுதெல்லா முரியவென்றார்க்குச் சிறுபொழுது
மெல்லாமுரியவென்றல் பொருத்தமுடைத்தெனல் வேண்டு
தலின், அதுகடாவன்றென விடுக்க.

உரிச்சொல்லியல்புளங் கொளற்பொருட்டு நால்வகைச்
சொற்களுந் தெரிக்கலுற்றுழி, இடைச்சொல்லென்றதன்
காரணங் கூறியதற்கெடுத்துக்காட்டிய புகுந்து, இத்துணையும்
விரிந்ததென்றுணர்க. இவ்வாறுகலின், எழுத்தென்றதற்
கிண்டுக் கூறியதே முடிபெனக்கொள்க.

எழுத்து + எனப்படுப = 'எழுத்தெனப்படுப'

இனியாசிரியர் “நாறென் கிளவி யொன்றுமுத லொன் பாற்—கீறுகினை யொழிய வினவொற்று மிகுமே.” எ - ம் “ஆறன் மருங்கிற் குற்றிய லுகர—மிறுமெய் யொழியக் கெடுதல் வேண்டும்.” எ - ம். நாறென்னுமெண்முன்னு மாறென்னுமெண்முன்னு முறையே ஒன்றுமுதலிய வெண்க ளும் ஆயிரமும் வந்து புணரிற் குற்றியலுகரங்கெட்கின்ற வொற்றின்மேல் உயிர்வந்தொன்றி முடியுமென்றார். எனவே ஒன்றினமுடித்த லென்பதனால் ஏனைக்குற்றியலுகரஈறும் உயிர்முதன்மொழி வந்து புணர்வுழிக் குற்றியலுகரங்கெட்டு நின்றவொற்றின்மேல் உயிர்வந்தொன்றி முடியுமென்பதூஉம் பெறப்பட்டதாகலின், ஈண்டுமவ்வாறே குற்றியலுகரங்கெட் தின்ற தகரவொற்றின்மேல் எகரவுயிர்வந்தொன்றி எழுத் தெனப்படுபவென முடிந்தது.

அஃதேல், நாகரிதென்புழி முன்னர்க் குற்றுநரவேசையு மும் பின்னருயிரோசையும் பெற்று அவ்விரண்டுங்கூடி நின் றல்லது அப்பொருளுணர்த்த லாகாமையின், குற்றியலுகரத் திறுதிமுன்னும் புள்ளியீற்றுமுன்போல உயிர்முதன்மொழி வந்தால் அவ்வுயிரேறி முடியுமென்னுமாவெனின்;—என் னாம். என்னை? அங்ஙனங்கூறுவார்க்குக் கதவழகிது கன வழகிது என்புழியும் முன்னர் முற்றுநர வேசையும் பின்ன ருயிரோசையுங் கூடியல்லது அப்பொருளுணர்த்தலாகாமையின், அவற்றையுமுற்றுநரத்தின் மேலுயிரேறி முடிந்த தெனக் கூறல்வேண்டும். அவ்வாறன்றி முற்றுநரங்கெட் தின்ற வொற்றின்மேல்உயிரேறிமுடியுமென்பதே எல்லார்க்கு மொப்ப முடிந்ததாகலானும், குற்றியலுகரத்திற்கு முயிரென் னுங் குறியீடு கொண்டமையின் ஒற்றின்மேலன்றி உயிரின்

மேலுயிரேறுதல் பொருந்தாமையானும், நாகரிதென்புழி இதழ்சிறிதுகுவிதலாகிய முயற்சி ஆண்டுப்பெறப்படாமையிற் குற்றியலுகரவோசை ஆண்டுண்டென்றல் பொருந்தாமையானும், “ஆறன் மருங்கின்” என்றற்றொடக்கத்துச் சூத்திரங்களோடு முரணுதலானும், யகரம் வருவழி யிகரங்குறுகியுகரத்தின்மேலேறி முடியுமென்னுது “இகரங்குறுகு—முகரக் கிளவி துவரத்தோன்றுது” என்றராகலானுமென்பது. இங்ஙனங் கூறிய வாசிரியர்கருத்து நோக்காது, யாம் பிடித்தே சாதிப்பேமென்னுங் கருத்தாற் “புள்ளியொடு நிலையல்” என்பதனோடு மாட்டெறிந்து “குற்றிய லுகரமு மற்றென மொழிப” எனப் புணரியன்முதற்கட்கூறிய சூத்திரத்தினைப் “புள்ளி யீற்றுமுனையிர்தனித் தியலாது” எனவவ்வியலி னிறுதிக்கட்கூறிய சூத்திரத்தோடு மாட்டெறிந்து பொருள்கூறி, ஆறாயிரம் நூற்றொன்று முதலிய வற்றிற்குஞ் சூத்திரக்கிடக்கைமுறை நோக்காது குற்றிய லுகரத்தைப் புள்ளியீற்றோடு தாங்கண்மாட்டெறிந்ததற் கேற்பவே பொருளுரைத்தார் மாட்டேற்றுமுறைமையுணராத உரையாசிரியரை யுள்ளிட்டோரெனவுணர்க. இன்னும் “அவற்றுண் மெய்யீறெல்லாம்” என்னுஞ்சூத்திரத்துள் அவ்வீற்றின்மெய் உயிர்முதன்மொழி வந்தால் அஃதேற விடங்கொடுத்து நிற்குமென்பதுஉங் கூறினாராயிற்றெனவுரைத்தார். இச்சூத்திரத்தாலிவ்விதிபுங் கூறினாராயிற்றேல், “புள்ளியீற்றுமுன்” எனச் சூத்திரஞ்செய்தது கூறியது கூறலென்னுங் குற்றந்தங்குதற்கோவெனக் கூறிமறுக்க.

‘எனப்படுப’

இனி எனப்படுப என்பது என்னென்ன முதனிலைமீதே செயப்படுபொருண்மையுணர்த்தும் படுவென்னும் விசுவதியும்

அகரச்சாரியையும் வந்து புணர்ந்து, எனப்படு என நின்றவழி, அதுவுமுதனிலைத் தன்மைப்பட்டு, மேல்வரும் அகரவிசுவதியும் பகரவிடைநிலையும்பெற்று, எனப்படுப என முடிந்த பலவறிசொல்.

அற்றேல், எனவென்னுஞ் செயவெனெச்சம் படுபவென்னும் வினைகொண்டு முடிந்ததென்றற் படுமிழுக்கென்னை யெனின்;—அறியாது கடாயினாய். செயவெனெச்சம் நிகழ்காலத்தின்கண் இது நிகழாநிற்க இது நிகழ்ந்ததென்னும் பொருட்டாயும், இறந்தகாலத்திற் காரணப்பொருட்டாயும், எதிர்காலத்திற் காரியப்பொருட்டாயும் வரும். அங்ஙனமிரு வினைப்பொருடாராது தொழிலுறுவதாகிய வொருவினைப் பொருளே தந்துநிற்பதொன்றாகலானும் இருவினையென்பார்க்குப் படுசொற் செயப்படுபொருளுணர்த்தாது வேறோர் வினையுணர்த்தல்வேண்டும் அது பொருந்தாமையானும், “இல்வாழ்வா நென்பான்” என்புழி எனப்படுவானென விரித்தமைபானும், யாங்கூறியதே முடிபெனவுணர்க.

செய்வித்தானென்புழியும், செய்வியென்றியல்பாயொரு சொலின்மையிற் செய்யென்னு முதனிலைமேல் ஏவற் பொருண்மை யுணர்த்தும் விகரவிசுவதி வந்து செய்வியென நின்றவழி, அதுவு முதனிலைத்தன்மைப்பட்டு மேல்வருமைம் பான் மூவிடங்கட்குரிய விசுவதிகளும் முக்காலமுங்காட்டு மிடைநிலைகளும் பிறவிசுவதிகளுமேற்று நிற்கும். எழுந்திருந்தான் எழுந்திட்டான் என்புழி இரு இடு என்பன பகுதிப் பொருள்விசுவதியாய் முதனிலையோடியைதற்குரிய துச்சாரியை பெற்று எழுந்திரு எழுந்திடு என நின்றவழி, அவையும் முதனிலைத்தன்மைப்பட்டு, மேல்வரும் விசுவதி முதலிய வேற்று நிற்கும். இஃதறியாதார் எழுந்திருந்தான் எழுந்

திட்டான் என்புழி இருந்து இட்டு என்பனவே இடைச் சொல்லாமென்பார். எழுந்திருக்கின்றான் எழுந்திருக்கிறான் என வேளைக் காலங்களோடு வருவழி இரு இடு எனவே வேண்டுதலின், ஈண்டு மவ்வாறே இறந்தகால இடைநிலைபெற்று நின்றனவெனக்கொள்க. செய்துவிட்டான் செய்தொழிந்தான் என்புழி விடு ஒழி என்பன ஒருதலையென்னும் பொருட்கண் வந்த விசுதி. செய்துகொண்டானென்புழிக் கொள்ளென்பது வினைப்பயன் வினைமுதலைச் சென்றடைதலாகிய தற்பொருட்டுப்பொருட்கண் வந்த விசுதி. இதனை வடநூலார் ஆற்பனே பதமென்ப.

போக்கு, பாய்ச்சு, ஊட்டு, நடத்து, எழுப்பு, தீற்று என்புழிக் குகரமுதலியன விப்பிப்பொருளின் வந்த விசுதி. உண்ணுகின்றான், உண்ணுகிடந்தான், உண்ணுகிறுந்தான் என்புழி நில், கிட, இரு என்னுதிகழ்கால இடைநிலைகளும் ஆகாரச்சாரியையும் புணர்ந்து, உண்ணுகில், உண்ணுகிட, உண்ணுகிறு என நின்றவழி, அவையு முதனிலைத்தன்மைப்பட்டு, நிகழ்காலத்துள்ளுமுங்கால முண்மையின் அவற்றிற்கேற்ற காலவிடைநிலைகளும் பாவிடங்காட்டும் விசுதிகளுமேற்றுநிற்கும். இன்னுமிங்ஙனம் வேறுபட வருவனவெல்லாம் இவ்வாறேயேற்ற பெற்றியறிந்து முடித்துக்கொள்க. இன்னுமிவற்றைக் கடாவிடைகளான் விரிப்பிற்பெருகுமென்றெழுக. இன்னோரன்ன விசுதிகளெல்லாம் முதனிலைத்தன்மைப்பட்டு மேல்வரும்விசுதி யேற்று நிற்குமென்பதே வடநூலார்க்குந் துணிபென்க. உய்த்துவிடும், காட்டிவிடும் என்றற்றொடக்கத்துச் சொற்களைப் பரிமேலழகியார் முதலாயினோர் ஒருசொல்லென்றதூஉயிக் கருத்தேபற்றியெனக் கொள்க.

எனப்படுப + அகரம் = 'எனப்படுபவகரம்'

எழுத்தெனப்படுபவகர முதலென்புழி, வகரம் நிலை மொழியீற்றினும் வருமொழிமுதலினு நின்றவுயிர்களை உடம்படுத்தற்கு வந்த கருவியாகலின், அஃது உடம்படு மெய்யென்று யிற்று. உடம்படுத்தலெனினும் உடன்படுத்தலெனினு மொக்கும். அஃது “உடம்பாடி லாதவர் வாழ்க்கை” என்பத னுணமறிக.

“உடம்படு மெய்யி னுருபுகொள்வரையார்” என ஆசிரியர் பொ தப்பட வோதினாரேனும், உயிர்களையுடம்படுத்தற்குரியன இடப்பிறனியான் அவ்வயிரோடொத்த இடை யெழுத்தென்பதூஉம், அவற்றுள்ளுமொழிமுதற்கண் வருதற்குரியன யகரவகரங்களையாகலின் அவையேயீண் டைக்கு வரப்பெறுமென்பதூஉம் தாமேவிளங்கும். அவற் றுள்ளும், பெரும்பாலும் இ ஈ ஏ ஐ முன்னர் யகரமும், ஏனை யுயிர்களின் முன்னர் வகரமும் வருமென்பது ஏற்புழிக்கோட லாற் பெறப்படும், “உடம்படு மெய்யே யகார வகார—முயிர் முதன்மொழி வருஉங் காலையான.” என்பவாகலின். அங்ங னம் வரும் யகர வகரங்களையுடம்படுமெய்யெனப் பெயர் பெறுமென்க. “விண்வத்துக் கொட்கும் வண்ணத்தமரர்” என்புழி வகரமுடம்படாதவற்றை யுடம்படுத்தவந்ததல்லா மையின், இன்னேரன்னவை உடம்படு மெய்யெனப் பெயர் பெறுமாதில்லையென்பது இஃதிருமொழியு முடம்படுத்தற்கு வருங்கருவியாகலின், ஆசிரியரிச்சூத்திரத்தைச் செய்கை யோத்துட்கூறுது கருவியோத்துட்கூறினார். “புள்ளியீற்று முன்” “மெய்யுயிர்நீங்கின்” என்பனவும் வரிவடிவின் க ணறிந்துகோடற்குச் செய்த கருவியாகலிற் கருவியோத்துள் வைக்கப்பட்டன, நாகரிதென்புழி ஒவியெழுத்தின்கட்படுஞ் செய்கை இதனோடியையாமையானும், கருவியோத்துப்புணர்

மொழிச் செய்கைகூறுதல் பொருந்தாமையானும், மேற்கூறிய வாற்றானும், “குற்றிய லுகரமு மற்றென மொழிப” என்பதற்கியாமுரைத்ததே பொருளென்பது தெற்றெனவுணர்க. இப்பெற்றியுணராத வுரையாசிரியர் நச்சினுர்க்கினியார் “புள்ளியீற்றுமுன்” “மெய்யுயிர்நீங்கின்” என்பவற்றை ஒலியெழுத்தின்கட்படுஞ் செய்கையென மயங்கிக் “குற்றிய லுகரமு மற்றென மொழிப.” என்பதனை இதனோடு மாட்டெறிந்தது உமன்றி, “உருவுரு வாகியகரமோடுயிர்த்தலு—மேனை யுயிரோ ருவுதிரிந் துயிர்த்தலும்” என்புழி உயிர்த்தலென்பதற்கு ஒலித்தலெனப் பொருள்கூறினார். உருவுரு வாகி யுயிர்த்தலும் உருவுதிரிந் துயிர்த்தலும் புள்ளியுண்டாதலும் இலவாதலும் வரிவடிவிற்கேயன்றி ஒலிவடிவிற்கண்மையின், அவை போலியுரையென்க.

‘அகரமுதல்;’ ‘னகரவிறுவாய்.’

இனி அகரமுதல் னகரவிறுவாயென்பன பண்புத் தொகை நிலைக்களத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை.

பண்புத்தொகைப் பொருள்படத் தொக்கவழி அஃதன் மொழித் தொகையாகாமையிற் பண்புத்தொகையிற் பிறந்த அன்மொழித்தொகை யென்னாது பண்புத்தொகைக்கு நிலைக்களமாகிய சொல்லிற்பிறந்த தொகையென்பது விளக்கிய, தொல்லாசிரியரெல்லாம் பண்புத்தொகை நிலைக்களத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகையென வழங்கியவாறு. பிறவுமன்ன.

அகரம் னகரம் என்பன பண்பல்லவாயினும், பண்பு தொக்க தொகைபோல விசேடிப்பதூஉம் விசேடிக்கப் படுவதூஉமாகிய இயையுபற்றி, இன்னோன்னவையும் பண்புத்தொகையெனப்பட்டன.

அற்றேல், தொக்கவிருமொழிப்பொருளுந்தாராது புற மொழிப்பொருளைத்தருவது அன்மொழித் தொகையாகலின், அகரமுதல் னகரவிறுவாயென்புழி அன்மொழித்தொகையான் அகரமும் னகரமுமொழித்து ஒழிந்த இருபத்தெட்டுமே கொள்ளப்படும்; அவ்வாறன்றி அஹ்றையுமுடனெண்ணி முப்பஃதென்ற னிரம்பாதாம்பிறவெனின்; — ஆகுபெயர் விட்டவாகுபெயரும் விடாதவாகுபெயருமென இருவகையாயவாறுபோல, அன்மொழித்தொகையும் விட்டவன் மொழித்தொகையும் விடாதவன்மொழித்தொகையுமென இருவகைப்படும். அவற்றுள் இது விடாதவன்மொழித் தொகையாகவி னிரம்புமென்க. அகரவிறு புள்ளியீற்றுமுன் என்றாற்போல்வனவுமவை. பொற்றொடி புகன்றாள் ஒண்ணுத லுண்டாள் என்பன விட்ட வன்மொழித் தொகை. வட நூலார் விடாதவன்மொழித் தொகையைத் தற்குணசம் விஞ்ஞான வெகுவிர்கியென்றும், விட்டவன் மொழித் தொகையை அதற்குணசம்விஞ்ஞான வெகுவிர்கியென்றுங் கூறுவர்.

அற்றேல், ஆகுபெயருன்மொழித்தொகையுந் தம் பொருளுணர்த்தாது பிறிதுபொருளுணர்த்துதலானொக்கு மாகலின், அவை தம்முள் வேற்றுமை யாதோவெனின்; — ஆகுபெயர் ஒன்றன்பெயரானதனோடியையுபற்றிய பிறி தொன்றையுணர்த்தி பொருமொழிக்கண்ணதாம்; அன் மொழித்தொகை இயையுவேண்டாது இருமொழியுந் தொக்க தொகையாற்றலாற் பிறிது பொருளுணர்த்தி யிருமொழிக் கண்ணதாம். இவை தம்முள் வேற்றுமையென்க.

இருபெயரொட்டாகுபெயர் இருமொழிக்கண் வந்த தன்றோவெனின்; — அன்று. என்னை? வகரக்கிளவி, அது

வாகுகிளவி, மக்கட்சட்டு என்னுமிருபெயரொட்டாகு
 பெயருள், வகரமும் அதுவாதலும் மக்களுமாகிய வடை
 மொழிகள் கிளவி சுட்டென்னுமியற் பெயர்ப்பொருளை
 விசேடித்து நில்லாது, எழுத்துஞ் சொற்பொருளும்
 பொருளுமாகிய ஆகுபெயர்ப்பொருளை விசேடித்து நிற்ப,
 கிளவி சுட்டென்பெனவேயாகுபெயராய் அப்பொருளை
 யுணர்த்த, இருபெயருமொட்டிற்றகுமாகலின். இனிப்
 பொற்றொடியென்னு மன்மொழித்தொகையிற் பொன்னென்
 பது அவ்வாறன்மொழித் தொகைப்பொருளை விசேடித்து
 நில்லாது, தொடியினையே விசேடித்துநிற்ப, அவ்விரண்
 டன்றொகையாற்றலான் அன்மொழித் தொகைப்பொருளை
 யுணர்த்துமாறுமறிக. இக்கருத்தேபற்றி மக்கட் சுட்டு
 முதலிய வற்றைப் பின்மொழியாகுபெய ரென்பாருமுளர்.
 இனி மக்கட்சுட்டென்புழி மக்களென்பதாகுபெயரான்
 மக்கட்கருத்தை யுணர்த்திற்றென்பார்க்கு, அங்ஙன
 முணர்த்திற்றேல், “பாணன்பறையன் றுடியன்கடம்ப
 னென் — றந்நான் கல்லது குடியுமில்லை.” என்புழிப்
 பாணன் முதலியனபோல மக்களென்பது ஆண்டஃறிணைச்
 சொல்லாதல்வேண்டும், வேண்டவே, அஃதலபிறவே என
 ழஃறிணைச்சுட்டுப்பெயராக் கூறுது, “அவரலபிற” என்றல்
 திணைவழுவாய் முடியுமாகலின், அஃதாசிரியர் கருத்தன்
 றென்றொழிக. மக்கட்பொருளெனவே யமையுமாயினும்,
 அப்பொருட்குயர்திணையெனக் குறியிட்டதற்குக் காரணந்
 தோன்ற, மனத்தோடாறறிவினரே மக்களென மரபியலுட்
 கூறுமுயர்ச்சிபற்றி மக்களாகிய நன்குமதிக்கப்படும் பொரு
 ளென்பார் மக்கட்சுட்டென்றார். மக்களென்பது பொதுமையி

னீக்கிப் பொருளை விசேடித்து நிற்பச் சுட்டென்பது விடாத வாசுபெயராய் அப்பொருளினுயர்ச்சியுணரநிற்ப, இரு பெயருமொன்றையொன்று விசேடித்து இன்னதிதுவென வருமாறு காண்க.

இனிச் சேனாவரையர் ஆசுபெயரு மன்மொழித் தொகையு மொன்றேயெனவும், இயற்பெயர் ஆசுபெயரென்ப பெயரிரண்டாயடங்கும்வழிப் பொற்றொடியென்பதொரு பெயர்ப்பட்டது. அதுவே அன்மொழித்தொகையாதலு முடைமையான் எச்சவியலுள்ளுங் கூறப்பட்டதெனவுங் கூறினார். அது வடநூல்விதியோடு முரணுதலானும், வட நூலோடு மாறுகொள்ளாமற்கூறலே ஆசிரியர் மேற்கோ ளென, “அதனினியறல்” என்னுஞ் சூத்திரத்துத் தாமுங் கூறினாராகலானும், அவர்க்கது கருத்தன்றென்க.

இன்னுமவர் சாத்தனதனை சாத்தனதனோடு என்புழிச் சாத்தனதென்பது துவ்விசுதியும் அகரச்சாரியையும் பெற்று உருபேற்றிவன்ற பெயராகலின் ஆண்டு அதுவென வொன்றாக வைத்து ஆறனுருபென்றல்பொருந்தாதென்ப தும் நோக்காது, உருபேற்றல் பெயர்க்கேயுரிய இலக்கண மென்பதும் நோக்காது, எச்சவியலுட்கூறுந் தொகைச்சொற் கணுருபுதொகுதல் ஈண்டுக்கூறுதற் கோரியைபின்றென்ப தும் நோக்காது, இனமல்லவற்றையுடனெண்ணுதல் மரபன் மென்பதும் நொக்காது, “பிறிதுபிறிதேற்றலும்” என்பதற்கு ஆறனுருபு பிறிதோருருபை யேற்றலும் ஆறுருபுத்தொக்கு நின்றலும் வழுவாகாவென உரையாசிரியருரைத்தவாறே யுரைத்தார். இதுவுமவர் கருத்தன்று. இச்சூத்திரப்பொருள் முன்னர்க்கு றுதும், ஆண்டுக்காண்க. இன்னுமோரோவோ ரிடங்களிலிவ்வாறே மயங்கிக் கூறுவர். அங்ஙனமொரோவழி

மயங்குதல்பற்றி அவரை யிகழற்க, நச்சினூர்க்கினியார் முதலியோர்போல யாம் பிடித்ததே சாதிப்பேமென்னுஞ் செருக்கால் யாண்டு மயங்காமையின், முக்குணங்களு மாறி மாறி வருதலின், அதுபற்றி யெனைத்துணை நுண்ணறிவாளரு மொரோவழி மயங்குதலியல்பென்க. இக்கருத்தேபற்றி யன்றே “அரியகற் றுசற்றார் கண்ணுந் தெரியுங்கா—லின்மையரிதே வெளிறு.” “குணநாடிக் குற்றமு நாடி யவற்றுண்—மிகைநாடி மிக்க கொளல்.” என்றார் தெய்வப்பலமைத் திரு வள்ளுவநாயனருமென்பது. இங்ஙனமாகலின், வடமொழி யினும் ஆசிரியர் பாணினியார் தொல்லாசிரிபர் சூத்திரங்களுட் சிலவற்றைத் தம்முடைய சூத்திரங்களாலெடுத்தோதி மறுத்து வேறுவிதி கூறுவர். அவர் சூத்திரங்களுட் சிலவற்றை ஆசிரியர் வரருசியாரெடுத்தோதி மறுத்து வேறுவிதி கூறுவர். அவ்விருவரையு மோரோரிடங்களினாசிரியர் பதஞ்சலியாரெடுத்தோதி மறுத்து வேறுவிதி கூறுவர். அதுபற்றி யவரிகழப்படாரென்க. அஃதேல், ஆசிரியரகத்தியனார் தொல்காப்பியனார் பதஞ்சலியார் முதலாயினருமொரோவழியல்வாறு மயங்கிக்கூறுபவாலோவெனின்;—அவர் தவத்தான் மனந்துயராய் முக்குணங்களையுங்கடந்து இறைவனருள்பெற்றுடையராகலின், அன்னரல்லரெனவுணர்க. ஆகுபெயரும் வேறே அன்மொழித்தொகையும் வேறேயென்பதாசிரியர்கருத்தெனக் கொள்க.

‘னகரவிறுவாய்’

னகரவிறுவாயென்புழி இறுவாயென்பது வினைத்தொகை சிலைக்களத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகையாய், இறுவாய்க்கணின்றவெழுத்தை யுணர்த்திற்று. அதனை னகரம் விசேடித்து இன்னதிதுவென்பதுபடவருதலின், னகரவிறுவா

யென்பது பண்புத்தொகை நிலைக்களத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைபாதலாலறிக.

அற்றேல், நினைத்தொகைபாவது “செய்யுஞ் செய்த வென்னுங் ளெனியின்—மெய்யொருங் கியலுந் தொழிறொரு மொழி” யாகலின், அது பெயர்ச்சொற்கொண்டு முடியாது வாயென்னு பிடைச்சொற்கொண்டு முடிதலமையாதாம் பிற வெனின்;—இடைச்சொல்லெல்லா மொருவாற்றாற் பெய ரெனப்படுமாகலி னமைபுமென்க. “வருமுன்னர்க் காவாதான் வாழ்க்கை” “நினைத்தொறுங் காண்டொறும் பேசுந்தோறு மெப்போதும்” என்றாற்போல்வனவு மிவ்வாறே கொள்க.

அகரம் + முதல் = ‘அகரமுதல்.’

னகரம் + இறுவாய் = ‘னகரனிறுவாய்.’

அகரமுதல் னகரனிறுவாய் என்புழி, இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையெல்லாம் வேற்றுமைவழியோ டொக்கு மாகலின், “துவரக்கெட்டு” என்பதனான் மகரங்கெட்டு, “நின்ற சொன்மு னியல்பா கும்பே” என்பதனானியல்பாய் முடிந்தன.

முதல் + னகரம் = ‘முதனகரம்.’

அகரம் னகரமெனக் கரச்சாரியை பெற்றவழிச் சொற் றன்மை யெய்திநின்றலின், ஆண்டுநின்ற முதலென்பதன் லகரம் “நெடியதன்முன்னர்” என்னுஞ் சூத்திரவிதி “குறு மையுநெடுமையு” என்பதனாற் பெற்றாக் கெட்டது.

அற்றேல், மொழிக்குமுதலாமெழுத்துக்கள் வந்து புணர் வழிப்படுஞ் செய்கையன்றே ஈண்டுப் பெறப்படுவது, னகர மொழிக்கு முதலாவதன்மையின், அது வந்து புணர்வழிச்

செய்கைப்படுமாறென்னையெனின்;—அற்றன்று: மொழிக்கு முதலாகாதனவுஞ் சொற்றன்மையெய்திப் புணர்ந்தவழி மொழிக்குமுதலாமெழுத்தும் புணர்வுழிப்படுஞ்செய்கை செயப்படுமென்று கோடற்கன்றே, ஆசிரியர் “முதலா வேண தம்பெயர் முதலும்.” எனக் கருவிசெய்தாரென்க அஃதேல், “வல்லெழுத்தியையின் டகாரமாகும்” என்புழியும் “மன்னுஞ் சின்னும்” என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் எனாரம் நகாரமாகல் வேண்டுமெனின்; — நகரமுன்னர் டகரமயங்காமையின், வேண்டாவாயிற்றென்க. அற்றேல், எனக முன்னர் டகர மயங்கியவாறென்னையெனின்; — அது “தம்மியல் கிளப்பி நெல்லா வெழுத்து—மெய்நிலை மயக்க மான மில்லை.” எனக் கருவி செய்தமையான், மயங்கிப் புணர்ந்ததென்க. இச் சூத்திரத்திற்கிதுவே பொருளாதல் உரையாசிரியருரையா னுணர்க. அற்றேல், நகரமுமவ்வாறு மயங்குகவெனின்;—அற்றன்று: செய்கையெய்தாதியல்பாய் வருவனவற்றிற்கே “தம்மியல்கிளப்பின்” எனக் கருவிசெய்தாரென்பது. அங்ஙன மல்லாக்கால், இவை மயங்கும் இவை மயங்காவென முற்றூத் திரங்களால் வரையறுத்துக் கருவி செய்தது பயனின்றாய் முடியுமென்க.

‘முப்பஃது.’

இனி முப்பஃதென்பதனை “ஒன்றுமுத லொன்பா னிறுதி முன்னர்” “மூன்று மாறும்” “மூன்ற நொற்றே” என்னுஞ்சூத்திரங்களாற் செய்கைசெய்து முடித்துக் கொள்க. முப்பஃது மூன்று னுறழ்ந்த பத்தென விரியும். இங்ஙன முருபொடு வினைச்சொல்லு மொருங்கு விரிதல் “வேற்று மைத் தொகையே வேற்றுமை யியல்.” என்பதனாற் கொள்க.

“வேற்றுமைத் தொகையே வேற்றுமை யியல்.” எ-து. வேற்றுமைத்தொகை விரியுங்காற் றொகாநிலைவேற்றுமை யியல்பினவாய் விரியுமென்றவாறு. எனவே, அங்ஙனம் விரியு மியல்புடையது வேற்றுமைத்தொகை யென்றதாயிற்று. வேற்றுமைத்தொகையெனப் பிரித்தமையால், முன் வந்த வேற்றுமை தொகாநிலைவேற்றுமையென்பதூஉம், தொகா நிலைவேற்றுமை யியலவெனவே விரியுங்காலென்பதூஉந் தாமே போதரும். “உவமத் தொகையே யுவம வியல்” என்பதற்கும் இவ்வாறுரைத்துக்கொள்க “வேற்றுமைத் தொகையே வேற்றுமை யியல்.” என்றற்றொடக்கத்துச் சூத்திரங்களாற் றொகைச்சொற்கள் விரியுமாறு கூறுமுகத் தான் அவற்றிற்கிலக்கணங் கூறியவாறு.

இனி “வேற்றுமைத் தொகையே வேற்றுமை யியல்.” என்பது ஆற்றலுள்ளன தொகும் அல்லன தொகா என்பது விளக்குதற்பொருட்டெழுந்த தென்பாருமுளர். அஃதே யிலக்கணமன்மையானும், அப்பொருளுமிதனுளடங்குதலா னும், அது போலியுரையென்க. “வேற்றுமைத் தொகையே வேற்றுமை யியல்” என்றற்றொடக்கத்துச் சூத்திரங்களால் வேற்றுமைத்தொகை முதலியவற்றிற்குச் சிறப்பிலக்கணங் கூறி “எல்லாத் தொகையு மொருசொன் னடைய.” என் பதொற் பொதுவிலக்கணங் கூறியவாறுமறிக

அற்றேல், தொகாநிலைவேற்றுமை யியல்பாவதென்றை யெனின்;—கிழமைப் பொருட்கண்வரும் ஆழுவதொழித் தொழிந்த வருபுகளெல்லாங் காரகப்பொருளவாகலின் வினை கொண்டன்றி முடியாமையென்க. கண்ணுற்கொத்தை, காலான்முடம். எ - ம். கரும்பிற்குவேலி, கடிசூத்திரத் திற்குப்பொன். எ - ம். வேங்கடத்தின்றெற்கு, குமரியின்

வடக்கு. எ - ம். குன்றத்துக்கட்குவடு, குன்றத்துக்கட் கூகை. எ - ம். இவை பெயர்கொண்டு முடிந்தனவாலோ வெனின்;—அற்றன்று: கூறும்வழி பவ்வாறு வரினும், பொருள்படும்வழிக் கண்ணுலறியப்படுங் கொத்தைமையன், காலாலறியப்படுமுட்கத்தன்மையது. எ - ம். கரும்பிற்குக் கோவியவேலி, கடிசூத்திரத்திற்கு வைத்தபொன். எ - ம். வேங்கடத்தின் நெற்குள்ளது, குமரியின் வடக்குள்ளது. எ - ம். குன்றத்துக்கண்ணுள்ளகுவடு, குன்றத்தின்கண்ணிருந்த கூகை. எ - ம். வினைகொண்டன்றி முடியாமை யுணர்க. ஐயுருபு கூறும்வழியும் வினையோடன்றி வாரா தெனக் கொள்க. “எவ்வழி வரினும் வினையே வினைக் குறிப்—பவ்வீரு முதலிற் றோன்று மதுவே” என்றதூஉமிக் கருத்தேபற்றியென்க. நிலத்தைக்கடத்தல் குழையை யுடைமை என்பவற்றுள் கடத்தல் உடைமை என்பனவும் வினை வினைக்குறிப்புமுதனிலை யடியாகத்தோன்றிய பெய ராகலின், அவையும் வினை வினைக்குறிப்போடு முடிந்தனவே யாமென்பது, இக்கருத்தேபற்றியன்றே, அவ்விரண்டினென் றெழியாது “அவ்வீருமுதலின்” என்றாரென்க. எனவே, செயப்படுபொருள் பொருளென்பதூஉங் குறிப்பாற்பெறப் படும் இஃதறியாதார் தத்தமக்கு வேண்டியவாறேயுரைப்ப. அவர்க்குஞ் செயப்படுபொருள் பொருளென்றல் குறிப்பா னன்றியுணரப்படாமையும், அப்பொருள் சிறவாமையு மோர்ந்துணர்க.

அற்றேலஃதாக; வேற்றுமைத்தொகை விரியுமாறு “வேற்றுமைப் பொருளை விரிக்குங் காலை” என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பெறப்பட்டதாலோவெனின்;—வேற்றுமைத் தொகையை விரிக்குங்காலையென்னுமையானும், எச்ச வியலுட்கூறும் வேற்றுமைத்தொகைவிரியுமாறு வேற்றுமை

யியலுட் கூறுதற்கோரியைபின்மையானும், வேற்றுமையியலுள் உருபும் பொருளும் உருபிற்குமிடமு மாத்திரையே கூறியொழிந்கான்றி வேறொன்றுங் கூறுமையானும், வேற்றுமைத்தொகை விரியுமாறு “வேற்றுமையியல்” என்பதனாற் பெறப்படுதலின் வேறு கூறவேண்டாமையானும், வேண்டுமென்ற பான்மொழியென்னு முவமத்தொகையும் பாஷினினிமைபோலுமினிமையையுடைய மொழியென விரிதலின் உவமத்தொகைக்கட் சொற்பெய்து விரித்தற்கு வேறு சூத்திரங்கூறுமை குன்றக்கூறலாய் முடியுமாகலானும், அச்சூத்திரத்திற்கது பொருளன்றென்றொழிக.

அற்றேல், அச்சூத்திரத்திற்குப் பொருள் யாதோ வென்றிற் கூறுதும்;—“வேற்றுமைப்பொருளை விரிக்குங் காலை—யீற்றுவின்றியலுந் தொகைவயிற் பிரிந்து—பல்லாறாகப் பொருள்புணர்ந்திசைக்கு—மெல்லாச் சொல்லு முரிய வென்ப.” எ - து. ஓத்தி னிறுதிக்கட்புறனடை இதன் பொருள். “காப்பி னொப்பி னூர்தியினிழையின்” என்றற் றொடக்கத்தனவாக ஈண்டுக்கூறிய பொருளேயன்றி இன்னும் வேற்றுமைப்பொருளை விரித்துக் கூறுங்காலத்துக் காப்பி னொப்பினென்றற் றொடக்கத்துத் தொகைச்சொற்களின் வேறுபட்டுப் பொருளோடு புணர்ந்திசைக்கு மெல்லாச்சொற்களும் ஈண்டுக்கோடற்குரியவென்ப ரென்றவாறு. முடிக்குஞ் சொல்லைப் பொருளென்றார், தொடர்மொழிப்பொருள் அதன்கண்ணதாகலின். காப்பிநொப்பின் முதலிய சொற்கள் புரத்தல் ஓம்புதல் நேர்தல் சிகர்தல் என்றற் றொடக்கத்துப் பொருள்புணர்ந்திசைக்குஞ் சொற்களையெல்லாம் கருத்து வகையாலுள்ளடக்கித் தொகுத்த மொழியால் நிற்கலின் அவற்றைத்தொகையென்றும், அதனினியறல் அதற்றகு கிணவி என்றற்றொடக்கத்துத் தொடர்மொழிகவினிறுதிச்

சொற்களே ஈண்டுக் கொள்ளப்படுமென்பது விளக்கிய ஈற்று நின்றியலுந் தொகையென்றும், ஊரைப்பேணும் ஊரைத் தாங்கும் என்றற்போலப் பிறவாற்றான் வருவனவுங் காத்தற் பொருளே பயந்து நின்றவின் அவையுந் தழுவுதற்குப் பல்லாறுகவென்றுங் கூறினார். காப்பினைப்பினைன்றோனும், அதனைக் காத்தல் அதனையொத்தலெனச் சூத்திரஞ் செய் தலே ஆகிரியர் கருத்தெனக் கொள்க. பிறவுமன்ன. அற்றே விஃதுத்தியாற் கொள்ளப்படுமாலோவெனின், இன்னோரன் னவை எடுத்தோத்தில்வழியே யுத்தியாற் கொள்வதென மறுக்க. அங்ஙனமல்லாக்காற் புறனடையென்பதே வேண்டா தாய் முடியுமென்றொழிக.

இனிச் சேனாவரையர் வேற்றுமைத்தொகை விரியுமாறு கூறுதற்கெழுந்திச் சூத்திரமென்றும், அது விரியுங்கால் அன்மொழித்தொகைபோல விரியுமென்றும், அன்மொழித் தொகைக்கட் சொற்பெய்து விரித்தலும் அதுவாதமுகத்தா ளீண்டேபெற்றாமென்று முரைத்தார். எச்சவியலுட் கூறப் படுந்தொகைச்சொல் விரியுமாறு ஈண்டுக்கூறுதற்கோரியை பில்லையென்பது மேற்காட்டினுமாகலானும், அன்மொழித் தொகை விரியுமாறுமீண்டே பெற்றாமெனின் இன்னோ ரன்னவை அதுவாதமுகத்தாற் பெறுதற்குரியனவாகாது தன்னைப் பற்றுதலென்னுங் குற்றமாய் முடியுமாநலானும், அவை பொருந்தாவென மறுக்க. இதனானே உரையாகிரியர் நச்சினுர்க்கினியாருரைகளு மறுக்கப்பட்டன. வடநூலார் தன்னைப்பற்றுதலென்னுங் குற்றத்தை ஆன்மாச்சிரயமென் றும், ஒன்றையொன்று பற்றுதலென்னுங் குற்றத்தை இத் தோராச்சிரயமென்றுங் கூறுப..

அற்றேல், எச்சவியலுட் கூறப்படும் வேற்றுமைத் தொகைக்கணுருபுதொகுமாறு “உருபுதொகவருதலும்”

எ - ம். “ஐயுங்கண்ணு மல்லாப் பொருள்வயின்—மெய்யுருபு தொகாஅ விறுதியான.” எ - ம். வேற்றுமைமயங்கியலுள் இயைபின்றியோதிய தென்னையெனின்;—அச்சுத்திரங்கட்கது பொருளன்றமாறு சூத்திரக்கிடக்கை முறையே காட்டு தும்:—‘அச்சக்கிளவிக்கு’ என்னுஞ் சூத்திரங்காறும் வேற்றுமைமயக்கமாமாறுகூறி, “அன்னபிறவும்” என்பதனாற் புறனடையுங் கூறிமுடித்து, பின்னர் உருபுதொடர்ந்தடுக்கு தலுமொருமயக்கமாகலின், அதன்கட்படுமில்லக்கணம் “உருபு தொடர்ந்தடுக்கிய” என்பதனாகூறினார். பின்னர் “இறுதியு மிடையு” என்னுஞ்சூத்திரத்தால் அங்ஙனமுருபு தொடர்ந தடுக்கும்வழி “அரிக்கும் பிரமற்கு மல்லாத தேவர்கட்கும்” என்றாற்போல இறுதியுமிடையு முருபுவிரிந்தே நின்றலை நீக்கார் வடநூலாரெனப் பிறர்மதங்கூறி, “பிறிதுபிறிது” என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் றமிழ்நடையின் அவ்வாறு நியம மின்றி “அரிக்கும் பிரமற்கு மல்லாத தேவர்கட்குந்—தெரிக் கும் படித்தன்றி நின்றசிவம்,” “கிழவன் றன்னொடுங்கிழத்தி தன்னொடு—நற்றாய் கூறன்முற்றத் தோன்றாது” என இறுதி யுமிடையு முருபேற்றலும் “அருமந்த தேவ ரயன்றிருமாற் கரியசிவம்” “ஒண்டொடி மாதர் கிழவன் கிழத்தியொடு— கண்டோர் மொழிதல் கண்டதென்ப.” என இடையிற்றொக இறுதியினுருபுருதலும் நெறிபட வழங்கிய வழக்கைச் சார்ந்து வருதலான் வழுவாகாவென்றோதி, உருபு தொகு மாறதிகாரப்பட்டமையாற் றொகாநிலைச் சொற்களினுருபு தொகுங்காற்படுமுறைமை “ஐயுங்கண்ணும்” என்னுஞ் சூத்திரத்தாலோதினார். இனியிவ்வாறன்றி “இறுதியுமிடை யும்” என்னுஞ் சூத்திரத்திற்குக் கடந்தானிலத்தை நிலத் தைக் கடந்தான் என வேற்றுமைத்தொடரிறுதிக்கண்ணும் அதனிடையிலத்தும் உருபுநிலவுதலை வரையாரென்றுரைப்

பின்; “கூறிய முறையி னுருபுநிலை திரியா—தீறுபெயர்க்காகு மியற்கையலென்ப.” என்பதனால் வேற்றுமைத் தொடரின் பாண்டுப் பெயர் நின்றதாண்டுப் பெயரிறுதிரினுருபு நிற்கு மென்பது தானே பெறப்படுதலின், இச்சூத்திரம் வெற் றெனத் தொடுத்தலாய் முடியுமென்க. “கூறிய முறையி னுருபுநிலை திரியாது” என்றதனாற் பெறப்படுவதனையே “வேற்றுமை வழிய பெயர்புணர்நிலையே.” என்பதனானுங் கூறினார்க்கு இதுவுங் கூறவமையும் பிறவெனின்;—பிறுண்டுக் கூறுமாறுபோல வேற்றுமையுருபென்னுமையானும், ஆற னுருபிறுதியிற்றொகின் “ஐயுங்கண்ணும்” என்னுஞ் சூத்திர விதியோடு முரணுதலானும், கூறியது கூறலாகலானும், “வேற்றுமை வழிய பெயர் புணர் நிலையே.” என்பதற்கது பொருளன்மையின், அமையாதென்க. மற்றென்னையோ அதற்குப் பொருளொனின்;—நால்வகைச் சொற்களும் இரு வழியும் புணருமென மேலெய்தியதனை யொருமருங்கு மறுத்துப் பெயர்ச்சொற்புணருநிலையே வேற்றுமைவழிய வாம் என்பது பொருளெனக் கொள்க. ஏகாரம் பிரிநிலை யென்க. எனவே ஏனை வினைச்சொன்முதலிய மூன்றும் அல் வழியவாவனவன்றி வேற்றுமைவழிய வாகாவெனவும், பெயர்ச்சொற்களிருவழியவுமாமெனவுங் கூறியவாறாயிற்று. இங்ஙனஞ் செம்பொருள் கொள்ளமாட்டாதார் பெயர்வழிய வெனமாறி அவற்றுடனென வருவித்துப் புணர்நிலையென்ப தனையும் வெற்றெனத்தொடுத்தலாக்கிக் கூறியது கூறவென் னுங் குற்றம்படவிடர்ப்பட்டுப் பொருளுரைத்தார். இவ் வாறே யாண்டு முறைசெய்தலவரியல்பென்க. “சூத்திரந் தானே—யாடி நிறுவி னறியத் தோன்றி—நாடுத வின்றுப் பொருணனி விளங்க—யாப்பினுட் டோன்ற யாத்தமைப் பதுவே.” என்ற ஆசிரியர்தாமே அங்ஙனம் பொருள்விளங்

காது நாடியுய்த்துணரவைத்துச் சூத்திரஞ்செய்ய ரென வுணர்க. ஏனைச்சூத்திரங்களுமிவ்வாறே. செம்பொருள்படு மாறு நுண்ணுணர்வாற் கண்டுகொள்க. “பிறிதுபிறிதேற்ற லும்” என்பதற்குரையாசிரியரை யுள்ளிட்டோருரைத்தவை போலியுரையென்பது மேற்கூறினும்.

அற்றேலஃதாக; “ஐயுங்கண்ணும்” என்னுஞ் சூத்திரர் தொகாநிலைச் சொற்களினுருபு தொகுங்காற் படுமுறைமையுணர்த்துதற் கெழுந்ததென்றதென்னை? உருபுதொக்கன வெல்லாந்தொகைச் சொல்லெனப்படுமாலோவெனின்;— அற்றன்று. நிலங்கடந்தான், நாய்கோட்பட்டான், அறங்கறக்கும், வரைபாய்ந்தான், குன்றத்திருந்தான் என்பவற்றுள் உருபு தொக்கனவாயினும், வினையொடு முடிதலின், “எல்லாத் தொகையு மொருசென்னடைய.” என்னுந்தொகையிலக்கணம் பெறுது பக்கிசைத்தலான், இவை தொகாநிலையையாமென்க. செய்தான்பொருள், இருந்தான்மாடத்து என்பவற்றைத் தொகாநிலைச்சொல்லெனக் கொண்டமையாற் சேனுவரையர்க்குமிதுவே கருத்துப்போலுமென்க. நிலங்கடந்தான், நாய்கோட்பட்டான் என்பன ஒரு சொன்னீர்மையவென்பார்க்கு நிலத்தைக்கடந்தான், நாயாற்கோட்பட்டான் என்பவற்றோடிவற்றிடை வேற்றுமையின்மையின், அவையுந்தொகைச்சொல்லாவான் செல்லுமாற்றிக.

அற்றேல், “பெயரி னுகிய தொகையும்” என்றவும்மையாற் பெயரொடு வினைதொக்க தொகையுமுளவென்பது பெறப்படுமாலோவெனின்;—“அவ்வமுரிய” என்பதற்கே லாமையானும், வடநாலோடு மாறகோடலானும், அவ்வும்மைக்கது பொருளன்று. மற்றென்னைபொருளெனின்; விசுவயிசுகிய பெயருமுள அவையுமுரியவென்பது பொருளெனக்

கொள்க. வடமொழியுள் உபசர்க்கத்தோடு வினைதொக்க தொகையுமுளவென யோகவிபாகத்தாற்கொண்டது, வேதத்துளிசைபற்றி யொரோவழியவ்வாறு கொள்ளவேண்டுதலானென்க. அற்றேல், வேற்றுமைத்தொகைக்கணுருபு தொகுமென்பதியாண்டுப் பெறுதுமென்பாரை உவமத்தொகைக்கணுவமவுருபு தொகுதல் யாண்டுப் பெற்றீரெனக் கடாவிமறுக்க. தொகை யெனவே, உருபுதொகுதலுந்தானே போதரும்.

‘என்ப’

இனி என்பவென்பது பகரவீற்றுப் பலவறிசொல்.

அற்றேல், என்பவென்னும் அகரவீற்றுப் பலவறிசொல்லோடு இதனிடையேற்றுமை யாதோவெனின்:—அகரவீறு என்பன என்பவென்றாற்போல அன்பெற்றும் பெறாதும், இடைநிலைவகையாற் காலங்காட்டி. முக்காலத்தினும் வரும். பகரவீறு அவ்வாறன்றி ஈற்றுவகையானெதிர்காலங்காட்டி, முதனிலையுமீறுமாகவே பகுக்கப்பட்டு வரும். இவை தம்முள் வேற்றுமையென்க.

அற்றேலஃதாக; எழுத்தெனப்படுமென்றல் முக்காலத்திலுமொத்தியல்வதாகலின், ‘முந்நிலைக் காலமுந் தோன்றுமியற்கை’ என்னுஞ் சூத்திரவிதிபற்றி நிகழ்காலப்பொதுச்சொல்லாற்கூறல்வேண்டும்; அன்றித் தொல்லாசிரியர் குறியீடென்னுங்கருத்துவகையாற் கூறினும், இறந்தகாலத்தாற்கூறவமையும்; அவ்வாறன்றி என்பவெனவெதிர்காலத்தாற்கிளந்தவாறென்னையெனின்:—நன்று வினாயினாய். “முந்நிலைக் காலமுந்தோன்றுமியற்கை” என்னுஞ் சூத்திரம் வடமொழிமதம்பற்றிக் கூறினார், தந்துணிபுரைத்தலன்று, இறப்பினுநிகழ்வினுமுண்மை நிகழ்ச்சியானறியக் கிடத்தலின் எதிர்

காலத்தினுமுளதாத லுணர்ந்தன்றி முக்காலத்தினு நிலைபே
றுடைமையுணர்ச்சி கூடாமையின். அதுபற்றி எதிர்காலச்
சொல்லாற்கிளத்தல் தமிழ்நடையென்பதாசிரியர் துணிபென்
றற்கு எழுத்தெனப்படுப வகரமுதனகரவிறுவாய் முப்பஃ
தென்ப என்றற்போல யாண்டு முடம்பொடு புணர்த்து
விதித்ததே சான்றதலறிக. “முந்நிலைக்காலமும்” என்பது
பற்றி ஆசிரியர் நிகழ்காலச் சொல்லானோரிடத்துங்கிளவாமை
யுமறிக. அற்றேல், வடமொழிவழக்கொடு மாறுகொள்ளு
மாலோவெனின்;—அறியாது கடாயினாய். ஒருமொழியுள்
ளுந் தேயவேற்றுமைபற்றி வேறுவேறு வழங்குதலியல்
பாதலின், இன்னோரன்னவை மாறுகோளல்லவென்க.

‘ நூ லோ ர் ’

.நூலோரென்பது சொல்லெச்சம்.

அற்றேல், பொருளுணர்ந்த பின்னர்ச் சொல்வருவித்தல்
கூடாது, பொருளுணர்ந்த பின்னர்ச் சொல்வருவித்தலாற்
பெறப்படுவதோர் பயனில்லை, ஆதலாற் சொல்லெச்சம் வரு
வித்தல்வேண்டாம் பிறவெனின்;—சொற்றொடருணர்ச்சி
சொல்லானன்றிப் பெறப்படாமையின், ஒருதலையான் வேண்டு
மென்க.

என்ப + சார்ந்து = ‘என்பசார்ந்து’

என்பசார்ந்தென்னு நிலையாத்தொடர் “உயிரீ ருகிய
வயர்திணைப் பெயரும்” என்ற சூத்திரத்திலேசானே இயல்
பாய் முடிந்தது.

“சூற்றிய விகர நிறற்ல் வேண்டும்” என்றற்றொடக்கத்
துச் சூத்திரங்களாற் பெறப்படுதலின், ஈண்டுச் சார்ச்சிக்குச்
செயப்படுபொருள் கூறாயினார்.

‘சார்ந்துவரல்’

சார்ந்துவரலென்புழிச் சார்ந்தென்னும் வினையெச்சம் வரலென்னுந்தொழிற்பெயரின் வாவென்னுமுதனிலையோடு முடிந்தது.

“வினையெஞ்சு கிளவிக்கு வினையுங் குறிப்பும்” என்புழி ஆண்டுவினையென்றது முதனிலையுரிச்சொல்லையாகவின், விருதி பெவ்வாற்றான் வரினும் அதுபற்றி யாராய்ச்சி வேண்டாவெனக்கொள்க. “எதிர்மறுத்து மொழியினும் பொருணிலை திரியா” என்றதுஉயிர்க்கருத்தேபற்றி யென்பது. இன்னும் வினையெச்சமுடிபுவேறுபாடுகளெல்லாம் பாயிர விருத்தியுளுரைத்தாம், கடைப்பிடித்துக்கொள்க.

வரன் + மரபு = ‘வரன்மரபு’

வரன்மரபென்புழி “மெல்லெழுத்தியையின்” என்றதனால் லகாரம் னகாரமாயிற்று.

‘மரபின்முன்று’

மரபின்முன்றென்பது “மெய்ப்பெற” என்றதனானே சாரியையுள்வழித் தன்னுருபு நிலையாது வந்தது.

மரபினவென்பது பாடமாயின், மரபினையுடையனவாகிய முன்றெனவுரைக்க. மரபினவென்பது மரபென்னும் பன்மபடியாகத் தோன்றிய பெயர்.

அற்றேல், வினைக்குறிப்போடிதனிடை வேற்றுமை யாதோவெனின்;—வினைக்குறிப்புச் சொல்லெல்லாம் தெரிநிலைவினைபோல முதனிலையிற்பொருள் சிறந்து நிற்கும். பெயர்ச்சொல் அவ்வாறன்றி விருதியிற்பொருள் சிறந்து நிற்கும். உண்டான் சாத்தன், கரியான்சாத்தன் என்புழி

வினைச்சொற்கள் முதனிலையிற் பொருள் சிறத்தலின், விசுதிப் பொருள் வேறு வினக்குதற்குச் சாத்தனென்னும்பெயர் ஒருதலையான் வேண்டப்பட்டது. இக்கருத்தேபற்றி ஆசிரியர் “எத்திறத் தானும் பெயர்முடிபினவே” என்றார். இனி உண்டான், கரியானென்னும் பெயர்ச்சொற்கள் விசுதியிற்பொருள்சிறத்தலின், அப்பொருளை வினக்குதற்கு வேறோர்பெயர் வேண்டாது, உண்டான்வந்தான், உண்டானைக்கொணு, கரியான்வந்தான், கரியானைக்கொணு எனத் தாமே யெழுவாயாய்ப் பயனிலையேற்றாம், ஐமுதலியவுருபுகளேற்றும் தின்றன.

எல்லாச்சொற்களையும் கூறுங்காற் பொருள்சிறக்குமிடத்தெழுத்தினையெடுத்தும், அயலெழுத்தினை நவிர்தும், ஏனையெழுத்துக்களைப் படுத்துங்கூறுக. எடுத்தல்படுத்தன் முதலிய வேரசைகளும் எழுத்துச்சாரியையும் இன்னோரன்ன பிறவுந் தனித்திபங்குமாற்றலுடைய வுயிர்க்கேயன்றி அவ்வாற்றவில்லாத மெய்க்கிலையெனவுணர்க.

‘னகரவிறுவாய்’ ‘வகாரமிசையும்’ ‘வஃகான்மெய்கெட’ என்புழி வருவன மெய்யையியக்க வந்த அகரத்தின்சாரியையெனக்கொள்க.

இச்சொல்லியல்புணராத, எழுத்தொப்புமையான் மயங்கி, வினைவினைக்குறிப்புமுற்றுக்களே ஓசைவேறுபாட்டாற் பெயராமென்பாருமுளர். ஒருகாரணமின்றி யோசைவேறுபடுதல் பொருந்தாது. பெயராயவாற்றாலோசை வேறுபட்டதெனின், ஓசைவேறுபட்டவாற்றும் பெயராயிற்றுப் பெயராயவாற்றாலோசை வேறுபட்டதென ஒன்றையொன்றுபற்றாதலென்னுங் குற்றமாமெனவொழிக. பொருணிலவேறுபாட்டாற் சொல்லும் வேறெனவே கொள்க. அங்ஙனமாயினும், சொற்

சுருங்குதற்பொருட்டு எழுத்தொப்புமைபற்றிப் பலபொருளொருசொல்லென்ப. நடந்தான், குழையானென்னும் வினைவினைக்குறிப்பு முற்றுச்சொற்களும் வேறு, நடந்தான், குழையானென்னும் பெயர்ச்சொற்களும் வேறென்பதே ஆசிரியர்கருத்தாதல், “நிலப்பெயர் குடிப்பெயர்” என்றற்றொடக்கத்துச் சூத்திரங்களை வினையிலுட்கூறுது பெயரியலுட்கூறியவாற்றானும், “நிலப்பெயர் குடிப்பெயர் குழுவின் பெயரே—வினைப்பெய ருடைப்பெயர்” என வினைப்பெயரையிவற்றுடனெண்ணலானுமறிக. சேனாவரையர்க்கு மிதுவே கருத்தாதல் “நிலப்பெயர் குடிப்பெயர்” என்னுஞ் சூத்திரத்துள் “வினைப்பெயர் வருவார் செல்வார் என்பன. தச்சன் கொல்லன் என்பனவுமவை” எனக் காட்டிய வுதாரணங்களானும், “பெயர்நிலைக் கிளவி காலந் தோன்று” என்னுஞ் சூத்திரத்துள் “உண்டான் தின்றான் என்னுந் தொடக்கத்துப் படுத்துச்சொல்லப் படுந்தொழிற்பெயர் வினைச்சொற்போலத் திணையும் பாலுங் காலமுமுதலாயினவற்றை விளக்கி, அன் ஆன் முதலியவீற்றவாய் வருதலிறொழிநிலையொட்டுமென்றார். ஒட்டுமென்பதுவமச்சொல்” என்னுமுரையானுமறிக. வினைச்சொற்போலவெனவே இவை வேறுசொல்லென்பது பெறப்பட்டது. பண்படியாக வரும்பெயர் பண்புப்பெயரென்றற்போல வினையடியாக வரும் பெயர் வினைப்பெயரென்பதே சேனாவரையர்க்குங் கருத்து.

வடநூலார் முதனிலையைப் பிரகிருதியெனவும், விகுதி இடைநிலை வேற்றுமையுருபுகளைப் பிரத்தியயமெனவும், அவற்றுட் பெயர் முதனிலையைப் பிராகிரபதிகமெனவும், வினைமுதனிலையைத் தாதுவெனவும், பெயர்விகுதியைத் தத்திதமெனவும், வினைமுதனிலைமேல்வரும் பெயர்விகுதியைக் கிருத்து எனவும், வினைமுற்றவிகுதியைத் திங்நெனவும்,

வேற்றுமையுருபுகளைச் சுப்பெனவும், இடைநிலையை விகரணியெனவும் கூறுப. வடமொழி வினைச்சொற்களுள் விசுதியே காலங்காட்டுமாகலின், இடைநிலை வினைமுதற்பொருண்மை முதலியனபற்றி வரும் வினைக்குறிப்பு வடமொழிக்கின்று. இவையெல்லாமுதனிலையுமீறுமாகப் பகுக்கப்படுதல்பற்றிப் பின்னுள்ளோரிவற்றைப் பகுபதமெனப் பெயரிட்டு வழங்குப.

இனி “யாரு மில்லை தானே கள்வன்” என்பதனுட் ‘கால்’ வென்பது மரபினவென்பதும் மரபினையுடையவெனப் பெயரெச்சவினைக்குறிப்புச் சொல்லென்றலுமொன்று. அற்றேல், காலவென்புழி அகரம்பால்காட்டுமீறென்றற்படுமிழக் கென்னையெனின்; — அஃதுண்டென்னு மொருமைச்சொற்கொண்டு முடிதலிற்பால்வழுவாய் முடியுமென்க. இவ்வுண்டென்னுஞ்சொல் ஐம்பான் முகடத்திற்கும் பொதுவன்றோ வெனின்; — அறியாதுகடாயினாய் உளன், உளள், உளர் என்பனபோலக் குறிப்புணர்த்தி இன்றென்பதற்கு மறுதலையாய் அஃறிணையொருமைக்குரிய நவ்விசுதி பெற்று நிற்கும் உண்டென்னுஞ் சொல்லும் வேறே, இல்லென்பதற்கு மறுதலையாய் உண்மைத்தன்மையுணர்த்தி வேறு, இல், யார், எவன் என்பனபோல விசுதியின்றிப் பொதுச்சொல்லாயே நிற்குமுண்டென்னுஞ்சொல்லும் வேறேயெனக் கொள்க. இது யாரென வகரங்கெட்டு நிற்கும் பலரறிசொல்லும் வேறே, யாரென்னும் வினாவனைக்குறிப்பும் வேறேயாமாறு போலக் கொள்க. “தினைத்தா என்ன சிறுபசுங் கால்—வொழுகுரீ ராரல் பார்க்குங்—குருகுமுண்டு” என்புழி உண்டென்பது குறிப்புணர்த்தி நின்றவின், அஃதொருமைச் சொல்லேயாமெனவுணர்க. அற்றேல், காலகுருகென்பது பண்மையொருமை மயக்கமெனக் கோடுமெனின்; — அந்

றன்று, “மாடமது வார்சடைய வள்ளலையு மொக்கும்” என வுயர்திணைக்கண்ணும் பயின்று வருதலின், ஒரு காரண மின்றித் திணை மயங்குதல் பொருந்தாமையின், இன்னோ ரன்னவையெல்லாம் பெயரெச்சவினைக்குறிப்பேயாமென்க.

‘மூன்று’

இனி மூன்றென்பதாகுபெயரான் ஆததொகையுடைய வறையுணர்த்திற்று இது “கிளந்தவல்ல” என்னுமாகு பெயர்ப் புறனடையாற்கொள்க. இதனை யாகுபெயரன்றென் பாருமுளர் நெல்லையளந்துபார்த்தும் பொன்னி நிறத்துப் பார்த்துமன்றி அவற்றிற்குப் பதக்குத் தொடியென்று அளவும் நிறையுமாகிய பெயர் கூறப்படாமையோலப் பத்துப் பொன்னையுமெண்ணிப் பார்த்தன்றி அவற்றிற்குப் பத்தென் னும் பெயர் கூறப்படாமையானும், “ஆறறியந்தனர்” என்புழி ஆறென்னும் வரையறைப் பண்புப்பெயர் அப் பண்பினையுடையவங்கத்தினையுணர்த்தி ஆகுபெயராய் நிற்கு மெனக்கூறிய நச்சினூக்கினியார்க்கு எண்ணுப்பெய ராகு பெயராதற்கேலாதென்றது கருத்தன்றாகலானும், உரை யாசிரியர்க்குமிவற்றையாகுபெயரென்றலேகருத்தாகலானும், எண்ணுப்பெயரு மெண்ணப்பிடம்பொருளையுணர்த்தும்வழி யாகுபெயரேயாமென்க இன்னுமுயர்திணைக்கண் மூவரென விசுதி நின்றே பொருளையுணர்த்துதலான், அல்லுழியாகு பெயராயே நின்று பொருளையுணர்த்துமெனவுணர்க. இன்னோ ரன்னவற்றிற்கெல்லாம் வடநூலார் விசுதிநின்று கெட்ட தென்பர்.

அல் + அம் + கடை = ‘அலங்கடை.

இனி அல் கடையென்னுங்கடையீற்றுவினை யெச்சக் குறிப்புச்சொல் அம்முப்பெற்று அலங்கடையென நின்றது.

எகராபிற்றைச

இன்னம விரிக்கிற்பெருகுமாகவி னமைக.

சொன்னிலையொருவகையாற் காட்டப்பட்டது

குற்றியலுகமுதலியவற்றிற்குச் சார்பு “குற்றிய லிகா சிற்றல் வேண்டும்” என்றற்றொடக்கத்து வருஞ் சூத்திரங் களாறுணர்க இவை மொழிக்கட்படுத்துக்காட்டவேண்டு தலின், என்னவையாது மொழிமரபில் வைத்தார் அற்றேல், மயங்கச் சூத்திரங்களு மாண்டுவைக்கவெனின்:—அற்றன்று: “பன்னீ ருயிரு மொழிமுத லாகும்” “உயிர்ஒள வெஞ்சிய விறுதி யாகும்” என்பனபோல இடையேவருமென்னாது இவ்வெழுத்திற்கவ்வெழுத்து நட்டி அல்லன பகையென்னுந் துணையானே வருவிசெய்தலின், இவையீண்டேவைக்கப் பட்டவை இஃதறியாதார் தத்தமக்கு வேண்டியவாறே யுரைப்ப. ஆசிரியர் நட்பெழுத்துப் பகையெழுத்தாமாற்றீண் டுக்கூறியினமாமாறு பிறப்பியலாற்கூறுவர். அற்றேல், பிறப் பியலை நான்மரபிற் கூறுகவெனின்:—பிறவி கூறியின மடைக்கவேண்டுதலானும், விரிவுடைமையானும், வேறோ ரோத்தாமக் கூறினாரென்பது. அற்றேல், பிறப்பியலை நான்மரபிற் சார வைக்கவெனின்:—அற்றன்று: மொழி மரபிற்கூறும் விதியெல்லாம் நான்மரபினொழிபாகலான், அஃததன் பின்னரவைத்துப் பிறப்பியலவற்றினின்பின் வைக்கப் பட்டது.

மொழிமரபிற்கூறும் விதிகள் நான்மரபினொழிபா மறு:—“குற்றிய லிகா சிற்றல் வேண்டும்” என்பது முதல் “உருவினு விசையினும்” என்னுஞ் சூத்திரங்காறும் ‘அவை தாம்’ என்பதொழிபு. “குன்றிசை” “ஐஒன” இரண்டும்

“நீட்டம்” என்பதனொழிபு. “நெட்டெழுத்தேதேழீ” என்பது
 “அவற்றுள் அஇஊ” “ஆஈஊ” என்பவற்றினொழிபு.
 மொழியாக்கம் அதிகாரப்பட்டமையின் ஓரெழுத்தொரு
 மொழியென்பது முடன்கூறினார். “மெய்யரினியக்கம்”
 என்பது “னகார விறுவாய்” என்பதனொழிபு “தம்மியல்
 கிளப்பின்” என்பது முதல் “மகரத்தொடர் மொழி”
 என்னுஞ் சூத்திரங்காறும் மயக்கச்சூத்திர வொழிபெனக்
 காண்க. இதனை விரிப்பிற்பெருகும், உய்த்துணர்ந்தமைத்துக்
 கொள்க

தொல்காப்பியமுத்தூத்திரவிருத்தி

ஒருவகையான்முடிந்தது.

மெய்கண்டதென்கண் திருவடிபாழ்க.

உ
கணபதி துணை.

இலக்கணவிளக்கச்சூருவளி

பாயிரம்

முன்னர்ப் பாயிரத்தை வைத்து இது பாயிரமென்றுரைத்துப் பின்னர் அதுகேட்ட மாணுக்கர்க்கு நூலுரைப்பான்ரெடங்கினர் இப்பாயிரமுரைக்க வேண்டுவதென்னை யென்னுங்கடா நிகழ்தற்கிடனுளதாய வழி, இவ்வீவ் வேதுக்களான் முன்னர்ப் பாயிரமுரைக்கவேண்டுமென்றிறுத்த லமையும். அவ்வாரோரியையுமின்றித் “திருவிளங்கிய மாநகர” முதலாக வெடுத்துரைக்குமுத்தரஞ் செப்புவுமுவு மற்றொன்று விரித்தலுமாய் முடியுமென்க. இவ்வாறு தொல்லாசிரியருரையாமையுங் காண்க. ‘கங்கையாடிப் போந்தெ னொருபிடி சோறுதம்மின்’ எனக் கடாவின்னறியுஞ் செப்பு நிகழ்த்ததாலெனின்:—கொடுப்போன்பாலேற்போன் சென்றுழி, அவன் யாண்டிவந்தாயெனக் கடாவானுயினும், கடா நிகழ்தற்கிடமுண்மையின், அதுவும் வினாயபொருளை பறிவுறுத்தலேயாமென்க. அங்கொள்கொள்ளாக்காற் செப் பிலக்கணம் பொருத்தாமையறிக. வடநூலாரும் மேற்கோள் முன்னர்க் கூறியே பின்னர் ஏன முத்தவிய என்குறுப்பும் ஒன்றன்பின்னொன்றியையுபடக் கூறுமாறறிக பரிமேலழகன் உரையாளர் பாயிரமியம்புதல் கடனென்பதுபற்றி “இந்திரன் முதலிய” முதலாகச் சிறப்புப்பாயிரமே யுரையாற்கூறினார். இதுதிற்க.

அவயவமாகிய பாயிரத்துள் அவயவியாகிய நூலடங்கா தென்றார், அவற்றியல்புணராமையின். அன்றியுமாகிரியர் தொல்காப்பியனார் நூலினியல்பு மரபியலுட்குறினார். “முன்றுறுப் படக்கிய பிண்டத் தானும்” எனவும் “ஒத்துப் படல மென்னு முறுப்பின்” எனவுங்கிளந்தெடுத்தோதலின், அஃதவயவமென்ப தவரறிந்திலர்போலும். இன்னும் “நூலுதல் பொருளைத் தன்னகத்தடக்கி” என்பதனைத் தழீஇயினாராகலின், நூலியல்பு பாயிரத்துளடங்காதென்றல் அவர்க்குந் கருத்தன்றென மறுக்க

சிறப்புப்பாயிரத்துள் ஆக்கியோன்பெயர முதலிய வற்றிற்கெடுத்துக்காட்டினவற்றுட் சில பொருநதாமை தொல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தியில் விரித்துரைத்தாம், ஆண்டிக் காண்க

பாயிரமுற்றிற்று.

—

எழுத்தகாரம்

எழுத்தியல்

“எழுத்தகாரமென்புழி . அதிகாரம் முறைமையென்றார்.
அதிகாரமென்னும் வடசொற்கு அது பொருளன்மை தொல்
காப்பியவிருத்தியிற் கூறியவாற்றானறிக.”

1. “மலைமகளொருபால்”

மலைமகளென்பது மலையுமகளெனவும் அமங்கலப்பொரு
டடந்து “தொகையார் பொருள் பலவாய்த் தோன்ற”லின்
மலையென்பதும், பொருளதிகாரத்துள் “உமையுரு வரு
மடுத்து” என்னுஞ் சூத்திரத்துள் ஏனையவற்றிற்கு மேற்கு
மாறு மலைமகளொருபாலென்னுஞ் சூத்திரத்திற்குரைத்தாங்
குப் பொருள் விரித்துரைத்துக்கொள்க வென்றமையின்
சுண்டு மலைமகளொருபான் மணந்தென்றது இந்நூலினின்று
நிலவுதல்வேண்டியென்றார்க்கு ஆண்டிற்கு மறுதலையாக
உமையுருவருமடுத்தென்றது இந்நூலினின்று நிலவாதிறுதல்
வேண்டியெனப் பொருடருதலின் மலைமகளொருபான் மணந்
தென்பதும், உறுபொருண்முதலிய வெல்லாவற்றிற்குமுரிய
வேந்தனை உல்குபொருட்குரிய வேந்தனென்றல் அவனிஹ
மைக் கேலாதவாறுபோல ஐந்தொழிற்கு முரிய தலைவனை
உலகளித்ததலைவனென்பது தலையன்மையிற் தலைவனென்னும்
பெயர்க்கேலாமையின் உலாளித்தலென்பதும், உலகளித்த
வென்றமையாற் தலைவனென்பதும், “சில்வணக்கந்திற்கு
குறித்தமை யான்” எனவும் “முதிர்ந்தலை வணங்கி” எனவும்
“வணங்குநான் யருங்குல்” எனவும் வணங்குதற்கு வளைவே
பொருளாகக் கோடலிற் தலையின் வினைபாகிய இறைஞ்சு
தலையேயுணர்த்துமென்பதுபற்றிச் சொல்வணக்கமென்பது

சொல்லாகிய வணக்கமெனப் பொருளுரையாது ஒப்புமை பற்றிக் கூறினமை தோன்றப் பரிமேலழகர் “சொல்லினது வணக்கம்” எனக்கூறினமையானும், “வணங்கிய வாயினராத லரிது” என்பது “பணிந்த மொழியினையுடையராதல் கூடாது” என்றும் “பணிந்தமொழிபணிவைப் புலப்படுத்திய மொழி” என்றுங் கூறினமையானும், “மனமொழி மெய்களின் வணங்குது மகிழ்ந்தே” என்புழியும் ஒப்புமைபற்றிக் கூறியதேயாமாகலானும், “தானே வணங்காத்தலை” எனவும் “அவனை நினைத்தலும் வாழ்த்தலும் வணங்கலுஞ் செய்யாத வழி” எனவுங் கிளந்தோதுதலானும், வணங்குதல் சிறப்பு வினையாவதல்லது பொதுவினையாகாமையின் வணங்கி யென்பதும், அவ்வப்பயன்குறித்து வாராமையறிக. இவ்வாறு மேலுஞ்சொற்றொறுமுள்ள குற்றங்களைக்கூறின், ஊரியுமென் றொழிக.

2. “என்பெயர் முறைபிறப்பு”

எண்ணுதற்கும் பெயர் கருவியாகவின், அதனை முற் கூறுதது முறையன்று. எண்ணுமுறையும் போல்வனவற்றால் ஒருபயனின்மையின், அவற்றை வகையுட்டிசார்த்துக் கருவி செய்தல் பயனில் கூற்றுமாறறிக.

போலியெழுத்தென வொன்றில்லையென்பது தொல் காப்பிய முதற்குத்திர விருத்தியுட்காண்க.

4. “உயிரு முடம்பும்”

சுருங்கச்சொல்லுநூற்கண் எந்தவிதியுமோரிடத்துக் கூறிப் பலவிடத்துணர்ந்துகொள்ளும்படி குத்திரஞ்செய்தலே மரபு. அவ்வாறன்றி உயிரீராறு மெய்மூவாமென்னுா தொகைகளை எண்ணுச்சுத்திரத்தும் பெயர்ச்சுத்திரத்தும் வேறவேறு கூறன்பிகையாமென்க.

5. “குற்றியலிகரங் குற்றியலுகரம்”

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் சார்பெழுத்து முன்றே யென வரையறுத்திருப்பவும், தாமவரினு நுண்ணறிவுடையார் போன்று, நன்னூலார் கூறியசொற்பற்றிச் சிலமுதலெழுத்துக்களையும் அம்முன்றனோடு கூட்டிச் சார்பெழுத்தெனக் கொண்டார். அது பொருந்தாமை விருத்தியில் விரித்துக் காட்டினும், ஆண்டுக்காண்க. முதலெழுத்துக்களே தம்மோடு தாஞ்சார்ந்தும் இடஞ்சார்ந்தும் பற்றுக்கோடு சார்ந்தும் வருதலாற் சார்பெழுத்தெனக் காரணக்குறியாயிற்றெனின்,-- அஃதாய்தத்திற்குப் பொருந்தாமையின் அவ்வியாத்திக்குற்றமும், ஆல் கால் என்பன தம்மோடு தாஞ்சார்ந்தவருதலின் அதிவியாத்திக்குற்றமுமாமாறு காண்க

இடவேற்றுமையாற் குற்றியலுகர முப்பத்தாறாதல் சாலுமென்பதும் விருத்தியுட்காட்டினும்.

6. “அகரமுதல”

நன்னூலார் மொழிமுதற்கட்சட்டுப் பொருளுணர்த்தி வரினல்லது சுட்டெழுத்தாகாவென்பார் “தனிவரிற்சுட்டு” என்றார் தாமுமவ்வாறுகூறுது, எவ்வாறு வரினுஞ் சுட்டெழுத்தாமென்று பொருள்பட வாளா “மொழிமுதல்வரிற் சுட்டு” என்றதுவுமன்றி, அவர் கருத்தறிபாகு குற்றமும் கூறினார்.

8. “தோற்றமளவு”

இது பொருந்தாமை விருத்தியுட்காண்க.

9. “உயிருழப்பு”

“படைகுடி கூழமைச்சு நட்பா னுதும்” என்புழிப் போலச் செய்யுளின்பம்படத் “தலையினு மிடற்றினு ளெஞ்

சிணு திலைஇ” எனச் சூத்திரஞ் செய்தவாசிரியர்கருத்தை நோக்காது, அதுவே முறைபாகக் கொண்டார். சைவாகமங்களின் உத்தியினின்றொழுந்த நாதம் நெஞ்சின்கட்பைசந்தியாய்க் கண்டத்தின்கண் மத்திமையாய் தின்று பின்னர் வைகரியாய் வெளிப்படுமென்ற துணையல்லது இவர் கூறிய முறைபாற் பிறக்குமென்னுமையானும், பிறவாற்றானும், அது முறைபன்மையறிக

11. அவற்றுண்—முயற்சியுள்

நாசினிம்பணுகுதற்குக் காரணமாகிய பல் அண்பல்லென்றார். பல் நாசினிம்பணுகுதற்குக் காரணமாயின், அணுகுதற்குச் செயப்படுபொருள் யாதென்பாங்கு விடையின்மை பறிக.

16. “நெடிலோடாய்தம்”

நெடிலோ டாய்த முயிர்வலி மெலியிடைத் தொடர்மொழி யென்னுது “நெடிலோ டாய்த முயிர்வலி மெலியிடை தொடர்மொழி” என இவை பெழுவாயாகவும் தொடரென்பதிவற்றின் பயனிலையாகவுங்கூறி, பதவுரையுள்ளிவ்வாறே புரைத்தார். உரைக்கவே, இவ்வைந்துத் தொடரப்படுவது உகரப்பற்றுக் கோடாகிய சுற்றுவல்லெழுத்தொன்றுமே யன்றிச் சொன்முழுதுமன்மையின், இவற்றின்மேற் பிறதொடரவும் பெற்றமெனக்கூறுவின், இவ்வைவகையெழுத்து மீற்றெழுத்துங் கூடியே ஒருமொழியாய் நிற்குமெனவும் பட்டு, அது இது வென்றற்றொடக்கத்தனவுங் குற்றியலுகரமாவான் செல்லுமாறறிக ஆறன்பகுதியாகிய முப்பத் தெட்டுத்தொடரவேண்டுமென்னும் யாப்புறவின்றி ஏற்றபெற்றி தொடருமெனக் கொள்க என்றரையாது, வன்மையெனப் பொதுப்படக் கூறுதலான், ஆறனையுந் தொடர

வேண்டுமென்னு டியாப்புறவில்லையெனத் தமக்குக் தோன்றி யவாறே யுரைத்தார்

வழிடங்கொண்டார்க்குப் பிண்ணாக்குச் சுண்ணம்பு என்றற்றோல்வனவும் ஆய்தநதொடர்ந்தனவும் அடங்கு மென்பதும் பிறவும் விருத்தியுட்காண்க.

17. “குறியதன்முன்னர்”

ஊலஃக இலஃகு எனக குறிலிணைக்கீழ் ஒற்றில்வழி யொற்றாய் வருவதாஉப ஆய்தமேயாதலானும், இன்னமுத லெழுத்தைச் சார்ந்துதோன்றுமென நியமித்தவாறு தோன்று தலே சார்பெழுத்திற் கிலக்கணமாதலானும், ஏனையவெல்லாம் எவ்வாற்றான் வரினுங் கூறியவிதிரிற் பிறழ்ந்து வாராமை யானும், ஆய்தங்குறிலிணைக்கீழ் வாராதென்றல் பொருந்தா தென மறுக்க. அஃகாமை அஃகுதல் என வல்லாறன்கீழ்ப் பிறவெழுத்துக்கள் வரினும், ஒன்பஃது ஒருபஃது எனக் குறியதன்மேற்பிறவெழுத்துக்கள் வரினும், ஆய்தங்குறில் வலிநடுவணதேயாமென்பார், “குறியதன்முன்ன ராய்தப் புள்ளி—யூரினொடு புணர்ந்தவல் லாறன்பிசைத்தே” என்று ராசிரியர் தொல்காப்பியனாருமென்க.

18. “புள்ளியில்லா”

உயிர்த்தலென்பதற்கு ஒலித்தலெனப் பொருளுரைத் தார். முன்னுருவாகியும் உருவுதிரிந்துமுயிர்த்தல் வரிவடி விற்கல்லதொலிவடிவிற் கன்மைமயின், ஒலித்தலென்னும் பொருளேலாமையறிக

19. “இசைகெடின்”

இதற்கு விருத்தியுட்காண்க.

21. “தற்கூட்டளபொழி”

மூவழியு நையு மென்றதனான் ஐகார மொழிக்கணன்றிக் குறுகாதென்பதுதானே பெறப்படுதலிற் றன்னைச்சுட்டுதற் கட் குறுகாதென்றலும், ஐகாரமளபெடுத்தல் மேற்கூறப் பட்டமையிற் றன்மாத் திரையின் மிக்கொவிக்கு மளபெடைக் கட்குறுகுங் கொல்லோவென்னு மையின்மையின் அள பெடுத்தற்கட்குறுகாதென்றலும், பயனில் கூற்றாமென்க.

ஐகாரமொழி முதற்கட்குறுகாமையும் ஒளகாரக்குறுக்க மெனவொன்றின்மையும் விருத்தியுட்காண்க.

22. “லளமெய் திரிந்த”

திரிதல் யாண்டுப் பெற்றாலெனின் அதுவும் அதுவாத் முகத்தா னீண்டேபெற்றாமென்றார். போனம் மருண்ம் என்பன பகுபதங்களாகலின், உரைத்தான் உயிர்த்தான் கற்பான் சிற்பான் என்பனபோல இவையும பகுபதவுறுப் பாறனுட் சந்திரோக்கி விகாரப்பட்டமை யுணர்ந்திலர் போலும். நடந்தாலென்புழி அவர்தாமே “இயல்பினும் விதியினும்” என்னும் புணரிபற்குத்திர விதியான் முடித்துக் காட்டியவாறுமறிக.

23. “தொல்லைவடிவின”

புள்ளியுந்தொல்லைவடிவேயாயினும் எகரவகாரங்கட்கும் ஓகர ஓகாரங்கட்குந்தனிமெய்க்கும் உயிர்மெய்க்கும்வடிவொப் புமைகண்டு அவ்வொப்புமைமேல் வேற்றுமைசெய்யும் அவற்பொருட்டுறிற்குமுன்னோர் பின்னர் புள்ளியிட்டெழுது கவென்றாரென்னுங்கருத்தான் “ஆண்டெய்தும்” என்றார்க்கு, அகர ஆகாரங்கள் உகர ஊகாரங்கள் முதலியனவும் அத்தன்மைய

வாகவின், அவற்றிற்கும் வடிவொப்புமைகண்டு அவ்வொப்புமைமேல் வேற்றுமைசெய்யும்பொருட்டு அவற்றிற்கு முன்னோர் பின்னர்க் கீழ்விலங்கும் புள்ளிக்காலமுதலியவிட்டு முதுக வென்றாரென்னுங் கருத்தான் அவை கீழ்விலங்கு முதலியன பெறுமென்றோதாமை குன்றக்கூறலாமாகவின், நன்னூலார் கூறிய “ஆண்டெய்தும்” என்பதற்கு அது கருத்தன்றென்க. அங்ஙனங் கடாயினார்க்கு வேறினுக்கு முறை யறியாமையிற் றமக்கு வேண்டியவாறே கூறினார். மேலுமிவ்வாறே நெகிழ்ந்து போவனவற்றை ஆண்டாண்டு விரிக்கிற்பெருகும், ஆகவினின்றோரன்னவற்றை விரிக்கின்றிலம்.

27. “ஐ ஓளவலவொடு”

முதலாவனவிவை ஈறாவனவியென ஈண்டுக்கருவி செய்ததுமேனிலைமொழியீறு வருமொழி முதலோடியையப் புணர்க்கும் பொருட்டன்றேயெனத் தாமுங்கூறினார். புணர்ச்சிக்கட்படுஞ்செய்கை எல்லாமொழிக்கும் பொதுவாகக் கூறியதன்றித் தமிழ்மொழிமாத்திரைக்கன்றாமன்றே. அதற்கேற்ப ஈண்டு நால்வகை மொழிக்கும் பொதுவாகக்கருவி செய்யாது தமிழ்மொழிமாத்திரைக்கே கருவிசெய்யிற் புணர்ச்சிக்கட்படுஞ் செய்கையுந் தமிழ்மொழி மாத்திரைக்கே விதித்தல்வேண்டும்; அவ்வாறன்றிப் பிரமகோட்டம் பிரமக் கோட்டம், வாசுதேவகோட்டம் வாசுதேவக்கோட்டம் என்றாற்போலப் பிராண்டும் வடமொழியுதாரணங்களு மெடுத்துக்காட்டி, இடையுரிபோல வடமொழிக்குஞ் செய்கையியம்பி, அவ்வியம்பிய கொளாதவற்றிற்கு “இடையுரி வட சொலி வியம்பிய கொளாதவும்” என்னுஞ்ஞாந்திரத்தாற் புறனடையுந் தாமுங் கூறுதலானுங், “திங்களு நாளு முந்து

கிளந் தன்ன” என்னுஞ் சூத்திரத்தான் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் வடமொழிப்புணர்ச்சியே சிறந்தெடுத்தோதுதலானும், அதற்கேற்ப ஈண்டெல்லாமொழிப்புணர்ச்சிக்குங் கருவியெய்யாது தமிழ்மொழிப்புணர்ச்சி மாத்திரைக்கே கருவியெய்தல் குன்றக்கூறலென்னுங் குற்றமாமென்க. அல்லதூஉம், “தம்பொறிகளால்யவனர் தாட்படுத்த பொறியே” எனவும் “பலர்கொல் யூபரட்ட ியன்களம் பலகொல்” எனவும் “முமலி தந்த மனவுச்சு லுநிம்பின்” எனவும், பிறுண்டுஞ் சான்றோரெல்லாம் இவற்றை மொழிக்கு முதலாக வெடுத்து நிலைமொழி வருமொழியாகப் புணர்த்து இவ்வாறு மொழிக்கு முதலாகாதவாரியச்சொற்களை அரத்தம் இரதி உலோபமென மொழிக்கு முதலாமெழுத்துக்களோடு கூட்டிக் கூறுதலின், அதற்கேற்ப இவ்வெழுத்துக்கண் மொழிக்கு முதலாம் இவ்வெழுத்துக்கண் மொழிக்கு முதலாகாவென எல்லாமொழிக்கும் பொதுபட வரைந்தோதாநிதின், ஆரியச்சொற்கள் ரத்தம் ரதியென்றற்போல வேண்டியவாறே மொழிக்கு முதலாகவெடுத்து நிலைமொழி வருமொழியாகப் புணர்க்கப்பட்டு வழவாமென்னுங் கருத்தானும், நன்னூலார் எல்லாமொழிக்கும் பொதுவாக மொழிக்கு முதலாமெழுத்துக்களினை ஆகாவெழுத்துக்களியென வரைந்து கருவியெய்தார். இவரிவ்வியல்புணராமையிற் றமக்கு வேண்டியவாறே கூறினார் “ஐ ஓளவெனுமுன்றலங்கடை” என்பது முதலாக இவ்வெழுத்துக்களை மொழிக்கு முதலாகாவென ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் விலக்கினமையின், இவ்வட மொழிகளுந் திசைச்சொற்களும் அக்காலத்திவ்வாறு தமிழின்கட் பாயின்றவாராமை பெறுதும்.

நனமென்னும் பலபொருளொருசொற் றனித்து வருதலின்றி யரமுக்களின்வழிச் சார்ந்து வருமாகலின், அக்கருத்

தானே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் “முதலா கெழுத்து வகரமொடு தோன்றும்” என்றார் அவ்வழக்கிக் காலத்து வீழ்ச்சுதமையின் இக்காலத்துப் புதியனபுணர், த்தலான் வழங்குதற்கேற்ப, நன்னூலார் “சட்டியா வெகர வினாவழி” என்றார். இவர்களுத்தறியாது தோன்றிபவாறே குற்றங் கூறினார். அங்ஙனம் இங்ஙனமெனச் சார்ந்து வருவனவற்றிற்கு அங்கு இங்கு எனவுறுப்பார் வருவனவற்றை யெடுத்துக் காட்டி மறுத்தல் பொருந்தாமையறிநக.

28. “ஆ விருணமன”

குற்றநகத்தைப் புணர்ச்சி வேறுபாட்டான் வேறெடுத்தோதினதாகக் கூறினார் அல்லுழிபுரிரேயாமென்னுங்கருத்துப்போலும் அஃதாசிரியர் தொல்காப்பியனார்க்குக் கருத்தாயிற் குற்றியலுகரப் புணரியலை உயிர்மயங்கியலைச் சாரவைப்பர். அங்ஙனம் வையாது புள்ளிமயங்கியலின் பின்னர் வைத்தது இம்மயக்கம் வாராமைப்பொருட்டென்றே கொள்க. முதலெழுத்திற்குப் புணர்ச்சி கூறிப் பின்னர்ச் சார்பெழுத்திற்குப் புணர்ச்சி கூறவேண்டுதலின், அம்முறை பற்றிக் குற்றியலுகரப்புணரியலை உயிர்மயங்கியல் புள்ளி மயங்கியலின் பின்னர் வைத்தாரென முறைகூறவறியாது, நச்சினார்க்கினியார் மெய்யுயிரென்றவற்றுள் உயிரினது விகாரமாய் நின்ற குற்றியலுகரத்தை இருவழிக்கண்ணும் புணர்க்கின்றமையிற் புள்ளிமயங்கியலோடியை புடைத்தாயிற் றென்றார். உயிரினது விகாரமாயின் உயிர்மயங்கியலைச் சார வையாது புள்ளிமயங்கியலைச் சாரவைத்தன் முறை யன்மையின், அது பொருந்தாதென்க. ஆய்தத்தை யொரு நிமித்தம்பற்றி யொற்றின்பாற்படுப்பினும்பதினெட்டொற்று

எடங்காதவாறுபோலக் குற்றியலிகரக் குற்றியலுகரங்களை யொருகிமித்தம்பற்றி உயிரின்பாற்படுப்பினும் பன்னிரண்டு யிருள்ளு மடங்காது வேறேயாமெனக் கொள்க.

29. “குற்றியிரளபு”

சுண்டுதாரணங்களுட் சிறிது பொருந்தாமை யுய்த்து ணர்க. எழுத்து வேற்றுமையல்லது இடவேற்றுமைபற்றி பெண்ணலாகாதென மேலோதியவர் சுண்டுமவ்வாறே உயிரீறு பன்னிரண்டெனவெழுத்து வேற்றுமைபற்றியெண்ணமறந்து இடவேற்றுமைபற்றியெண்ணி, உயிரீறு நூற்றறுபத்து மூன்றென மயங்கிக்கூறினார். முதலுக்குமிஃதொக்கும்

30. “னகரவிறுதி”

“மகரத் தொடர்மொழி மயங்குதல் வரைநத—னகரத் தொடர்மொழி யொன்பஃதென்ப” எனவாசியா தொல் காப்பியனா வரைநதோதிபிரூப்ப, இவா இததொடக்கத்தன வெனப் பின்னுஞ் சிலவுளவாக அவரோடு மாறுகொளக் கூறினார் நிலன் நிலம் என்றற்றொடக்கத்துக் குறிவினை யொற்றாய் நிற்குஞ் சொற்களின் னகரம் மகரத்தோடு மயங்கி நிற்குமாற்றலுடைமையின், அவ்வாற்றலுடையவற்றுள் மயங்காது நிற்குஞ்சொற்களே யெடுத்தோதி விலக்கல் வேண்டும். அவ்வாற்றலில்லாத கடான்வயான் என்றும் போலுங் குறினெடிலொற்றுக்களை யெடுத்தோதி விலக்கல் வேண்டிய தெற்றுக்கென்க. யாண்டுக்குறிவினையொற்றல் லுழிவரும் னகரமும் மூவெழுத்தினிறநத தொடர்மொழி னகரமும் மகரத்தோடு மயங்காமை கண்டுகொள்க. ஆசிரியர் தொடர்மொழியென்றாயினும், தொடர்மொழியுண் முந்திய

தாகிய மூவெழுத்துத்தொடர் மொழியென்பதே கருத்தாகக் கொள்க. அவற்றுள்ளுங் குறிவினை யொற்றுகிய மொழியென்பது ஏற்புழிக்கோடலாற்கோடும்.

31. “கசதபவொழித்த”

மெய்யொடு மெய்யியைதற்கே சையோகமென்னுங்குறி வட நூலார் கூறுவர். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும், “அம்மு வாரும் வழங்கியன் மருங்கின்—மெய்ம்மயங் குடனிலை தெரியுங்காலை”. என மெய்யொடு மெய்யியைதற்கே மயக்க மென்னுங்குறியீடு கூறினார். அக்கருத்தேபற்றி நன்னூலாரும் “இவ்விருபான் மயக்கு மொழியிடைமேவும்” எனச் சூத்திரப் பொருளை முடித்து, உயிருமெய்யு மயங்குமயக்கத்துக்கு வரையறையின்மையின் அவையாகுறியீடு பெறுவென்பார், “உயிர்மெய்யயக்களவின்றே” எனவொழிந்தாரா ஒன்றோ டொன்றியைதலொப்புமைபற்றி, “ரமுத்தனிக் குறிலணையா” என்பதனை இதனைச் சாரவைத்தாரா அதனுனது மயக்க மென்னுங்குறியீடு பெறுமையறிக அக்கருத்தறியாது அவற்றிற்கு ரபகமென்னுங்கு குறியீடு கொண்டாராயினும், முதலிறுதிகளை ஒற்றுமையம்பற்றி உயிர்மெய்முதல் உயிர் மெய்யீறென வோதாது வேற்றுமை நயம்பற்றி மெய்ம்முதல் உயிரீறென வோதியவாறே, ஈண்டும் கருவி துணங்கை யென்ப வற்றை உயிர்மயக்கமெனக் கோடல்வேண்டும். அதனை மறந்து உயிர்மெய்மயக்கமென்றல் பொருந்தாமையறிக.

35. “தம்மரபிசைப்பின்”

முதலாமெனவே, ஈறுதலுந்தானே பெறப்படும். முதலீ றிடைநிலையென வேண்டாகுறினார். இவ்விதிக்கும் பயன் கூறுதார்க்கு இச்சூத்திரம் பயனில்கூற்றாய் முடியுமென்க.

36. “அம்முனிகரம்”

போலியெழுத்தென வேறில்லையென்பது விருத்தியுட் காண்கவென மேலுரைத்தாம், கடைப்பிடிக்க.

37. “நெட்டுயிர்காரமு”

ஒற்றுக்கள் சாரியைபெறுவென்பது விருத்தியுட் காண்க.

எழுத்தியன் முற்றிற்று.

ப த வி ய ல்

1. “எழுத்தே தனித்து”

நன்னூலார் பதவியல் கூறியதற்கு முதலனால் வட நாலாக வின், அது தோன்ற மொழியியலென்னது பதவியலென வட சொல்லான் அதற்குப்பெயரிட்டு, அவ்வாத் தன் வட வெழுத்துத்தமிழில் வருமாறுங் கூறினர். இவர் தமிழ்மொழி மாத்திரைக்கே விலக்கணங் கூறுதுமெனப் பகுத்தமைபார் பதவியலென வடமொழியாற் குறியிடுதல் பழதாமென்க

எழுத்துத் தனித்து நிற்பலானும் ஒன்றோடொன்று தொடர்து நிற்பலானுமன்றே தனிமொழி தொடர்மொழி யெனப் பெயர்பெற்றன. அங்ஙனமாகவின் ஈரெழுத்தினைத் ததனையுந் தொடர்மொழியென்னாக்கால், அவை தொடர்ந் தனவு மல்லவாய்ப்பொருளை விளக்குதலுமில்லையாமாகவின், ஈரெழுத்தொருமொழியுந் தொடர்மொழியென்றலே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்க்குங் கருத்து. ஆயினும், “தொடரவிறுதி” எனவும் “சொல்லியதொடர்மொழியிறுதி” எனவும் “மகரத் தொடர்மொழி மயங்குதல் வரைந்த—

னகரத் தொடர்மொழி” எனவும் “நெட்டெழுத் திம்பருந் தொடர்மொழி யீற்றும்” எனவும் ஈரெழுத்துத் தொடர் மொழிக்கும் இரண்டணையிறந்திசைக்குந் தொடர்மொழிக்கும் முடிவுவையாகி நண்டு, முன்னாச் செய்கை செய்வதற் கேற்ப, நண்டு ஈரெழுத்தொருமொழியெனவுந் தொடர் மொழியெனவும் பெயரிட்டுந் கருவிசெய்தார். இதுவே யாகிரியார் கருத்தாதல் “தொடர்மொழி” யென வாளா கூறிய “இரண்டிறந் திசைக்குந் தொடர்மொழி” என அடை கொடுத்தோதியே இரண்டணையிறவாதிணைசைக்குந் தொடர் மொழியுமுண்டெனப் பொருள்கொள்ளக் கிடத்தலானறிக. உன்னாலா கொண்ட நயத்திற்கு அவ்வாறு கருவிசெய்ய வேண்டாமைதான்; இணைநதிசைக்குந் தொடர்மொழியை வேறுகூறா தொடர்மொழியென ஒன்றாகக் கூறினா. இவரக் கருத்தியாது தாமக்குவேண்டியவாதே யுரைத்தார்.

உன்னுமிவ்வியன் முடிதினும் இவர் கூறியவற்றுட் குற்றங்களை விரிக்கப்புகின், வினையாட்டு மகளிரட்ட மணற் சோற்றிற் கல்லாராயப் புகுதலோடொக்குமென்றொழிக. அவையெல்லாம் விருத்தியுட் கூறியதுபற்றி யுய்த்துணர்ந்து கொள்ள

சொல்லியலடி சிறிதுமுனாரா மையாற் றமக்குவேண்டிய வாறெல்லாங் கூறினார் பிரயோக விவேக வாலாருஞ் சொல் லியல்புணரா மையான், எல்லாச்சொல்லு முரிச்சொல்லா மெனவும், குறிப்புவினைமுற்றும் பெயர்ப்பகுபதமுமொன் றெனவும் மயங்கிக்கூறி, குறிப்புவினைமுற்றே தத்திதாந்த மெனவுங் கூறினார் தத்தி தன் பிரதிபதிகமெனப் பெயர் பெற்று ஐம்முதலிய வருபேற்றுச் சுபந்தமென நிற்குமென அவர்தாமே கூறினமையும் இவ்விலக்கணம் வினைக்குறிப்புக் கேலாமையுமறிக.

14. “இலக்கியங்கண்டதற்கிலக்கணம்”

கச்சினன் நாட்டினன் என்புழி வரும் இன் + ண்டிச் சாரியையன்று, உறங்கினுனென்புழிப்போல இடை நின்றலா னிடை நிலையாமென்றார். அதனை மறந்து, பதமுன்னிக்குதியும் என்னுஞ் சூத்திரத்துள் உண்டது ஊரது என்றாற்போல்வன சாரியை வரவேண்டியே நின்றனவென்றார். இங்ஙன முன் னொடு பின் மயங்கக்கூறுதல் அவரியல்பென்க.

பதவியன் முற்றிற்று.

உயிரீற்றுப்புணரியல்

1. “மெய்யுயிர்முதல்”

உயிரீற்றுப்புணரியலென்பதற்குப் “பதமுன் விசூதியும் பதமுமுருபும் புணர்வுழி” என்றவாறே உயிரீற்றுப்பதமுன் வருமொழி நாற்கணமும் வந்து புணருமியல்பென ஏழாம் வேற்றுமைச் சந்திப்பொருள்படக் கூறாது, உயிரீற்றுப்பத நின்று வருமொழி நாற்கணத்தோடு புணருமியல்பெனப் பொருளுரைத்தார். அங்ஙன மெழுவாய்ச்சந்திப் பொருள்பட நிற்பின், உயிரீற்றுப்புணரியலென இயல்பாய் முடிவதல்லது உயிரீற்றுப்புணரியலெனச் செய்கைப்பட்டு முடியாமையான், அது பொருளன்மையறிக. மெய்யீற்றுப் புணரியலென்ப தற்கும் இஃதொக்கும். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் “நிறுத்த சொல்லுங் குறித்துவரு ளிளளிபுள்” எனக்கொண்ட குறியீடு மறிந்திலர்போ லும்.

2. “ஐம்முதலானும்”

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் வினைத்தொகைகள் பண்புத் தொகைகள் இருமொழிப்புணர்ச்சியானும் பிரிவிலொட்டுக்

களாய் நின்றலிற் “புணரிய னிலையிடைபுணரத் தோன்று” எனவும், பகுபதமொருமொழியாய் நின்றலிற் புணர்ச்சி யெய்தாதெனவு மொழிந்தார், தொகுத்துச் செய்யுநூலாக லின். அது பாயிரத்துள் “புலந்தொகுத்தோன்” என்றத னானறிக. இவரந்நயம்பற்றியோதாது, நன்னூலார்கூறிய நயம்பற்றி “ஆறினு முன்னிப் புணர்த்து முடித்தனர் கொளலே.” எ - ம் “பதமுன்னிக்குதியும் புணர்வுழி.” எ-ம். கூறி, ஒருமொழி நீர்மைத்தாகிய பகுபதத்தினை நிலைமொழி வருமொழியாகப் பகுதி விசுதி முதலியவற்றை வேறு நிரீஇப் புணர்ச்சிக்குக் கூறிய செய்கையாற் செய்கைசெய்து புணர்த்து முடித்தவர் இருமொழிப்புணர்ச்சியாகிய னினைத் தொகை பண்புத்தொகைகளை நிலைமொழி வருமொழிசெய்து புணர்க்கப்படாவென்றலும் அவற்றிற்குச் செய்கைகூறா தொழிதலுங் குற்றமாதலறிக.

பொற்றொடி, பவளவாய், திரிதாடி, வெள்ளாடை, தகர ஞாமுலென்னும் வேற்றுமைத்தொகை முதலிய ஐந்தொகை யும் தத்தம்பொருள்படத் தொகாக அன்மொழிப்பொருள் படத் தொக்கவழிப் பின்னரவை வேற்றுமைத்தொகை முதலிய தொகையாகாமையின், அவ்வேறுபாடுபற்றி அன் மொழித்தொகை வேறு கூறிய நன்னூலார் கருத்தறியாது, அன்மொழிப்பொருள்படத் தொக்கவிருமொழியையும் நிலை மொழியாயே திறுத்தி வேறு வருமொழியோடு புணர்த்திக் காட்டிக் குற்றங்கூறல் பொருந்தா மையறிக. அவ்வாறு புணர்த்தலே சந்தியாயிற் புவிப்பாய்த்துள் புலிநிற்கெண்டை முதலியவற்றையும் வேறு வருமொழியோடு புணர்த்து உதாரணங்காட்டல்வேண்டும். வேண்டவே, அவையுமல்வழிச் சந்திக்கேலாமையுணர்க. பொற்றொடியென்பது தொடிபை

புணர்த்தியவழி வேற்றுமைச்சந்தியாம்; அணிந்தானை
புணர்த்தியவழி அவ்வழிச்சந்தியாமெனத் தெரிந்துகொள்க

3. “வேற்றுமைவழிய”

இச்சூத்திரத்திற்குதுபொருளன்மை விருத்தியுட்காண்க

5 “வலித்தன்மெலித்தனீட்டல்”

வலித்தன் முதலிய நான்குவிதாரமும்படுதல் சொல்லின்
கண்ணதாகிய வெழுத்திற்கெனவும், விரித்தறொகுத்த
லென்னு மிரண்டு விகாரமும்படுதல் சொன்முழுதிற்குமென
வுங் கூறினார் “தண்ணர் துறைவர் தகவிலர்” என்புழி
அம்முச்சாரியையாய்த்தான் அசைதிலையாய்த்தான் அமு
கென்னும் பொருட்டாய்த்தானிற்கு மாகலானும், சொல்
யாண்டும் பொருட்பயனின்றி வாராமையானும், சொல்விரித
லாமாறியாண்டையதென்க. அன்றியும் “சீர்நிலை திரியாது
தடுமாறும்மே” எனவெழுத்துவிரியும் விகாரம் வேறியாண்
டடங்குமென்றொழிக. இன்னுமினமல்லாத சொல்விகா
ரத்தை யெழுத்துவிகாரத்தோ டுடனெண்ணல் பொருந்தா
மையுமறிக. இவ்வையநீக்குதற்கன்றே ஆசிரியர் தொல்
காப்பியனார் அறுவகை விகாரத்துள் விரிக்கும்வழி விரித்
தலையர் தொகுக்கும்வழித் தொகுத்தலையும் நடுவண்வைத்
தெண்ணியது உமென்க.

6. “ஒருமொழிமூவழி”

ஒருமொழிபானது ஒருதொடரின் முதலிடை கடை
பென்னு முன்றிதுத்துங்குறுகலும் வேண்டுழி வருமென்றலே
இச்சூத்திரப் பொருளென்பது தெரிந்துகொள்க. “குறைச்
சொற் றினவி குறைக்கும்வழி யறிதல்” என்பதுமிகு.

7. “அன்னுனின்னல்”

தொடையலென்புழி அல் னிகுதியென்றெழிக. அற்றுச் சாரியை பொருணிலைக்குதலிசெய்யுஞ் சிறப்புத்தோன்ற “நல்லற்று” என்ற நன்னூலார் வருத்தறியாது, அல்லுச் சாரியையெனக்கொண்டார்.

8. “அத்தினகரம்”

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறிய சாரியைச் சூத்திரம் பல்காமைப்பொருட்டிந் தமக்கேற்றவாறு வேறுபடுத்து வார்க்கு, அத்துச்சாரியையேயன்றித் துச்சாரியையுமொன்று வகுத்து இச்சூத்திரமோதாதொழிதலே பொருத்தமுடைத் தென்க.

9. “பதமுன்விகுதியும்”

நன்னூலார்போல “வருதலுந் தவிர்தலும் விகற்பமு மாகும்” எனத்தொகுத்துக்கூறிப் புறனடையுமீண்டே கூறி னார். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்போல மேற்பதங்கட்குத் தனித்தனி சாரியைப் பேறு விதிக்கப் புகுந்தார்க்கு ஈண்டே பிவ்வாறு கூறல் பொருந்தாமையறிக.

12. “புள்ளியீற்றுமுன்”

“ஞணநமல் வளன வொற்றிற்று தொழிற்பெயர்” என்றற்றொடக்கத்து மெய்யீற்றுப் புணர்ச்சிக்கேயுரிய விதியையீண்டுக் கூறுதல் உயிரீற்றுப் புணரியலென்னும் பெயர்க்கேலாமை தெரிந்துகொள்க.

13. “குற்றியலுகரத்திறுதி”

இது பொருந்தாமையும் பிறவும் விருத்தியுடனாக.

19. “பொதுப்பெயருயர்திணை”

நிலைமொழிச் செய்கையாய்த் திரிதற்குரிய வெழுத்துக்கள் திரியாதியல்பாதலும் வருமொழிச்செய்கையாய் மிகுதற்குரிய வெழுத்துக்கண் மிகாதியல்பாதலுங் கருதியன்றே, ‘சுற்றமெய்யியல்பாம்’ என்றும், ‘வன்மைமிகா’ என்றும் பகுத்தோதினார். அவ்வாறே யரழக்கண் மூன்றும் உயிர் போல வருமொழிச்செய்கையாய் வன்மைமிகுதற்குரியன வன்றி ஏனைமெய்போல நிலைமொழிச்செய்கையாய்த் திரிதற்குரியனவன்மையின், அவற்றுள் முகரம் பொதுப்பெயருயர்திணைப் பெயர்கட்கேருகாமையின், ஈராவன ஏனை இரண்டினையு முயிரொடு சேர்த்து வருமொழிச்செய்கை யியல்பாமென்னுது ஏனைமெய்களோடொப்ப வைத்தியல்பாமென்றல் பொருந்தாமையறிக. அக்கருத்துக்கொள்ளாக்கால், சுற்று மெய்முன்மிகா எனவும் அவற்றிற்குயி ரியல்பாமெனவு மாறிக்கூறினும் பொருந்துமெனப்பட்டு, வழுவாமாறறிக.

22. “ஒளவென வருஉம்”

இச்சூத்திரத்திற்கூறிய வெழுத்துக்களை யீராகவுடைய சொற்கள் முன்னிலை வினைக்கின்மையான் அதன்கணைய மின்மையின், முன்னிலைவினையை கிலக்குதல்வேண்டாம், இவ்விறுத் தொழிற்பெயருண்மையின் அதனை கிலக்குதல் வேண்டுமாயின், சொல்லென்பதே வல்வினையெனவே யமையும. அவ்வாறு கூறுது ஒருமொழியே யோசை வேறுபாட்டாற் பிறிதுபொருளையு முணர்த்துமென மயங்கி, ஏற்புழிக் கோடலான் ஈண்டேவல்வினை மேற்றாயிற்றெனப் பழுதுபடக் கூறினார்.

24. “மெல்லெழுத்துமிசுவழி”

புணர்ச்சிக்கணுயிர்பிகவருஞ் செய்கைக்கு இவரியாண்டுஞ் சூத்திரங் கூறாமையின் “உயிர்பிக வருவழி யுயிர்கெட வருத லும்” என்றலும், ஏனையவற்றிற்கும் இவ்வீறு மெல்லெழுத்து மிகும் இவ்வீறு வல்லெழுத்துமிகும் இவ்வீறியற்கையாம். இவ்வீறு சாரியை பெறமென ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறியவாறே இவர் தனித்தனி வகுத்துக்கூறாமையின் “இயல் பின் விகாரமும் விகாரத்தியல்பும்” என நன்னூலார் கூறிய வாறே பொதுப்படக் கூறுது ஆசிரியர் கூறியவாறே வகுத் துக் கூறுதலும், பொருந்தாமையறிக.

“எக்கண்டு பெயருங் காலே” “நப்புணர் வில்லா நயனில் லோர்” என நெடுமுதல்குறுகும் விரவுப்பெயர்கள் இனமெல் லெழுத்தாய்த் திரிதற்குரிய மகரத்திரியாதுகெட்டு வல் லெழுத்துப்பெற்றனவெனத் தாங்கூறிய செய்கைக்கேற்பக் கூற மறந்து, மெல்லெழுத்துப்பெறுதற்குரியன வல்லெழுத் துப்பெற்றனவென ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறியவாறே அவ்வுரைவாசகத்தை யெடுத்தெழுதினார்.

29. “எகரவினமுச்சுட்டின்”

இதனுட்கொன்முடிபு பொருந்தாமை தெரிந்துகொள்க.

31. “இயல்பினும் விதியினும்”

பிறிதென்னு நயம்பற்றிக் கூறிலமென்றார்க்கு “இயல் பினும் விதியினும்” எனப் பகுத்துக் கூறல் பொருந்தாமை யறிக.

புலிபோலக் கொண்டான் என்புழிப் போலவென்பது உணக்கொண்டா நென்புழிப்போலக் காலம்வினக்கி நிறந்நிற் றெரிநிலைவினயாவதல்லது குறிப்புவினயாகாதென மறுக்க.

கண்டெனக்கொண்டானென்புழி எனவென்பது செய்து
செய்யு முதலியவற்றிற்றுபோல வினையெச்சனிகுதியேயென
மறுக்க.

அதிர்ப்புக் கடிதென்பதனுள் அதிர்ப்பென்பதனைக்
குற்றியலுகர வீற்றுரிச்சொலென்றார், உரிச்சொலிலக்கண
மறியாமையின். அதிரென்னுமுரிச்சொற் புகரவிசுதி
பெற்றுத் தொழிற்பெயராய் நிற்குமாற்றிக.

35. “செய்யியவென்னும்”

உருபுயிரீண்டடங்காதென “மூன்ற னுருபினு மாற
னுருபினும்” என்று வேறுகுத்திரஞ் செய்வார்க்கு ஈண்டாற
னுருபுவேறோதல் பொருநதாமைபுணர்க.

சொற்பல்கச் சூத்திரஞ்செய்தற்களுராதார்க்கு ஈண்டை-
வீதிகளை நன்னுலார்போலச் சாலவுஞ் சொற்கருங்கச்
சூத்திரித்தும், “அன்றுவரு கால யாவாகுதலு—மைவரு
கால மெய்வரைந்து கெடுதலுஞ்—செய்யுண் மருங்கி
னுரிததென மொழிப.” “மெல்லெழுத்து மிகுவழி வனிப்
பொடு தோன்றலு—மன்ன பிறவுந் தன்னியன் மருங்கின்—
மெய்பெறத் கிளநது பொருள்வரைந் திசைக்கு—மைகார
வேற்றுமைத் திரிபென மொழிப” என்றற்போலுஞ்
சிலவற்றை ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்போலச் சாலவுஞ்
சொற்பல்கச் சூத்திரித்தும், ஒருவழிப்பட நில்லாராயினார்.
இன்னுஞ் சிலவீதிகளை நன்னுலார் நயம்பற்றிப் புடைநூலோ
டொப்பக் கூறிச் சிலவீதிகளை ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்
நயம்பற்றி வழி நூலோ டொப்பக்கூறினார். ஒருநயம்பற்றி
யொருவழிப்பட்டு நின்று கூறுது, இவ்வாறு பலவழிப்படச்
செய்தார், நூல்செய்யுந்திற னறியாமையானென்க. வணியவு
மில்வாரே யாண்டாண்டிக் கண்டுகொள்க. ஈண்டு விரிப்பிற்
பெருகும்.

உயிரீற்றுப்புணரியன் குற்றிற்று.

உருபுபுணரியல்

11. “இதற்கிதுமுடிபு”

எண் பெயர் முதலிய புறப்புறக்கருவியென்றார் எண்ணு முறையும் பிறப்பு முருவு மளவுஞ் செய்கைக்குக் கருவி யாகாமையின், அவை பயனிலவாய் முடியும், இவர் கூறிய முறைநோக்குவார்க்கெனவறிக. பதவியல் புறக்கருவியென் றார்க்கு “எழுத்தே தனித்துமிணந்துந் தொடர்ந்தும்—பத மாம் பொருடரின்” என்பதொழிந்த ஏனையவெல்லாம் வெற் றெனத்தொடுத்தலாய் முடியுமாறறிக. “மெய்யுயிர் முதலீ ருவிரு பதங்களும்” என்றற் றெடக்கத்தனவற்றை அகக் கருவியென்னுது அகப்புறக்கருவி யெனவும் “எகர ஓகரம் பெயர்க்கீ முகா” என்றாற்போலும் புறப் புறக்கருவியை அகக்கருவியெனவுங் கூறினார், இச்செய்கை செய்தற்கு இது சிறந்த கருவி இது சிறவாக்கருவியென்னு முண்மையறியமாட் டாமையின்.

இனிச்செய்கையை நான்காகவகுத்துக் கூறியதூஉம் பொருந்தாமை யோர்த்துணர்க.

உருபுபுணரியன் முற்றிற்று

எழுத்ததிகார முடிந்தது.

சொல்லதிகாரம்

பெயரியல்

1. “உமையவளொடு.”

இவ்வதிகாரம் மேற்பாயிரத்து ளெழுத்துமுதன் மூன் றையுமென நிறுத்தமுறையானே எழுத்துணர்த்திச் சொல் லுணர்த்துகின்றாராகலிற் சொல்லதிகாரமென்னும் பெயர்த் தென்றார். பாயிரஞ்செய்தார் சதாசிவநாவலரென் றன்றே ஆண்டுரைத்தார். சதாசிவநாவலர் நிறுத்த முறைபற்றி வைத்தியநாத நாவலர் நூல் செய்தாரென்றல் பொருந்தாமை யறிக, பாயிரம் நூல்செய்த பின்னர் செயப்படுவதாகலின். அது “பொருள்விரித் துரைத்தனன்” என்றிறந்தகாலவாய் பாட்டாற் கூறியதனுமுணர்க.

4. “உயர்திணை யென்மனார்.”

மக்கட்சுட்டென்பது பண்புத்தொகைகிலைக்களத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகையெனவும், மக்களென்ற தாகு பெயரான் மக்கட் சுட்டையுணர்த்தி நின்றதெனவுங்குறினார். மக்களென்றதாகுபெயரான் மக்கட்சுட்டையுணர்த்திற்றேல், “பாணன் பறையன் றடியன் கடம்பனென் — றந்நான் கல்லது குடியுமில்லை” என்புழிப்போல ஆண்டஃதஃறிணைச் சொல்லாதல்வேண்டும் : வேண்டவே, அஃதலபிறவேயென அஃறிணைச்சுட்டாற் கூறுது “அவரல பிறவே” என்றல் திணைவழுவாய் முடியுமாகலின், அஃதாசிரியர் கருத்தன் மென்க. இன்னோரன்னவையெல்லாந் தொல்காப்பிய முதற் சூத்திர விருத்தியுள் விளங்கக் கூறினும், ஆண்டுக் காண்க.

உயர் திணையென்பது இறந்தகால வினைத்தொகையென்றார். உயர்ச்சி முக்காலத்து மொத்தியல்வதறியார் போலும்.

திணையென்பதொழுக்கமென்றார். அஃறிணையுளாயிரில் லனவற்றிற்கு ஒழுக்கமின்மையின், அது பொருளன்று. இவையுயர்ச்சாதி இவையழிச்சாதியென உலகத்துப்பொருளை யெல்லாம் இருவகைசாதியாகப் பகுத்துக்கூறுதலே ஆசிரியர் கருத்தாகலானும், திணையென்னும் பலபொருளொருசொல் ஈண்டுச்சாதியுணர்த்தி நின்றதெனக் கொள்க.

6. “ஒன்றேபல.”

ஆண்பால் பெண்பாலென்னும் வழக்கு உயர்திணைக்கே யன்றி அஃறிணைக்கின்றென்றார். “ஆண்பா லெல்லா மாணெனற் குரிய” “பெண்பா லெல்லாம் பெண்ணெனற் குரிய” என்னு மரபியற்குத்திரங்களையும், ஆண்மைசுட்டிய பெயர் பெண்மைசுட்டிய பெயரென்னுங் குறியீடுகளையும், களிறு பிடி முதலிய வழக்குக்களையும் மறந்தார்போலும்.

7. “தெய்வமும் பேடுமாம்.”

ஆணவாய்ப் பெண்ணிழந்ததற்கும் பெண்ணவாயா ணிழந்ததற்கும் முறையே பேடெனவந்தான் பேடிவந்தாளென வுதாரணங்காட்டி, அலி அவற்றின்வேறெனக்கூறினார். அது பொருந்தாது, பெண்ணவாயாணிழந்ததனைப் பேடியெனவும் ஆணவாய்ப் பெண்ணிழந்ததனை அலியெனவுங் கூறுதலே மா பாகலின். அது பேடன் வந்தான் பேடன்மாரென உரையாசிரியரை யுள்ளிட்டோர் காட்டாமையானும், அலிவந்தா ளெனத் தாமுங்காட்டாமையானும், “பெண்ணவா யாணிழந்த பேடி யணியாளோ” எ - ம். பேடிகை வாளான்மை” எ - ம். “இன்பா லடிசிறி கிவர்கின்ற கைப்பேடி.” எ - ம்.

சான்றோரெல்லாம் பெண்ணவா யாணிமுந்ததனையே பேடு-
னக் கூறுதலானுமறிக. அற்றேல், ஏனையாண்பால் பெண்-
பால்போலப்புணர்ச்சிமுதலாயவற்றிற்குரிபவாய் முகவுரோம
முலைமுதலிய வுறுப்புக்களுடையவாய்த் தன்மை திரிந்தன
ஆண்பேடு பெண்பேடுடனவும், இத்தன்மை யில்லதவியென
வுங் கூறினாகாதோவெனின் ;—ஆகாது, “வேயே திரண்-
மென்றோள்வில்லே கொடும் புருவம்—வாயே வளர்பவள
மாந்தளிரே மாமேனி—நோயே முலைசுமப்ப தென்றார்க்
கருகிருந்தா—ரோயே யிவளொருத்தி பேடியோ வென்றா—
ரெரிமணிப்பூண் மேகலையாள் பேடியோ வென்றார்.” “பலி
கொண்டு பேராத பாச மிவங்கண்—ஒணவிகொண் டுயி-
ருண்ணுங் கூற்றமென் றெல்லே—கவிகொண்டு தேவர் முலை
கரந்து வைத்தா—ரிலைகொண்ட பூணினீ ரென்றெழினி
சேர்ந்தா—விலங்குபொற் கிங்கணியா ண்க்கெழினி சேர்ந்-
தாள்.” என்பவற்றூற் பேடியை முலையுறுப்பில்லாதவனென
வும், அதனாலவிகொண் டுயிருண்ணுந் தன்மையில்லானென
வும், விளங்கக் கூறுதலின். அன்றியுந் தன்மை திரிபெயர்க்கு
அவிவந்ததெனவே தாமுமுதாரணங் காட்டினாகாகிற் றமக்கு
மிதுவே கருத்துப்போலுமென்க

10. “இலக்கணமுடையது.”

குழைக்குறியையும் வழக்குநெறியெனவுட னெண்ணி-
னார். குழுவின் வந்த குறுகிலவழக்குச் சான்றோர் வழக்-
கின்கண்ணும் அவர் செய்யுட்கண்ணும் வாராமையின் அமைக்-
கப்படாவெனச் சேனாவரையர் மறுத்தமையான், அது
வழக்கு நெறியாகாமை யறிக.

12. “ஆகுபெயர் வினைக்குறிப்பு.”

“அறத்தா றிதுவென வெள்ளைக் கிழிபு” என்பதாகு-
பெயருடங்குதலின், வேறோதல் பொருந்தாது. “குன்ற

வினாயு ஞாபர்நிலந் துன்புற்றுத்—தாவென் றிரப்பா டன் னக.”
என்றாற்போல எழுத்துக்களை யெடுத்துக்கொண்டன சொல்
லன்மையான் ஆகுபெயராதற்கேலாமைபின், வேறேத
லமையுமென்க.

14. “செந்தமிழாகி.”

வடவேங்கடந் தென்குமரியென இரண்டெல்லைக்குட்
பட்டன வெல்லாந் தமிழ்நாடாகவும், அவற்றுளொருநிலத்
தைப்பிரித்துச் செந்தமிழ் நிலமென்றற்குக் காரணமறியாமை
யின், அதற்கெல்லை முன்னுரைசெய்தார் கூறியதேபற்றித்
தாமுரைத்தார். ஒருவர் சென்றவழியே சேறலுலகியல்பாக
வின், முக்குணவயத்தான் முறைதிறம்பல் உயிர்வருக்கத்துக்
கெல்லாம் பொதுவாதலறிக. கருவூரின் கிழக்கெல்லாம் புன
னாடேயாம். புனனாடெனினுஞ் சோனாடெனினுமொக்கும்.
புனனாடென்றாற்போலப் பொதுப்படக் கூறுது தென்பாண்டி
யென எகதேசத்தைப் பிரித்தோதிபுதுமறிக.

15. “ஒருபொருள்முறித்த.

அருமையானன்றி பியல்பாற்பொருளுணருஞ் சொல்லை
இயற்சொல்லெனவும் அதனின் வேறுயரிதுணர்பொருளான
வாகிய சொல்லைத் திரிசொல்லெனவுங்கூறிய உண்மை நோக்
காது, யான், யாம், நீ, நீர் என்பன என், எம், நின், தும்
எனத் திரிந்தாற்போல மலையென்னுஞ்சொல்லே விலங்கல்
அடுக்கென்றற்றொடக்கத்தனவாய்த் திரிதலிற் திரிசொல்
லெனப்படுமெனவும், அது திரியுங்காற் கினியென்பதுகிள்ளை
பென உறுப்புத்திரிந்தும் தத்தையென முழுவதுந்திரிந்தும்
வருமெனவுங் கூறினார். மலையென்பதே விலங்கல் அடுக்கென்
ற்றொடக்கத்தனவாய்த் திரியுமெனின், அவையெல்லா

மொரு சொல்லெனல் வேண்டும். அவ்வாறன்றி “ஒரு பொருள் குறித்த வேறுசொல்லாகியும்” எனவும் ஆவி உடம்பு உறுப்பு ஒற்று உடல் புள்ளியென்றற்றொடக்கத்தன வற்றைப் பரியாயநாமங்களெனவும், அவர்தாமே கூறுதலான், அவர்க்கது கருத்தன்றென மறுக்க. அப்பரியாயநாமங் களெல்லாம் பெரும்பான்மையும் ஒவ்வொரு காரணம்பற்றி வருதலின், வேறுசொல்லேயாமென்பது.

16. “செந்தமிழ்நிலஞ்சேர்.”

தமிழொழி பதினேழ்கில்த்து மொழிகளையுங் கொடுந் தமிழ் நாட்டு மொழியோடொப்பத் திசைச்சொல்லெனக் கொண்டார். ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் அவ்வாறு கொள் ளாமையானும், உரையாசிரியர் சேனாவரையர் கூறாமையா னும், வடசொற்போல வேளை நிலத்துச்சொற்கள் சான்றோர் வழக்கினுள்ளுஞ் செய்யுளினும் வாராமையானும், சிலசொற் கள் இக்காலத்துவாரினும் இலக்கண முறையன்மையானும், அவை தமிழ்க்குரிய திசைச்சொல்லாகாவென மறுக்க.

17. “பொதுவெழுத்தானும்.”

வடமொழியிலக்கணமறியாதார் சுண்டுக் கூறியவற்றுட் யொருந்துவனவும் பொருந்தாதெனவுமுள; அவையோர்ந் துணர்க. இவ்வெழுத்திவ்வெழுத்தாய்த் திரிந்து வருமென வரையறுத்தோதப்புகின் அவ்வரையறையிற் பிறழ்ந்தும் வரு தலின் இங்ஙனமோதிலென்றார். புணர்ச்சி முதலிய வேளை விதிகளுங் கூறிய வரையறையிற் பிறழ்ந்தும் வருதலினன்றே புறனடை முதலியவற்றானமைத்தார். அவற்றையுமிக்கருத் தேபற்றி யோதாதொழிய மறந்தார்போலும். இங்ஙனங்

கூறுவார்க்கு நூல்செய்துமெனத் தொடங்குதலுங் கூடா தென்க.

21. “கிளந்தகிளைமுதல்.”

“வெறியுறு கமழ்கண்ணி வேந்தர்கட் காயினும்” என்றாற்போல்வனவற்றுட் கள்ளென்விசுதி யிசைநிறைத்து நின்றதேயாமென்றார். விசுதியுமிடைச் சொல்லென்னுஞ் சொல்லாகலின், “ஒருபொருட் பன்மொழி சிறப்பினின் வழாஅ” என்னும் விதிபற்றிச் சிறப்பின்கண் வந்தமையறி யார்போலும்.

24. “பால்பகாவஃறிணை.”

அஃறிணையிற்பெயர் பால்வரையறைப்படாது நிற்பது சொல்லியல்பென்னுது, கள்ளொடு சிவனாமையாலென்றார். உழுத்திகள் மறத்திகளென்றாற்போலுமுயர் திண்ப்பெயருங் கள்ளொடு சிவனாவழிப் பால்வரையறைப்படாது நிற்பல் வேண்டும்; அங்ஙனமின்மையன், அது சொல்லியல்பாமென்க

25. “முதற்பெயர்நான்கும்.”

கோதையென்பது சாத்தன், சாத்தி, மருதி, செவியிவி என்றாற்போல ஈற்றாற்பால் விளக்குதலின்றிப் பொதுவாய் நிற்பலிற் பன்மை சுட்டிய பெயராமென்க.

28. “பன்மைசுட்டியவெல்லாப்பெயரும்.”

பன்மைசுட்டியபெயரென்பது பலபாலையுஞ்சுட்டிநிற விற்பிறிதினியையு நீக்கிய விசேடணமடுத்து நின்றதென உரையாசிரியர் கூறியவாறே கூறுது, இயைபின்மை நீக்கிய விசேடணமடுத்து ஆதிண்டுமுற்றியென்றாற்போலத் தலைமை

பற்றிய வழக்காய் நின்றதெனவும், பன்மைசட்டுதற்குத் தலைமை யாண்மை சுட்டிய பெயர் முதன்முன்றானும் ஒருகாற் சுட்டப்படும் ஒன்று மொருவரும்போலாது இப்பெயரானே சுட்டப்படும் முரிமையுடைமையாற் கொள்கவெனவுங் கூறினார். ஆண்மைசுட்டிய பெயர் முதலிய மூன்றினையும் பிறிதினியைபு நீக்கிய விசேடணமடுத்து நின்ற பெயரெனக் கொண்டு, அவற்றோடுடனெண்ணியவிதனை அவ்வாறு கொள்ளாது, இயைபின்மைநீக்கிய விசேடணமடுத்து நின்றதெனக் கோடல் பொருந்தாமையானும், ஆண்மை சுட்டியபெயர் முதலிய மூன்றும் போலாது பன்மைசுட்டிய பெயர்க்குப் பன்மைசட்டுதற்கண் விசேடவுரிமையின்மைபானும் பெயரான் விசேடவுரிமையுண்டாயிற் பன்மைசுட்டியபெயர் உயர் திணைப்பன்மைசட்டாமையும் ஒருமை சுட்டுதலும் வழவாமாகலானும், இஃதமைதிக்குத்திரமன்மையானும், அது போலியுரையென்க. பல பாலையுஞ் சுட்டிநின்றலிற் பன்மை சுட்டியபெயரெனின், ஆண்மைசுட்டிய பெயர்முதலியனவும் பலபால்களையுஞ் சுட்டிநின்றலின் அவற்றையும் பன்மைசுட்டிய பெயரெனல வேண்டுமாலெனின் :—அது பொருந்தாது, நான்குபாலுஞ் சுட்டிநிற்குந் தன்னினோக்க ஏனைமூன்றுபாலு மிரண்டுபாலுஞ் சுட்டிநிற்கும் பெயர்கள் சின்மைசுட்டிய பெயரெனப் படுவனவல்லது பன்மைசுட்டிய பெயரெனப் படாவாகலானென்க. அற்றேல், அவற்றைச் சின்மைசுட்டிய பெயரெனவேயமையும் பிறவெனின் ;—அவற்றுள் ஆண்மை சுட்டுதன் முதலிய பகுப்புண்மையின் அவற்றைப் பகுத்துக் கூறல் வேண்டுதலான், அமையாதென்க. இக்கருத்தேபற்றி யன்றே பஃரெடைவெண்பா வென்றாற்போல ஏனையவற்றையும் பஃரெடைவெண்பாவெனக் கூறுதலுடம், பகுப்புண்மையிற் சிஃரெடைவெண்பாவென் ரெழியாததாடம்,

பஃருழிசைக் கொச்சகமென்றதனை நோக்கி அதனிற்சூறைந்
ததனைப் பகுப்பின்மையாற் சிஃருழிசைக்கொச்சகமென்றே
போந்ததூஉமென்க இனியிவ்வாறன்றி, ஆஃருருமை
பெண்ணொருமை ஆஃறிணையொருமையென்ற மூன்றும்
ஒருமைப்பாடுவென வொன்றாயுடங்குதலிற் பலபால்களையுஞ்
சுட்டிதின்றனவல்லவாகலான், அம்முன்றொருமையுஞ்சுட்டிய
பெயர்களை ஒருமைசுட்டியபெயரெனவும் இஃதொருமையும்
பன்மையுமென்னுமிருபாலுஞ் சுட்டிதின்றலாற் பன்மைசுட்
டிய பெயரெனவுங் கொள்ளினுமிழுக்காது. இனி ஒருமைசுட்
டிய பெயர் மூன்றும் இருதிணையினும் பன்மைசுட்டாது
ஒருமையே சுட்டியவாறுபோலப் பன்மைசுட்டிய பெயரும்
இருதிணைக்கண்ணும் வன்மைசட்டுவதல்லது ஒருமைசட்டு
தல்பொருந்தாதெனக் கொண்டு, கள்ளென்விசுதி இருதிணைப்
பன்மைக்கும் பொதுவாய் சிற்றலின் இருதிணையொருமைக்
கும் பொதுவாய்திற்கு முதற்பெயர்முதலிய மூன்றனோடு
அவ்விசுதியைத் தலைப்பெய்து, அவற்றை பன்மைசுட்டிய
பெயர்க்குதாரணமாகக் கொள்ளிற் படுமிழுக்கென்னையெ
னின்;--தாய் தந்தைமுதலிய முறைப்பெயருங்கன்விசுதியோடு
சுட்டி முன்றெனப்படுவதலான் முறைப்பெயரிரண்டாமென்பத
னோடு முரணுதலானும், இயற்பெயராய் சிற்பவற்றிற்கன்றி
விசுதியொடு வரும்பெயரை ஈண்டு விதிக்கப் புகாமையானும்,
தொல்காப்பியத்தோடு முரணுதலானும், அதுபொருந்தா
தெனமறுக்க.

29. தன்மையானான்."

“பேய்ப்பூத மந்தி கிளிபூவை பேசுதலா—ஆகுமே
தன்மைபொது” என்பதேதபற்றித் தன்மையை விரவுத்தினை
யெனச் சாதித்து, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுக்கு மறிபாமை

யேற்றினார். பேய்பூதந் தெய்வச்சாதியாதலால் “தெய்வஞ் சுட்டிய பெயர்நிலைக்கிளவி” என்பதனுடங்குமாகலானும், மந்திபேசுதல் யாண்டுமின்மையின் “ஈஞ்ஞீ” பெய்மை நோக்கி” என்றற்போல்வன புனைந்துரைவகையாற் கூறிய தன்றி உண்மைபற்றிக் கூறியதன்கலானும், கிளிபூவை கூறியவாறுகூறுதல்ல்லது இச்சொல்லையிவ்வாறு கூறவேண்டுமெனச் சொல்லுண்மையறிந்து கூறுதலுலகத்தின்மையால் “பூவையுங் கிளியுங் கேட்டு” என்றற்போல்வனவும் புனைந்துரைவகையாற் கூறியதேயாமாகலானும், தன்மை விரவுத்திணையாகாதென மறுக்க. மரமுதலியன பேசுவனவாகச் சான்றோர்செய்யுட்கண் வருதலின் அவை புனைந்துரையெனவேபடுமாகலான், இவையும் அவையாமென்க. இனி மந்திமுதலிய உண்மையாற்பேசினவேயாமெனினும், எய்யம்புகள் பேசினவற்றை யொருவேந்தன் கேட்டு நகைத்துத் தன் மனைவிக்குக் கூறிக் தலையிழந்தானெனப் புராணங்கள் கூறுதலின், எய்யம்புகள் பேசுதல்பெற்றும்; அவை பேசுதல் குறிப்பாலுணர்த்துதலன்றி மொழியாற்பேசுதலன்றென்பதெல்லார்க்குமொப்ப முடிந்தது; முடியவே அஃறிணைப் பெயர்களெல்லாம் இவ்வாறென்றற்கொன்று குறிப்பாலுணர்த்துமினப்பது பெறப்பட்டதாகலின். மந்திமுதலிய பேசுதலும் அவ்வியல்பிற்கேயாமென்க இங்ஙனமன்றியின், உயர்திணையஃறிணையென்னும் பகுப்பேலாமையறிக. ஒரோவழி யஃறிணைப்பொருள்கள் மொழியாற்பேசுவனவுளவாயின், அது தெய்வத்தன்மை முதலிய சீரோடத்தானன்றிப் பொருட்டன்மையானன்றாயின், அவைக்குறிஞ்சுவதன்றி அதுபற்றி விரவுத்திணையென்றல் சிறிதும் பொருந்தாதென்க அற்றாதலினன்றே ஆசிரியர் தன்னாயை புயந்திணையெனவே கூறியதுமென்று. இது கொள்ளாதார்க்குச்

“சொல்லா மரபி னவற்றொடு கெழீஇச்—செய்யா மரபிற்
றொழிற்படுத்தடக்கியும்” என்பதனைத் தழுவுதலும் “கேட்குந
போலவுங் கிளக்குந்போலவு—மஃறிணை மருங்கினு மறைவா
படுமே” என வழுவமைத்தலும் வேண்டாவென்க.

33. “ஒருவரென்பது.”

காளை விடலையென்பன பொதுப்பெயரென்றார். சிறப்புப்
பெயராக “நம்பிபாடுவிடலை” எனச் சூத்திரத்ததை மறந்தார்
போலும். இங்ஙனமுன்னொடுபின் மயங்கிக் கூறுதலவரியல்
பென்க. எருத்தைக்காளை விடலையென அடிப்பட்ட சான்றோ
ரான் வழங்கப்படுமையுமுனர்க

34. “பொருண்முதல்.”

எண்ணுப்பெய ராகுபெயராகாதென்றல் பொருந்தாமை
விருத்தியுட்கான்க.

இவ்வதிகாரமெழுத்து இவ்வதிகாரஞ்சொல் இவ்வதி
காரம் பொருளென்றற்போல்வன எழுத்துச்சொற் பொரு
ளென்னுஞ் சொற்களான் அவற்றிற்கிலக்கணங் கூறியவதி
காரங்களைக் கூறினவென இவற்றைச் சொல்லாகுபெயருக்
குதாரணமாகக் காட்டினார். கடுத்தின்றுன், புளித்தின்று
னென்றற்றொடக்கத்தனவுங் கடுபுளியென்றற்றொடக்கத்துச்
சொற்களாற் காய் முதலிய பொருள்களைக்கூறலான், அவற்
றையுஞ் சொல்லாகுபெயரெனல் வேண்டும் அவ்வாறு
வேண்டாமையான், இவையுஞ் சொல்லாகு பெயராகாவென
மறுக்க. எழுத்துச் சொற்பொருளென்னுந் தானிகளான்
அவ்விலக்கணங்களைக் கூறுதற்குத் தானமாகிய படலங்களைக்
கூறினமையான், இவை தானியாகுபெயரேயாமென்க. இனித்

திருவாசகம் திருவாய்மொழியெனச் சொல்லையேயுணர்த்தி சிற்கும் பெயர்களான் அச்சொல்லா லாக்கப்படுநூலைக் கூறின மையின்; இவற்றைச்சொல்லாகுபெயரென்னுமோவெனின்;— என்னும் என்னை? சொற்கெழுத்து முதற்காரணமாயினும் போலச் செய்யுட்கு முதற்காரணமாய் நிற்குமொழியின்பெயரான் அச்செய்யுட்களை யுணர்த்துதலான் அவை காரணவாகு பெயரெனப் படுமாகலாமென்க. இனித் திருவாசகம் திருவாய்மொழியென்பன உண்மையானோக்குவார்க்கு அன் மொழித்தொகையாவனவன்றி யாகுபெயராகாமையுணர்க. “திரைத்த விருது குறள்சிந்தனாவடி தேம்பழுத்து” எனவொரு செய்யுட்குமுதனிற்குஞ்சொற்களான் அவ்வவ்செய்யுட்களைக் கூறினமையின், இவையே சொல்லாகுபெயராமென்க. இது சிணையாகுபெயருளடங்குமேனும், விளங்குதற் பொருட்டு வேறு கூறினா; அளவையாகுபெயர் குணவாகுபெயருளடங்குமேனும் அதனை வேறுகூறினாற்போலக்கொள்க.

அகத்தியம், தொல்காப்பியம், கபிலமென்பனவாகுபெயரல்லவாதல் விருத்தியுட் காண்க.

ஆகுபெயர்க்குமன்மொழித்தொகைக்கும் வேற்றுமை விருத்தியுள் விளங்கக் கூறிலும், ஆண்டுக்காண்க. ஈண்டாகு பெயருமன்மொழித்தொகையு மொன்றென்றவர் குறிப்பிற் றருமொழியிவைபென்புழி ஆகுபெயரெனவே யன்மொழித் தொகையுமடங்குமென்றொழியாது “ஆகுபெயர் வினைக் குறிப் பன்மொழி விகாரம்” என வேறுகூறலான், அவ் விரண்டுமொன்றேபென்றல் அவர்க்குங்கருத்தன்மையுணர்க. பரிமேலழகியர் கணக்குழை பென்றதனை யாகுபெயரென்று ருலெனின்;—அவர் “பொச்சாவாக் கருவியாற் போற்றிச் சேயின்” என்பதற்குப் பொச்சாவாமனமென அந்தக்

கரணத்தைக் கருவியாகக் கூறினார். அதனை மறுத்துப் பொச்சாவாமையாகிய கருவியெனத் தாமும் பெயரெச்சச் சூத்திரித்து ஞானரத்தராகலின், அவர் கூறியனவெல்லா முடன்பாடென்பது தமக்குக் கருத்தன்றென்க

மக்கட்சட்டு மக்களாகிய நன்குமதிக்கப்படும்பொரு ளென்றக்கால் நன்குமதிக்கப்படும் பொருளுமக்களே பாகலின், மக்களாகிய மக்களென வருவதல்லது இன்னதிது வென வாராமைமரின், மக்கட்சட்டே யிருபெயரொட்டாகா தென்றார். உலகத்துப் பொருளையெல்லாம் உயர்திணைப் பொருள் அஃறிணைப்பொருளென விரண்டாகப் பகுத்துக் கொண்டதற்கேற்ப, மக்களென்பது பொருளென்னும் பொதுமையின்க்கி உயர்திணைப்பொருளை விசேடித்து நிற்பச் சட்டென்பதாகுபெயராய் அப்பொருளினுயர்ச்சி தோன்றச் சிறப்பித்து நிற்ப, இன்னதிதுவென ஒன்றையொன்று விசே டித்து இருபெயருமொட்டி வருதலான், இருபெயரொட் டாமை யாண்டையதென் மறுக்க.

35. “ஏற்குமெவ்வகை.”

செயப்படுபொருண் முதலியவற்றின் வேறுபடுத்துப் பொருண்மாத்திரமுணர்த்தி நின்றனின் எழுவாயும்வேற்றுமை யாயிற்றென்றார். அவ்வாறு கூறுவார்க்கு விகாரத்தினின்றும் வேறுபடுதலின் இயல்பும் விகாரமோபாடொனல் வேண்டு மென்க.

37 “ஆறனுருபு.”

எழுவாய் நின்றவுருபே ஆறு வேற்றுமைகளினுருபு மேற்கு மென்னுங்கருத்தான் “ஆற னுருபு மேற்குமன் வுருபே” எனக்கூறிய நன்னூலார் கருத்தறிவாது,

ஆறும்வேற்றுமையுருபு பிறவுருபுகளையேற்குமெனக் கொண்டார். அது பொருந்தாமை விருத்தியுட்கூறிலும், ஆண்டுக்காண்க

41 இரண்டாவதுருபு”

குழையையுடைய நென்றவழிக் குழையும் உடைய நெனக் கருதுதற்றொழிலையும் நின்றமையிற் செயப்படுபொருளே யாமென்றார், செயப்படுபொருளுண்மையுணராமையின். குழையையுடையன் சாத்தனென்றவழி உடைய நென்னும் விசுதியானுணர்த்தப்படுங் கருத்தானின்றொழிலையும் நிற்பினன்றே செயப்படுபொருளாம். அவ்வாறன்றி உடையனெனக் கருதுவாறொருவன்றொழிலையும் நிற்பது செயப்படுபொருளெனக் கொள்ளின்; —எயிலையிழைத்தா நென்பதும் இழைத்தானெனக் கருதுதற்றொழிலையும் நின்றமையின், அதனையும்வ்வாற்றற் செயப்படுபொருளெனல் வேண்டும். அன்றியுங் குழையையுடையனென்முழி, உடையானுமுடையனெனக் கருதுதற்றொழிலையும் நின்றமையின், அவனையுமாண்டுச் செயப்படுபொருளெனக் கோடல் வேண்டும், ஆகலினது போலியுரையென்க.

42. “மூன்றாவதுருபு.”

வினைமுதற்குங் கருவிக்குமிவர் கூறிய நிலக்கணம், செயப்படுபொருள் குன்றியவினை நிகழ்வுழிச் செல்லாமை யின், வழுவாதலறிக. ஆகையர் பாணினியார் “சுதந்திரன் கருத்தா.” எ - ம் “சாதகதமங்கரணம்.” எ - ம். ஒதினார் ஒரு தொழினிகழ்ச்சிக் கட்டன்வயத்ததாகக் குறிக்கப்படுப் பொருள்கருத்தா. எ - ம். ஒரு தொழில் பயத்தற்கண் உயர்ந்த காரகங்கருவி. எ - ம். அவற்றிற்கு நிருத்திகூறுவார். இங்ஙனங் கூறியவாற்றற் கருவி கருத்தா முதலியவற்றிற்

கும் கருவிகருத்தாமுதலிய வாதற்றன்மை பொருந் தாமாற்றிக
அணையவுமிவ்வாறுள்ளன வோர்ந் துணர்க

44. “ஐந்தாவதற்குருபு”

“நீங்கலொப் பெல்லையேதுப் பொருள்” எனவே
இதனினிற்றிதுவென்னும் பொருள் விளங்குதலின், அது
கூறுதன்மிகையாம், அன்றி அது கூறவேண்டுவார்க்கு “நீங்க
லொப்பெல்லையேதுப் பொருள்வயின்” என்றன்மிகையாம்,
இரண்டுங் கூறுதலே மரபென்பார்க்கு ஏனையவற்றிற்கும்
‘இதனைச் செய்வ திதுவெனலதன்பொருள்’ ‘இதனாற் செய்வ
திதுவென வதன்பொருள்’ என்றாற்போலச் சூத்திரஞ் செய்
பாமை குன்றக்கூறலாய் முடியுமெனவுணர்க. மேலு மிவ்
வாறே காண்க.

45. “ஆறன்.”

சொல்லின்றிரிபே பொருளென அபேதங்கூறுவார் மதம்
பற்றித் தொகையதுவிரி பொருளதுகேடு என்பவற்றோடு
சொல்லது பொருளென்பதனையுஞ் சிறிது திரிந்ததற்குநா
ரணமாகக் காட்டினார். மெற்சொல்லாவதிருதினையம்பாற்
பொருளையு மொருவனுணர்தற்குக் கருவியாமோசையெனப்
பேதமாகக் கூறியதை மறந்தார்போலும்.

46. “ஏழனுருபு.”

கண் கால் முதலியன உருபாகாவென்றார், அவையோ
ரிடத்தினை வரைந்துணர்த்தங்காற் பொருளாதலும் ஐம்
முதலியனபோலச் சாத்தனுழையிருந்தான் சாத்தன்முன்
வந்தான் எனத் தனக்கெனவோர் பொருளின்றிப் பெயர்ப்
பொருளையிடமாக வேறுபடுத்துங்கால் உருபாதலுமாயி
வேறுபாடுணராமையின்.

49. “இம்முப்பெயர்க்கண்.”

பால காட்டு மீறின்றேனும், பொருள்வகையான் ஆண் பால் பெண்பாலென்பன அஃறிணைக்குமுண்மையின், அவை இருதிணைக்கும்பொதுவாய்ச் சொற்றன்மைபான் அஃறிணைப் பெயராய் நிற்கும். அவற்றை ஆண்பால் கூறும் பெண்பால் கூறும் என லகரவீற்றுயர்திணைப்பெயர்க்குதாரணங்காட்டல் பொருந்தாமையறிக. அவை இருதிணைக்கும் பொதுவாதல் “ஆண்பா லெல்லா மாணெனற் குரிய.” “பெண்பா லெல்லாம் பெண்ணெனற் குரிய.” என்னு மரபியற் சூத்திரங்களானு முணர்க.

51. “ஒருசார்ணவ்வீற்று”

ஏடாவென்பது தோழன் முன்னிலைப்பெயராயே நிற்ப தொன்றாயின் ஆண்டுருபேற்றற் கிடமாகாமையின், “வேற்று மைக்கிடனாய்” எனச் சிறந்தெடுத்தோதிய பெயரிலக்கணம் வழுவாய் முடியுமென்க. தோழன் முன்னிலைப்பெயரென்ற மையான், அஃதிடைச் சொல்வன்மையுமுணர்க. ஆயின் ஏடாவென்பது தோழன் முன்னிலைப் பெயரென்றதென்னை யெனின், வழக்கு மிகுதிபற்றி அவ்வாறு கூறியதென்க. “நோனாமை பொருமை யாமென துவல்வார்” என்றாரேனும், நோன்றலென்னு முடம்பாட்டுச்சொல் விலக்கப்படாமை போலக்கொள்க.

58. “தாது.”

“இ உ ஊவோடு” என்னுஞ் சூத்திரத்தான் விளியேற்கு மெனக் கூறிப்போந்த ஈற்றுள் ஒன்றல்லாத மகரவீற்றுத் தாமென்னும் விரவுப்பெயரையும் ஈண்டெடுத்து விளக்கினார். அவருக்கு மயக்கமு மறவியும் இயல்பென்றற்கு துவேசான்றத லறிக.

68. “வினையேசெய்வது.”

குழையா நென்றவழிச் கருதுதற்றொழிலுங் கருதுதற்
கருத்தாவுங் கருதப்பட்டகுழையும் பிறவும்பற்றி அக்கருத்து
நிகழ்ந்ததென்றார். அது பொருந்தாமை மேலே கூறினும்.
வினைக்குறிப்பி னுண்மையறியாமையின், இவ்வாறு தமக்கு
வேண்டியவாறே கூறினார்.

பெயரியன் முற்றிற்று.

வினையியல்

3. “அவைதாம்.”

முற்றிற்கு மெச்சத்திற்குத் தமக்கு வேண்டியவாறே
இடர்ப்பட்டிலக்கணங் கூறினார் அவாய்நிலை யில்வழியும்
“ஆர்த்தார் கொண்டார் வந்தார்” “காண்கும் வந்தேம்” என்
பண பிறிதோர் சொற்பற்றியல்லது நின்றலாற்றாமையின்,
அவை யெச்சமாவான் சேறலான், அஃதிலக்கண வழுவாத
லறிக

13. “கயவொடுரவ்வொற்று.”

“பாடின மன்னரைப் பாடன்மா ரெமரே” “நோய்மலி
வருத்தங் காணன்மா ரெமரே” என மாரீறு பல்லோர்
படர்க்கை யொன்றற்கே யுரித்தாய் வருதலின், அதனைத்
திணைபாவிடமெல்லாஞ் செல்லும் வியங்கோனி யறனக்
கோடல்சிறிதும் பொருந்தாமையறிக. ஏனையவுழிவ்வாறு
வருவனவோர்ந் துணர்க.

14. “வேறின்மையுண்டு.”

“குருகுமுண்டு” என்புழி உண்டெனக் குறிப்புணர்த்தி நிற்குஞ் சொல்லும் ‘ஆவுண்டு’ எனவுண்மையுணர்த்தி நிற்குஞ் சொல்லும் ஒன்றென மயங்கிக் கூறினார். அவை தம்முள் வேறாதல் விருத்தியுட்காண்க.

17. “அவற்றுட்செய்த.”

ஆறுசென்றவியர், உண்டவெச்சில் என்றபொல்வன செயப்படுபொருட்க ணடங்குமென்றார். “மற்றிந்நோய் திரு மருந்தருளாய்” என்புழிக் கருவிக்கணடங்குமென்ற மருந்து மருந்தானோய் தீர்த்தது எனக் கருவிப்பொருண்மைக்குரிய மூன்றனுருபேற்று நிற்குமாறுபோல, வியர்முதலிய செயப் படுபொருண்மைக்குரிய இரண்டனுருபேற்று நில்லாமையிற் செயப்படுபொருட்க ணடங்குமாறியாண்டையதென்க.

22. “சினைவினைமுதலொடு.”

முதலினுக்கும் பிறவினைமுதலொடு முடியுமாயின், “சினை வினை முதலொடும்” எனவமைக்கவும், “முதலினுக் கும் வினைமுதல்கொள்ளும்” என விதந்தோதவும் வேண்டா அங்ஙனம் வேண்டலாற் பிறவினை பிறவினைமுதலொடு முடியு மென்றல் அவர்க்குக் கருத்தன்றுபோலுமென மறுக்க. “உரற்கால் யாளை யொடித்துண் டெஞ்சிய யா” என்றாற் போல்வனவற்றிற்குப் பொருள்கோளறியாமையின், அவ் வாறு கூறினார். இன்னோரன்னவையெல்லாம் விருத்தியுட் காண்க. செய்தெனெச்சம் பிறவியையுங் கொள்ளுமென்பார்க் குத் தலைவன்பிரிந்து வருந்தினுள் என்றாற்போல்வனவற்றை யுஞ் செய்தெனெச்சம் பிறவினைகொண்டனவென்னாது செயவெனெச்சத்திரிபென்றலெற்றிற்கென்க. காரணகாரியப்

பொருட்டா யிறந்தகால முணர்த்துவனவெல்லாஞ் செயவெனெச்சத்திரிபாமெனின், கையற்று வீழ்ந்தான் கண்ணெந்து கிடந்தான் என்றற்றொடக்கத்தனவற்றையுங் காரணகாரியப் பொருட்டா யிறந்தகால முணர்த்துதல்பற்றிச் செயவெனெச்சத் திரிபென்றல்வேண்டும். அங்ஙனங்கூறாது, அவற்றைச் செய்தனெச்சமென்றே கொண்டார். இவ்வாறு மயங்கக் கூறுதல் அவரியல்பென்க. ‘ஆகிடந்து செறுவீனோந்தது’ ‘பூணணிந்து விளங்கிய புகழ்சான் மார்ப்’ ‘உண்டு பசிகெட்டது’ என்றாற்போல்வனவுங் காரணகாரியப் பொருளவாய்ப் பிறவினைகோடவின், இவையுஞ் செயவெனெச்சத் திரிபென்றேகொள்க.

24. “வினைமுற்றேவினை.”

“காணான் கழிதலு முண்டென் றொருநாள்” என்புழி எச்சமுற்றாய்த் திரிந்ததென்னுது முற்றெச்சமாய்த் திரிந்ததென்றார்க்குத் தலைவன் பிரிந்து வருந்தினுளென்புழியும் அவ்வாறு சொல்வடிவுபற்றிப் பிரிந்தென்னுஞ் செய்தெனெச்சஞ் செயவெனெச்சமாய்த் திரிந்ததெனல்வேண்டும். அதனை மறந்தார்போலும். அன்றியும், செயவென்னுமெச்சம் செய்தெனெச்சமாய்த் திரிந்தவழியுந் தன்பொருளையே தந்து நின்றாற்போல, முற்றெச்சமாய்த் திரிந்தவழியும் முற்றுப் பொருளே தரல்வேண்டும். அங்ஙனந்தாராமையின், முற்றே யெச்சமாய்த் திரிதல் பாண்டையதென்க. எச்சமே முற்றாய்த் திரிந்ததாயின், இருதிணையம்பான் மூவிடத்திற்கும் பொதுவாய் நில்லாது முற்றுச்சொற்கோதியவற்றவாய் இருதிணையம்பான் மூவிடமுமுணர்த்துமா நென்னைபெனின்;— அற்றாதவினன்றே திரிந்ததெனப்பட்டதென்க. கண்ணியன் வில்வினன் எனவரும் வினைக்குறிப்புமுற்றாதம் கேற்பதோ

செச்சபின்னாலெனின்;—நன்றுசொன்னாப். வினைக்குறிப்பு முற்றெச்சமாய்த் திரியுமென்றாரை அங்ஙனமெச்சமாய்த் திரிந்த வாய்பாடியாதெனக் கடாயினாருக்கு விடையாதோ வென்க.

வினையியன் முற்றிற்று.

இடைச்சொல்லியல்

6. “எதிர்மறைசிறப்பெண்.”

சாத்தன் வருதற்குமுரியனென்பது வாராமைக்கு முரிய நென்றெஞ்சிநிற்ப எச்சவும்மைக்குரிய விலக்கணமுழுவது மேற்றுநின்றவின், அஃதெச்சவும்மையாவதல்லது எதிர்மறையும்கையாகாதென மறுக்க “மறப்பினு மோத்துக் கொள லாகும்” என்புழி மறப்பினு மென்னுமும்மை மறக்கலாகாதென்னு மெதிர்மறைப் பொருடந்து நின்றவின், இன்னோரன்னவையே எதிர்மறையும்கையா மென்பது. “ஒன்றுரைப் பான்போலி எவந்துஞ் சொல்லும்” என்பதன்கண் வருவனவற்றை யையவும்கையென்றார் ‘திருமகளும்ல்ல னாமகளும்ல்லஎவள்’ என்பதனோடு ‘மதுகையுமுடையன் அடக்கமுமுடையன் வன்மையுமுடையன் ஒருவன்’ என்பதன்கண் வேற்றுமையின்மையானும், மதுகையுடையவனோ அடக்கமுடையவனோ வன்மையுடையவனோவென ஐயப் பொருடாராமையானும், “அன்னு னொருவன்ற னுண்ட கைமை விட்டென்னைச் சொல்லுஞ்சொற் கேட்டிசுடரிழாய்” எனத் தோழி தலைவன் றன்மைகளை யெடுத்துக்காட்டி அந் தன்மைகையுடையானொருவன் சொல்லுஞ்சொல்லைக் கேட்பாபாகவெனத் தலைவிக்கறிவுறுக் கின்றாளல்லது ஐயுற்றுக்

கூறுகின்றளல்லளாகலானும், அது பொருந்தாதென மறுக்க. அவன் வெல்லினும் வெல்லுமென்பது துணியாமைக்கண் வருதலின், இன்றோன்னவையே ஐயவும்மையாம். பத்தானுமெட்டானுமெனக் காட்டுவாருமுளர் திருமகளுமல்லளாமகளுமல்லளென்பதும் எச்சவும்மையெனமறுக்க. நெடியனும் வலியனுமாயினுனென்பது எண்ணும்மையென மறுக்க. இதுவே சேனாவரையர்க்குங் கருத்தாதல் அவருரையானுணர்க. முற்றும்மையெச்சப்படுவதெதிர்மறை வினைக்கனன்றி விதிவினைக்கணின்றென மறுக்க. அவர் பெயரெச்சச் சூத்திரத்துள் “அறுபொருட்பெயரொடு முடியுமுறையது” என்புழி முற்றும்மையை பெச்சமாக்கிப் பிறபொருட்பெயரொடு முடியுமெனக்கொள்க வென்றார். ஆண்டிதனை மறந்தார்போலும். ஏனையவுமோர்ந்துணர்க.

இடைச்சொல்லியன் முற்றிற்று.

உரிச் சொல்லியல்

11. “அன்னபிறவும்.”

“எச்சொல் லாயினும் பொருள்வேறு கிளத்தல்” என வென்றாற்றரப்பட்ட பாதுகாவலாணையாலென்றார். இவ்விலக்கண் விளக்கநூலுள் எச்சொல்லாயினும் பொருள்வேறு கிளத்தலென இவராற்றரப்பட்டவாணையாண்டையதென்க. தாஞ்செய்த நுண்முறைபற்றியுரைசெய்யாது தொல்காப்பியத்திற் கிடந்தவாறே படியெடுத்தெழுதித் தமதறிபாமையை விளக்கினுரெனவறிக. ஏனையவுமோர்ந்துணர்க.

உரிச்சொல்லியன் முற்றிற்று.

பொதுவியல்

1. “திணையேபாலிடம்.”

நால்வகையோத்தினுள்ளுங் கூறுதற்கிட அன்றியெஞ்சி
நின்ற நால்வகைச் சொல்லிலக்கணங்களை முன்னர்வைத்து
வழுக்களைந்து சொற்களை யமைத்துக்கோடலே அவற்றின்
பின்னாக வைப்பினன்றே நால்வகையோத்தினே இவ்வோத்
திற்கியையுடைமை விளங்கும். அங்ஙனம் வையாமன் மாறி
வைத்தமையான், முதலோத்துக்களோடியையாமையுணர்க.

2. “திணையக்குற்ற.”

துணிந்தவழி அன்மைச்சொல் அன்மைத்தன்மையை
மறுக்கப்படும் பொருண்மேலும் மறுக்கப்படுமுகத்தாற்
கட்டி நிற்குமென்றார். குற்றிகொல்லோ மகன்கொல்லோ
வென்றையுற்றது உம் பின்னர் மகனெனத் துணிந்தது உந்
தன்முன்னாகக் காணப்படும் பொருளையாமன்றே, அங்ஙன
மாகவே வேறுபொருளன்றாய்தன்மை அப்பொருண்மேற்
கட்டிக் கூறுவானல்லது வேறுபொருண்மேற்கட்டிக் கூறு
தற் கோரியைபின்மையின், அது பொருந்தாதென மறுக்க.
அல்லது உந் குற்றியன்று மகனென்றவழி மகனென்பது
இதுவென்னுந் தோன்றுவெழுவாய்க்குப் பயனிலையாய் நின்ற
முடியினுந் குற்றியன்றென்பதனோ டியையாமையின், குற்றி
யன்று மகனென்பதொரு தொடரன்றும். அன்றாகவே,
குற்றியன் றென்பது துணிதற்பயன்பற்றி வந்ததன்றும்

முடிந்தது. முடியவே, குற்றியன்று மகனென்றதனால் வேறு பயனின்மையின், அது வழுவாமென மறுக்க. ஏனையுதாரணங்களு மிவ்வாறே காண்க.

4 “திணைவிரவெண்ணுப்பெயர்.”

“தானுந் தேரும் பாகனும் வந்தென் னலனுண்டான்” என்புழி வருதல்வினை முன்றற்கு முண்மைபான், ஆண்டமைக்கவேண்டுவதின்னு இனியம்முப்பொருளின் வினையாகிய வந்தென்னுஞ் செய்தனைச்சம் உண்டானென்னுமொன்றன் வினைகொண்டு முடிதல் வினையெச்சமுடிபாராய்ச்சிக்கட்பெறற்பாலதாகலின், அதனையும் சுண்டொன்றென முடித்தலாலமைத்தல் பொருந்தாநாயதிக.

5. “உவப்பினும்”

வேள் குரிசிலென்பன அஃறிணைவாசகமென ஈண்டு வழுவமைத்தார். மேற்பெயரியலுள் “நம்பி யாடே உடலை கோவேள் குரிசில்” என உயர்திணையாண்பாற்பெயருளெடுத்தோதியதினை மறந்தார்போலும், குடிமைநல்லன் ஆண்மைநல்லனென ஈறு திரியாது நின்றங்கு நின்ற குடிமை ஆண்மை முதலியன உயர்திணை முடிபுகொள்ளுமெனவும், அது வழாநிலையாமெனவுங் கூறினார். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் “உயர்திணை மருங்கினிலையின வாயினு—மஃறிணை மருங்கிற் கிளர்ந்தாங் கியலும்” என்றதனால் அவையுயிர்திணை முடிபுகொள்ளாவென விலக்கப்பட்டமையானும், குடிமைநல்லன் ஆண்மைநல்லன் முதலிய வாய்பாடு இருவகை வழக்கினுமின்மையானும், அது தீபாருந்தாதென மறுக்க. “நின்றங் கிசைத்த விவணியல் பின்றே” “இசைத்தலு முரிய வேறிடத்

தான்' என்னுஞ் சூத்திரங்கட்குப் பொருளறியாது உரையாகிரியரை யுள்ளிட்டோரெல்லாம் “அஃறிணை மருங்கிற் கிளந்தாங் கியலும்” என்பதனோடு மாறுகொள்ளவுரைத்தார் அது பொருந்தாமையறிக. இவ்வாறின்னுமெடுத்து விரிக்கற் பெருகும். ஆங்காங்குய்த்துணர்க.

பொதுவியன் முற்றிற்ற.

சொல்லதிகாரமுடிந்தது.

இலக்கணவினக்கச்சுருவளி முற்றுப்பெற்றது.

மெய்கண்டதேசிகன் நிருவடிவாழ்க

பிரகடன பத்திரம்.

கத்தபுராணம் செய்யுள்—(2 - பாக்கங்கள்)

ஆப்பவுண்டு

விடை ரு. 8.

கலிகோபவுண்டு

,, ரு. 9.

சிவபுராணங்களிற் சிறந்தது. இன்சுவை அளிப்பது. பத்தியை விளைவிப்பது தினத்தோறும் பாராயணத்திற் குரியது. இந்நூலை ஒருவர் முறையாகப் படித்தால் எல்லா விஷயங்களையும் அறிந்த பண்டிதராவர். இது முதன்முதல் நாவலரால் அச்சிடப்பட்டது.

கத்தபுராண வசனம்

ஆப்பவுண்டு

விடை ரு. 5 0.

கலிகோபவுண்டு

,, ரு. 5 8.

இதன் ஒரு சிறு பகுதியே நாவலரால் எழுதப்பட்டது. மற்றப் பகுதிகளெல்லாம் அவர் மாணவர்வழி வந்தவர் களால் பூர்த்திசெய்யப்பட்டன.

பெரியபுராண துசனம்

விடை அனு. 12

பெரிய புராணத்திலுள்ள சாத்திரக் கருத்துகளை விளக்கு வது. இவ்வுபநிஷதமற்போனது வருத்தத்தக்கதே.

சிவஞானத் துதவிவுபதேசத்திரயம்

விடை அனு. 8.

சிவஞானசுவாமிகளின் முதல் மாணவராகிய கச்சியப்ப முனிவர் பாடிய பேரூர்ப்புராணம், தணிகைப்புராணம் திருவானைக்காப்புராணம் முதலியவற்றில் அவர் விளக்கிய சைவசித்தார்த்தக் கருத்துகளமைந்த பாக்களின் தொகுதி.

சேதுபுராணம்

விடை ரு. 2.

இராமேசுவரத்தின் மகிமையைக் கூறுவது. நிரம்பவழியு முனிவர் பாடியது. சைவசித்தார்த்தக் கருத்துகளை உடையது; பண்டிதர்களுக்கு உற்றது. இராமநாதபுர சமஸ்தான அதிபராயிருந்த பொன்னுச்சாமி தேவர் வேண்டியபடி நாவலர் அச்சிட்டது.

ஸ்ரீலக்ஷ்மி. ஆறுமுகநாவலரவர்கள்,

வித்தியாநுபாஸன யந்திரசாலை,

செ. 390, தங்கசாலைத்தி, சென்னை-1.